

CƯỜI TRONG ĐẠO CHỌN LỘC

Dr. Châu Nhật Tân

Âm ba chuyển động rung trời đất,
Vén nhẹ vẩn mây, thả nụ cười.

Từ Minh Đạt

Lời giới thiệu Cười Trong Đạo tập 1

Chúng ta là những đệ tử Từ Tôn, đệ tử của Đức Di Lạc. Sự cởi mở nơi tâm, sự thoải mái, lạc quan, yêu đời là điều tự nhiên hằng có của mỗi người chúng ta.

Cười trong Đạo đã góp nhặt một phần rất nhỏ tiếng cười của chúng ta vương vãi ở khắp mọi nơi trên thế giới để thấy rằng chuyện gì cũng làm cho ta vui được, chuyện gì cũng làm cho ta thoải mái được.

Cười trong Đạo mang tiếng cười để chúng ta chia sẻ với nhau, để đạo hữu chúng ta ai ai cũng cười, nơi nơi đều cười.

Các vị có thể đóng góp với chúng tôi những nụ cười ở các nơi trên con đường đạo mà các vị đi qua gửi về chúng tôi để mọi người cùng đọc và cùng cười với các vị.

Nắm tay nhau nhoẽn một nụ cười!

Ngày 11 tháng 11 năm 1999

Ban Biên Tập Tạp Chí Quy Nguyên

MỘT VỊ THẦN

Một vị Thần từ đâu nhập vào một người nữ và dẫn người nữ này đến gặp tôi ở Northridge để xin tôi thu nhận người đệ tử này. Khi vào nhà, vị này nói rằng người nữ này là đệ tử của vị này từ nhiều kiếp và nói tiếp:

- Tôi nghe danh Thầy nên đưa đệ tử tôi đến đây cho Thầy dạy nó. Tôi là một vị cao lắm mới tới đây được. Thầy có biết tôi là ai không?

Nghe cách nói thiếu... lịch sự cho nên tôi nạt vị này một trận:

- Một người bình thường ở đời, khi vào nhà ai phải xưng tên họ mình là chi? Tới đây làm gì? Đẳng này không xưng tên, xưng họ, nói chuyện vô phép. Thôi đi ra!

Tôi nạt người này, biểu đi ra. Vị Thần xuất ra. Người học trò còn chống chế cho thầy mình, cũng với giọng điệu ...vô phép. Vị Thần trở lại và nói:

- Lần này nó nói chứ không phải tui nói đâu!

NÓI ĐẠI

Vào năm 1991, bà M.T., cố vấn của Tổng Thống Phi Luật Tân có mời tôi đến nhà bà tại một thành phố thuộc miền Bắc tiểu bang California để...vấn kế.

Đến nhà bà vào gần 9 giờ tối, ngồi giúp ý cho bà hết việc nọ đến việc kia. Nói chuyện đến hơn 2 giờ sáng, những khó khăn của bà dường như cũng chưa hết. Tôi phần đường xa, phần mỏi mệt, phần thì về đêm chỉ còn tôi và bà ngồi nói chuyện, phần thì nghe những câu chuyện cô đọng và giúp ý toàn những việc khó khăn nên tôi buồn ngủ. Thật buồn ngủ nữa là khác! Có lẽ bà cũng đã nhận thấy tôi có phần mỏi mệt nên “rán” hỏi thêm một việc nữa trước khi đi nghỉ. Bà nói, bà chỉ có độc nhất một người con trai; hơn 10 năm trước, người con này dẫn về nhà một người bạn gái để giới thiệu với bà. Sau vài câu hỏi thăm về thân thế của cô gái, bà đã nổi giận vì cô gái này xuất thân từ một gia đình nghèo, bần hàn ở Phillipines. Bà mới tát người con gái này. Người con trai giận, tự ái nên bỏ nhà ra đi hơn 10 năm qua mà không hề có một sự liên lạc gì với gia đình. Bà nay tuổi già, hối hận về việc này và hỏi tôi có thể giúp cho con bà trở về được không? Và bao lâu thì con bà trở về?

Tôi trả lời:

- Bà cứ yên tâm, con bà 100 ngày nữa trở về.

Nói xong, bà cảm ơn và gọi gia nhân mời tôi về phòng nghỉ. Thật bất ngờ, 100 ngày sau con bà về nhà thiệt. Bà rất đổi vui mừng gọi tôi để cảm ơn.

Chú Diễm (tức thầy Từ Tâm Ân), một vị huynh trưởng tại miền Bắc tiểu bang Cali cũng là một người thông hiểu về tử vi, lý số, biết được việc này mới hỏi tôi:

- Tân coi bằng cách nào mà biết con bà trong 100 ngày thì về vậy?

- Con đâu có coi gì đâu, lúc đó mệt quá,...con chỉ nói đại...!

COI CHỪNG GIÙM

Có lần tại nhà tôi, cô Ty, một pháp hữu mới vào pháp cùng một số vị đang đêm đến mang thức ăn sang. Chợt gặp cô Bibi, cô Ty nghiêm giọng:

- Cô là ai? Sao giờ này ở đây.....một mình?

- Dạ, em là vợ của thầy Tân.

BOM NỔ GIỮA CUỘC HỌP

Sau khi Đức Ngài lìa thế độ vài ngày, gia đình tôi trải qua một cuộc đau buồn lớn, Đạo Pháp đang gặp sóng lớn, không biết bến bờ là nơi đâu mà có rất nhiều vị muốn làm bến bờ cho Pháp Đạo.

Có một lần, một nhân viên của “bến bờ” mời mẹ tôi, tôi và Tiến đi dự họp riêng. Sở dĩ người ta mời mẹ tôi không phải vì mẹ tôi có tài thông thiên đạt địa gì mà vì tiếng nói của mẹ tôi lúc đó là trọng.

Cuộc họp diễn ra chỉ có 4 người trong phòng kín. Chúng tôi ngồi trên những ghế bằng gỗ lằng bồng và mát. Vị này nói với mẹ tôi về những chương trình của vị này cho Đạo Pháp mà đại đa số là đưa người nhà của vị này lo chuyện này, chuyện nọ,... Tôi nghiệp cho mẹ tôi, nét đau buồn trong nhà vẫn còn đó, mẹ vẫn ngồi vâng vâng, dạ dạ. Tôi biết trong bụng của bà đau lòng lắm vì bà thấy công trình của ba tôi hàng mấy chục năm nay đang đứng bên bờ vực. Vị này cố thuyết phục mẹ tôi, cố minh chứng với mẹ tôi bằng nhiều cách. Cuối cùng thì vị này tự xưng mình là một vị Phật.

Tôi này giờ ngồi im lặng, mắt nhìn đâu đâu. Tiến cũng vậy. Cho đến khi vị này xưng mình là một vị ... “Phật” thì tôi cho đánh rắm một phát.

Tiếng đánh rắm được ép bởi cái ghế gỗ cộng với không khí im lặng lúc đó giống hệt như một trái bom nổ lớn trong phòng họp. Vị này im lặng, tái mặt...Ba mẹ con chúng tôi đứng dậy kiếu từ ra về. Ra ngoài, ba mẹ con ôm bụng cười. Mẹ tôi hỏi:

- Hồi này, đũa nào địt vậy?

Tiến nói:

- Thì còn ai nữa!

Trên đường về nhà, vừa đi bộ chung với nhau, tiếng cười của ba mẹ con vang dội ...

MỜI CHÈ

Một hôm, trong buổi họp mặt với các pháp hữu nơi ngôi ở Northridge, có sự hiện diện của một người mới tìm đến. Người này là người Phi Luật Tân. Cô Bibi từng du học bên Phi Luật Tân 7 năm, nên cô nhận trách nhiệm tiếp đãi người Phi này qua giao tiếp và nhất là cô đãi mọi người món chè của người Phi. Ai cũng chê chè Phi dở quá. Tôi mới hỏi cô Bi:

- Bộ bên Phi không còn loại chè nào khác sao em?

- Không! Bên Phi chỉ có một loại chè này thôi. Cô Bi trả lời.

Ông Tuyên, một đạo hữu đã từng sang Phi nói ông đã từng ăn nhiều loại chè khác ở bên Phi rồi. Cô Bi nói:

- Chắc vậy, em chỉ ăn chè của một tiệm kế bên nhà mà thôi. Nó bán có một loại chè như vậy.

ANH HÙNG

Một buổi tối vào mùa hè năm 1997, cô Bibi, Thúy Vy, Tú và tôi đang ngồi coi Tivi tại nhà ở Northridge. Bốn người đang xem phim Đại Sát Thủ của Hồng Kông. Trong phim

nhân vật Dự Nhượng lo việc báo thù cho chúa của mình mà bỏ quên đi gia đình, bản thân và cuối cùng thì bị chết. Cô Bibi phát giận:

- Lấy mấy cái thằng anh hùng thì bực mình lắm!

Tú hỏi:

- Vậy còn anh Tân thì sao? *(cám ơn Tú)*

- Anh Tân mà anh hùng cái gì, anh Tân đâu có đánh võ như vậy. *(Cô Bi nghĩ anh hùng nghĩa là người đánh võ)*

Tôi nói:

- Anh không phải là anh Hùng. Ba của Tú mới là anh Hùng *(ba của cô Tú tên là Hùng)*

LẦN ĐẦU GẶP ĐỨC NGÀI

Khi Đức Ngài vừa lia thế độ vài ngày, Đức Ngài có nhắn với 1 số pháp hữu là Đức Ngài muốn gặp tôi riêng trong tuần nhưng khi đến gặp Đức Ngài thì tôi lại dẫn mẹ và các anh em đi theo vì tôi muốn cho mọi người trong gia đình có cơ hội gặp lại ba. Ngài nói riêng với tôi, mỗi tối tôi phải ngủ trên giường của Ngài, Ngài sẽ đến dạy chuyện. Tôi vâng vâng, dạ dạ nhưng trong lòng tôi sợ lắm.

Tối đến, một mình tôi nằm trên giường của ba. Trong căn phòng rộng lớn, trống ngực của tôi đánh thình thịch liên hồi. Mắt tôi nhắm nhưng tôi không tài nào ngủ được. Bất chợt tôi mở mắt ra, tôi thấy em gái tôi, Thi, đang đứng kê bên nhìn tôi. Đầu nó cúi sát xuống mặt tôi, tóc tai nó thì xỏa ra bù xù. Tôi giật mình hét lớn lên:

- Thi! Mày làm cái gì vậy?

Thi cũng có bệnh đau tim như tôi, nó cũng giật mình không kém:

- Trời! Trời! Ông làm cho tui giật mình.

- Mày mới làm cho tao giật mình, nửa đêm mày tới đây làm gì?

- Tui coi ông có ngủ chưa?

Tôi căn nhắc nó, nó bỏ đi. Sau này, tôi hiểu là Đức Ngài muốn thử xem tôi ...gan đến cỡ nào để Ngài liệu chuyện mà dạy việc cho tôi.

Một đêm trôi qua, đêm sau đến, nghe lời Ngài tôi nằm trên giường của Ngài chờ Ngài đến. Nằm trên giường, tôi nhắm mắt, tim cũng đập thình thịch như hôm qua. Lâu lâu, tôi hé mở mắt xem Ngài đến chưa? Bất chợt, tôi thấy Ngài đứng đầu giường, Ngài vẫy tay rồi chìa tay ra chờ tôi đến. Lần này muốn thét, tôi cũng không có sức mà thét lên nữa. Mắt tôi vẫn nhìn Ngài nhưng tim tôi dường như muốn ngừng đập. Đức Ngài bỏ tay xuống, Ngài nhìn tôi, ánh mắt Ngài buồn, rồi Ngài bỏ đi.

Nói gì thì nói, con thuyền của Đạo Pháp lúc này rất cần ở sự chỉ dẫn của Ngài. Dầu sợ đến cỡ nào, tôi vẫn theo lời Ngài dạy, vẫn nằm trên giường chờ Ngài đến. Lúc Ngài còn tại thế, tôi rất sợ Ngài, tôi không dám nhìn thẳng nơi Ngài, nay Ngài đã lia thế thì sự sợ của tôi còn hơn thế nữa nhưng tôi phải chờ Ngài. Rất may, là ban đêm ở Việt Nam trùng với giờ ban ngày ở Mỹ nên tôi thức đêm là chuyện bình thường. Đêm kế, tôi nằm chờ Ngài. Tôi xoay người sang một bên cho người đỡ mỏi vì mình nằm lâu quá mà không dám cựa cựa gì cả. Đến chừng xoay người trở lại tôi thấy Ngài đang ngồi thiền trên giường, kế bên tôi. Lần này, tôi có sợ, sợ vì sự giật mình hơn. Có lẽ nhờ ở dáng thiền của

Ngài nên tôi được yên tâm. Ngài cứ kiên nhẫn như vậy hằng đêm cho tôi quen dần cho đến khi tôi được đốt xác để được thấy Ngài và hiểu chuyện một cách dễ dàng hơn.

QUA ĐỜI

Một lần, đang ngồi thực hiện một bài báo cho Voviology Magazine, cô Bibi cất tiếng hát nhỏ, một bài hát trữ tình của Phạm Duy..... “Người đi qua đời tôi....”. Tôi cắt ngang:

- Em có hiểu “người đi qua đời tôi” có nghĩa là gì không?

Cô trả lời:

- Nghĩa là người chết.

Té ra trong một câu nhạc, cô Bi chỉ hiểu có 2 chữ là “qua đời”.

ĐỘI QUÂN

Từ “đội quân” thường dành để gọi các đảng mảy râu bị vợ nhà hoặc đào ăn hiếp quá trớn. Một đệ tử trẻ của cô Sáu ở một vùng nhỏ thuộc Nam Mỹ cũng thuộc “điện” này. Cô Sáu luôn tìm dịp để chỉnh vị đệ tử này và dạy cho vị này bài học về cái Dũng và cái Khí phách của một người con trai.

Một hôm, người đệ tử này đến tìm cô Sáu để xin giúp đỡ một số công việc. Vừa gặp vị này từ ngoài cửa bước vào, cô Sáu thốt lớn lên:

- Hai! Mày thiên cách nào mà “hào quang”...sáng dữ vậy mậy?

Cô Sáu tiến lại gần Hai, cô nói:

- Mà hông phải! Nhìn kỹ là cái quần....

XUỐNG TÓC

Một vị tu sĩ của Phật Giáo có đến xin tôi cho thọ pháp. Vị này có một thắc mắc nhỏ như sau:

- Tôi đã xuống tóc vậy tôi có tu theo Vô Vi Quy Nguyên được không?

Tôi không trả lời mà vẫy tay gọi một đệ tử trẻ đến ngồi bên. Tôi hỏi vị đệ tử:

- Đức! Cho Thầy mượn em làm ví dụ nhé!

Đức này gật đầu. Tôi hỏi tiếp:

- Em có tu học theo Vô Vi Quy Nguyên không?

- Dạ, thưa có!

Sau khi vị này trả lời xong, bất chợt tôi lấy tay đỡ phăng mái đầu của đệ tử trẻ này. Mọi người đều bất ngờ. Vị đệ tử này hỏi đầu nên đã để tóc dài che phủ vùng hói. Gạt bỏ tất cả những lọn tóc che phủ vùng hói, tôi hỏi:

- Bây giờ thì em có còn tu theo Vô Vi Quy Nguyên nữa không?

- Dạ, em đang tu theo Vô Vi Quy Nguyên.

Tôi cảm ơn vị đệ tử trẻ và quay lại người tu sĩ:

- Câu hỏi, tôi đã trả lời, có tóc hay không có tóc không thành vấn đề.

NÓI ĐÔI LỜI

Vào một buổi chiều tháng 4 năm 1998, cô Phan Thị Dung mời tôi và một số pháp hữu đến nhà cô thọ trai. Sau khi mọi người đã an định chỗ ngồi, cô Dung quý trước mặt tôi, chấp tay bạch rằng:

- Hôm nay, chúng con có nhiều phước duyên được Thầy đến đây, trước khi thọ trai con kính xin Thầy nói đôi lời.

Tôi nói nhanh:

- Tốt rồi! Tốt rồi!

Rồi tôi im lặng. Cô Dung còn quý nơi đó, vẻ mặt hơi ngạc nhiên. Thấy cô không có phản ứng gì tôi nói tiếp:

- Tốt lắm! Tốt lắm!

Rồi tôi lại im. Cô Dung vẫn quý vẫn còn quý, ngạc nhiên chưa biết phản ứng ra sao thì tôi nói một cách vui vẻ:

- Muốn tui nói đôi lời, thì tôi đã nói đôi lời rồi còn đợi gì nữa?

Cô Dung mới vỡ lẽ nhưng còn đang luống cuống chưa biết phản ứng thế nào thì tôi cười lớn:

- Nói là trước khi thọ trai xin Thầy nói đôi lời. Đã nói đôi lời rồi, còn thọ trai đâu?

Cô Dung sực tỉnh cùng các vị chuẩn bị buổi ăn. Buổi dùng chay hôm đó thật là vui vẻ.

ABC MỞ CỬA

Vào tháng 3 năm 1998, khoảng 1 vài ngày trước khi về Việt Nam, tôi dọn toàn bộ đồ đạc ở ngôi Northridge gởi cho các pháp hữu.

Một ngày, tôi cùng BiBi, Tiến, cô Tú, cô Thủy mang các Pháp Bảo lên vùng Cypress để gởi nơi nhà cô Nga, cô Loan. Nhà các cô cách nơi tôi hơn 1 tiếng lái xe. Theo chương trình, sau khi gởi đồ ở nhà cô Nga, cô Loan xong thì tôi và các vị sẽ sang nhà Randy để chờ Randy cùng đồ đạc trở lên Northridge rồi cùng tôi về Việt Nam.

Khi đến nhà cô Nga, cô Loan, đậu xe rồi mọi người khệ nệ bụng, xách các Bảo Pháp, đi băng qua khu đậu xe, các dãy nhà mất hơn 5 phút. Lúc vừa đến trước cửa thì cô Tú bỗng thốt lên:

- Í! Tú quên, cô Nga, cô Loan nói hôm nay mấy cô đi ăn đám cưới nên không có ai ở nhà.

Tôi cầu nhàu:

- Tại sao em không nói từ khi mình chuẩn bị đi mà đợi tới lên đây rồi mới nói?

Tiếc công lên nên mọi người rán xem có mở cửa được không để gởi đồ lại. Nhưng vô ích, tất cả cửa chánh, cửa sổ đều được khóa cẩn thận. Tôi bàn, quay lại Randy cũng không được vì đồ của nó sẽ làm dơ các Bảo Pháp, nếu ngồi đây đợi thì không biết lúc nào mấy cô về. Tính không xong, Tôi đến trước cửa gọi vọng vào:

- ABC trong nhà mở cửa giùm cái!

Bất chợt, cửa bật mở mọi người đều hết hồn. Ai nấy bước vô nhà cười rộ hã hê được chứng kiến một “màn ảo thuật” và cảm ơn các Chư Vị đã mở cửa giùm.

DỊCH GIẢ

Dịch giả ở đây không có nghĩa là người chuyên dịch thuật mà là người dịch không thiệt. Cô Bibi có lần dịch bài giảng của Đức Ngải có đoạn như sau:

“Nếu thấy tướng mà không thấy tướng tức thấy Như Lai”.

Cô hiểu ý câu nói đó như vậy:

“Nếu thấy một ông tướng nào đó mà không thấy ông đang tức giận thì sẽ thấy Như Lai”. Chữ “tức” ở đây cô dịch ra là “tức giận”.

BỎ RƯỢU

Vào khoảng năm 1990, tôi có mang một người Việt Nam vô gia cư sống lang thang ở thành phố Canoga Park về nhà. Anh này tên Nguyễn Hiếu Trí. Chắc hẳn hầu hết những người Việt sống ở Canoga Park đều biết người này. Anh có tật say rượu. Có thể nói từ sáng đến tối mọi người đều thấy anh ta uống rượu. Không có tiền mua rượu thì kiếm đại một cái quán nào vào ngồi lì, phá quán. Chúng đánh cũng vào lì chịu đòn. Người ta thường sợ phiền phức và sợ khách trong quán bức mình vì náo loạn nên dúi cho anh này vài chai rượu. Cứ như vậy mà sống. Vì uống say nên anh bị xe đụng bể quay hàm, rụng hai hàm răng. Đã vậy tóc tai thì dài lủ khủ, gàu trắng cả đầu. Uống rượu nhiều và lâu ngày không tắm nên người hôi hám nồng nặc. Với bộ dạng con người như vậy nên anh Trí này đi đâu người ta đều tránh hơn tránh tà nữa.

Tôi gặp anh ta lang thang ngoài đường với bộ dạng như vậy. Về nhà cho anh thay đổi, tắm rửa và từ từ giúp anh này tìm kiếm một việc làm, nhưng có tật uống rượu không bỏ được nên không một nơi nào nhận lâu. Không một ai có thể làm cho người này bỏ rượu được.

Vào một ngày cuối tuần, tôi bị bệnh nằm một mình trong phòng. Mọi người trong nhà đã đi khỏi, chỉ có mình anh Trí ngồi say rượu ngoài phòng khách. Anh ta nói lè nhè một mình từ sáng đến 2, 3 giờ tối. Gần sáng, tôi thấy muốn ối nên ra phòng tắm ối. Anh Trí thấy tôi ối bỗng lè nhè nói:

- Bệnh mà hồng chịu nói bệnh. Tui tưởng ông khinh tui hồng thêm nói chuyện. Nằm nghỉ đi, tui hồng nói chuyện nữa.

Anh ta giữ lời hứa im lặng. Từ đó về sau, mỗi lần anh Trí uống rượu hoặc chuẩn bị uống rượu tôi đều giả vờ bị bệnh. Anh Trí thấy vậy thì không dám uống rượu vì sợ tôi không nghỉ ngơi được. Từ từ thì con người chỉ biết sống vì rượu đã bỏ được rượu.

Cách đây vài ngày, khi ngồi trên xe đi ngang qua Canoga Park, tôi tình cờ thấy anh Nguyễn Hiếu Trí vẫn gương mặt móm, hàm bể nhưng với tóc tai gọn gàng, áo quần thơm tạt đang đứng nói chuyện một cách đầm đăm với một người. Hình ảnh này làm cho tôi vui vui trong lòng. Cuộc đời đã có lại một cảnh hoa.

PHI THÂN

Có một lần tôi đi hộ bệnh cho một gia đình ở Việt Nam. Theo tôi lúc đó có Bibi và Tiên. Tôi ngồi điểm bệnh cho bệnh nhân bị chứng bướu cổ, phía sau lưng tôi, Bibi và Tiên ngồi hai bên. Bất chợt, người bệnh này bị nhập, cô ta thủ vô thật mau định tấn công tôi. Tôi

thoảng thấy phía sau lưng bóng của 2 đứa di chuyển về hai phía thật lạ. Hóa ra tụi nó biết “phi thân”!

DÉP BIẾT BAY

Cố lần Tiễn cùng hai cậu cháu Tín và Hoàng đi hộ bệnh cho một bệnh nhân ở Alhambra.

Người bệnh ngồi nói chuyện với Tiễn, bất chợt người bệnh bị nhập, ông ta xách dao phóng vào Tín và Hoàng. Hai cậu cháu này chen lẫn nhau mà chạy, giày dép văng ra như thể biết bay vậy.

CÓ GIỎI RA ĐÁNH TAY ĐÔI!

Em Nguyễn Trung Hào có thời gian sống với tôi tại Northridge. Phải nói là căn nhà ở Northridge có rất là nhiều ma mà mọi người trong nhà trước đó ở lâu ngày nên thành quen. Vả lại, nơi này trước kia là nghĩa địa nên nhiều phần ở đây theo mồ mả của họ cũng không lấy gì làm lạ.

Em Hào vừa mới đến nên không biết. Tối hôm đó em ngủ trong phòng, còn Giao thì ngủ ở phòng khách. Theo Giao kể, nửa đêm thấy Hào ôm mền, ôm gối tông cửa chạy ra. Vắt mền gối ngoài phòng khách, Hào len lén nhìn về hướng phòng nó ngủ. Không hiểu nó nghĩ sao, một hồi thì Hào mang mền gối trở lại vào phòng.

Một lúc sau thì mọi người nghe tiếng Hào thét:

- Mày có giỏi thì hiện ra đây đánh tay đôi với tao.

Ai này cũng đều ôm bụng cười.

TRÊN LẦU XUỐNG

Vào một ngày tháng 1 năm 1998, một người bệnh nhân bị một phần lực nhập vào được thân nhân đưa đến ngôi ở Northridge để chữa trị.

Tôi giao cho thầy Từ Minh Tịnh lo dùm. Thầy Từ Minh Tịnh xá chào, vị này không thèm xá lại và nói một cách rất ngạo mạn rằng:

- Ta từ cõi trên xuống đây.

Tôi nghe vậy mới điểm mặt vị này mà la rằng:

- Vị ở trên nào xuống? Trên lầu xuống à?

Ai cũng cười ồ.....

LỜI GIỚI THIỆU cười trong đạo tập 2

Từ khi tuyển tập “Cười Trong Đạo” tập 1 ra đời, Tạp Chí Quy Nguyên đã nhận được rất nhiều hưởng ứng của các pháp hữu ở khắp mọi nơi trên thế giới.

Rất nhiều mẫu chuyện vui được gửi đến nhằm tham gia vào các tuyển tập Cười Trong Đạo nhưng đại đa số có lẽ hiểu lầm, hoặc không hiểu rõ về tuyển tập này phải là những chuyện cười có thật trong đời tu tập của các vị.

Phải là chuyện có thật nhưng mà vui để tô điểm thêm trên đường đi của mình và của người chứ không phải là những chuyện vui thuần túy được sáng tác và Thầy đã làm một ví dụ cho các pháp hữu dù ở góc cạnh nào trong cuộc đời cũng có niềm vui cả. Vui trong sự buồn, vui trong sự bệnh, vui trong phân ly,.. .

Nói là chuyện vui nhưng không hẳn chuyện nào cũng là vui. Có những chuyện mắc cười, tếu lâm thật nhưng cũng có những chuyện do ta tự nghiệm, tự nhìn để thấy rằng vui.

Đó thật là một dạng bài học thật hay vì nơi nào, thời nào ta cũng thấy niềm vui, như vậy đã gián tiếp giúp cho bản thân tự làm chủ được mình một phần nào rồi đó.

Chúc các pháp hữu cười thật tươi, cười thật vui khi đọc Cười Trong Đạo!

Đại Hùng Linh Điện, ngày 22 tháng 9 năm 2000
Ban Biên Tập Tạp Chí Quy Nguyên

LẮC RIẾT THÌ CŨNG RÓT

Có lần tôi hỏi một vị Thần:

- Thầy thấy người ta thường lắc xăm để đoán việc, như vậy khi cây xăm bị rút là do các vị đã rút cây xăm đó ra phải không?

Các vị trả lời:

- Lắc riết thì cũng rút ra thôi! Thừa Thầy!

LÀM SÁCH BAY

Thời gian mới quen với Bibi (1989), cô từng chứng kiến tôi trị bệnh rất nhiều trường hợp như là phép lạ vậy. Vì vậy, có lần Bibi tò mò hỏi tôi:

- Anh có thể làm cho cuốn sách đang kia bay đến đây được không?

Tôi nói được! Rồi làm bộ như đang làm phép. Bibi lật đật nhảy tránh sang một bên vì sợ cuốn sách bay trúng. Tôi ngưng “làm phép” và nói với Bibi:

- Em sợ thì thôi! Vậy thôi, làm sách từ đây bay đến đằng kia dễ hơn.

Bibi tin theo, tôi bảo Bibi:

- Em lại đằng kia lấy cuốn sách đó đến cho anh!

Bibi đưa tôi cuốn sách, cầm cuốn sách trên tay tôi nói:

- Nè! Nó bay tới nè!

Bibi “xì” một tiếng vì biết bị gạt, nên cô thách thức:

- Đâu! Anh làm thử cuốn sách bay đến đằng kia được hông?

Tôi liền ném cuốn sách về hướng đó.

THUA SÁCH

Vào một ngày của đầu năm 1994, Hoàng là người bạn, một đêm đến gõ cửa nhà tôi. Mở cửa, mời anh ta vào nhà, Hoàng bẽn lẽn nhìn tôi:

- Ông có thể cho tui mượn 700 đồng được không? Ngày mai tôi cần để trả tiền nhà!

Hoàng cùng tuổi với tôi, lúc đó đã có vợ và 2 con. Anh lại bị thất nghiệp lâu năm do... làm biếng không chịu đi làm nay cần tiền gấp để lo cho gia đình nên mới đến gặp tôi nửa đêm hôm như vậy. Tôi thì không cho mượn vì tôi không có tiền mặt ngay lúc đó. Đúng hơn là với cách của anh ta thì sớm muộn gì cũng xảy ra chuyện không hay nếu dính líu về tiền bạc dù nhỏ. Hoàng thì cứ nài nỉ hết mực. Cuối cùng tôi hỏi Hoàng:

- Hiện giờ, ông có bao nhiêu trong túi?

Hoàng nói:

- Hai chục đồng!

Tôi bảo Hoàng đi với tôi ra sông bài vì lúc đó Hoàng rất ghiền đánh bài và hầu như lúc nào cũng có mặt tại sông bài (*các pháp hữu khi đọc đoạn này thì đừng bắt chước, vì bây giờ chúng ta đã có Pháp Nghi và Luật Đạo rồi*). Tôi bảo:

- Ra đó kiếm đủ tiền thì về! Nhớ tôi làm để giúp cho con của ông thôi!

Ở sông bạc, tôi chỉ định chỗ cho Hoàng ngồi, lâu lâu thì bảo Hoàng đổi bàn, lâu lâu thì bảo đặt ké với người khác. Cuối cùng thì anh ta gom góp đủ 700 đồng. Tôi bảo:

- Thôi mình về!

Ra tới cổng, tôi muốn đi nhà vệ sinh nên bảo Hoàng đứng đợi. Từ nhà vệ sinh trở ra, thấy Hoàng đứng một góc, mặt buồn buồn. Tôi ngoác tay bảo ra xe. Trên đường ra xe, tôi thấy người này có vẻ đáng nghi nên tôi hỏi:

- Tiền của ông đâu rồi?

Hoàng trả lời buồn xo:

- Thua hết rồi!

Ỡ lại vào tôi, thấy ăn dễ quá, tưởng mình đang được số hên nên đã “cúng” tất cả số tiền trong thời gian tôi trong nhà vệ sinh. Tiếc vì tánh tham của mình nên từ đó về sau, đối với tôi Hoàng đã không dám mượn tiền và tôi thường dùng chuyện này làm cớ để trách móc về sự tham lam và cờ bạc.

CÒN THIẾU!

Cũng chuyện của Hoàng, một hôm anh ta đến nhà trả cho tôi số tiền 300 dollars mà anh vừa mới rút từ nhà băng. Anh đưa một chồng giấy tờ 20. Tôi không đếm, mà lấy tất cả bỏ vào túi. Vừa bỏ tiền vào túi, tôi vừa nói:

- Còn thiếu 20!

Hoàng tròn tròn mắt ngạc nhiên:

- Sao ông biết vậy?

Tôi chỉ lắc đầu tỏ ý chê trách nhưng không giải thích làm sao tôi biết được. Thật ra rất là dễ hiểu, tiền rút từ máy của nhà băng lúc đó chỉ rút được 300 vừa đúng số tiền mà Hoàng thiếu tôi. Khi Hoàng đến, trên tay anh ta còn cầm miếng bánh thì tôi biết ngay, anh ta rút ra 1 tờ 20 đồng trong chồng tiền này để mua bánh. Có vậy thôi!

BỨC HÌNH TỎA HÀO QUANG

Vào những tháng cuối cùng của năm 1999, để dự phòng những biến cố có thể xảy ra vào đầu năm 2000 cho Đại Hùng Linh Điện và cho Pháp Đạo theo như lời cảnh giác của chính quyền. Tôi đã đưa ra nhiều chương trình để hành sử trong đó có việc tuyển một số pháp hữu tham dự các lớp huấn luyện về an ninh, quân sự tại một số trường thuộc Ventura County và Orange County.

Các trường huấn luyện này được thuê bao để dạy riêng cho các pháp hữu. Toàn trường đều là người quen với nhau nên không khí học tập rất vui vẻ và hào hứng. Đó là chưa kể những buổi thi để lấy bằng, chứng chỉ... thì không khí lại càng sôi động và vui nhộn mà các tín hiệu bằng tiếng Việt để các giáo viên không hiểu được, được phóng ra trong lúc thi ở phần lý thuyết. Y như các học sinh trong những trường trung học vậy. Có thể nói chuyện vui nhất là cuộc thi tác xạ. Mỗi đệ tử được phát một tấm bia bằng giấy có hình nhân và hơn 60 viên đạn. Sau thời gian quy định để bắn hết 60 viên đạn, các đệ tử mỗi người cầm tấm bia của mình, sắp hàng để chờ vị giám khảo tính điểm.

Đến phiên anh N. mang bia của mình cho giám khảo chấm điểm thì ai cũng cười ồ vì hình nhân trong bia của anh giống như được phát hào quang vậy. Vì đạn ghim chung quanh hình nhân lỗ chỗ đầy mà chỉ có vài lỗ khiêm nhượng trúng tâm. Còn anh H. thì lạnh hơn, đứng trong hàng chờ tới phiên mình nộp bia, anh lật đật lấy viết tự ghim lỗ trên bia của mình. Người tu được gọi đi học về an ninh là vậy đó!

ĐIỀU TÂM NIỆM THỨ 11

Pháp hữu Từ Tâm Chánh, tức nhà sĩ Bùi Huy Lân từ Pháp sang Đại Hùng Linh Điện để du học trong một thời gian ngắn từ thứ Ba 18 tháng 4 đến Chủ Nhật 23 tháng 4 năm 2000. Trong suốt thời gian gần 1 tuần lễ, tôi cố gắng bỏ tấc cho anh biết thêm nhiều điều cần thiết cần có cho một vị dẫn đạo. Tường cũng nói thêm anh là một huynh trưởng của một vùng thuộc miền Bắc nước Pháp.

Anh được dịp nhìn tận mắt sự làm việc của tôi, giải quyết các vấn đề trong đạo kể cả việc an sinh của gia đình pháp hữu. Anh đã được cho xem những điện thư, văn thư mà tôi phải giải quyết hằng ngày,... Bên cạnh đó thì hằng ngày anh chứng kiến thấy tôi mệt,... Anh xin phép cho anh được chăm sóc sức khỏe cho tôi trong một tuần. Suốt 1 tuần lễ, anh xem xét đồ ăn, đồ uống, cách sinh hoạt thường nhật kể cả nơi tôi thường nằm ngủ mà trên đầu giường có gắn bản “Mười điều tâm niệm” cho mọi việc hành sử của tôi. Anh thưa:

- Thưa Thầy! Xin Thầy viết thêm điều tâm niệm số 11 ở đây là nhớ mặc áo ấm trước khi đi ngủ!

COI CHỪNG CÁI MỎ

Trong thời gian anh Lân còn lưu lại tại Hoa Kỳ, tôi thường dẫn anh đi các nơi, xem xét tình hình, xem địa lý, trực tiếp tham gia vào các việc hoạt động của tôi. Tôi biết anh dạy đệ tử cũng nghiêm khắc không khác gì tôi nhưng tôi muốn cho anh thấy thêm cái sự “xì hơi” sau khi mình nghiêm khắc.

Tôi thường nhờ cô O., chở tôi và anh Lân đi các nơi. Trước là có người lái xe để tôi rảnh mà tận dụng thời gian nói chuyện cùng với anh. Sau là lấy cô O. làm người mẫu cho việc hướng dẫn. Tôi thường la như tát nước vào mặt cô O. mỗi khi cô có điều làm lỗi mà sự la này rất là nghiêm khắc và nặng lời khiến cho anh Lân ngồi đằng sau xe cũng rất ngại.

Anh nói:

- Thưa Thầy! Đệ tử cũng la rầy các vị bên kia nhưng không dám la rầy như Thầy. Đệ tử mà la như vậy chắc họ bỏ chạy hết.

Tôi vẫn làm tỉnh la rầy tiếp và hành xử có hơi phũ phàng cho cô O.. Cô O. nguyên thủy có cái miệng hơi hô nên khi cô giận, miệng của cô càng chum lại dài ngoằn. Tôi nói với cái giọng tiêu tiêu:

- Cô có lo lái thì nhìn đằng trước mặt đi, đừng quay sang bên này, cái mỏ của cô đánh trúng Thầy bây giờ!

Tất cả mọi người bật cười! Tôi đã chỉ cho anh Lân cách xì hơi mỗi khi mình cần kỷ luật đệ tử. Sau đó, tôi xin lỗi cô O.

MANG VỀ NHÀ

Hôm Chủ Nhật, 23 tháng 4, đang lúc chuẩn bị đồ đạc cho anh Lân về Pháp, thì Bibi có chuyện bức mình với tôi nên đã bị tôi “giữ” cho một trận, một hồi thì có chị Loan sang khuyên giải nên cô được nguôi ngoai một phần.

Buổi chiều, có anh Tân sang chở tôi, anh Lân, Bibi cùng Tiến ra phi trường để tiễn anh Lân về Pháp. Vì khởi hành hơi sớm nên tôi rủ tất cả ra một nhà hàng Tàu để dùng cơm trước khi đến phi trường. Ngồi trong tiệm ăn, anh Tân nói với tôi:

- Lúc trước khi gặp Thầy, vợ con ở nhà nó rất là khó chịu, cái gì nó cũng cự được, bây giờ thì tụi con theo Thầy tu học nên vợ con đã hết cái tánh đó rồi. Không biết nhờ căn duyên gì nên tụi con được như vậy?

Tôi biết ý của anh Tân muốn hỏi là nhờ có duyên lành gì để vợ chồng anh đến đạo pháp tu học nhưng anh hỏi không rõ ràng nên nhân cơ hội này tôi cũng “móc” Bibi chơi. Tôi trả lời nhanh:

- Thì Thầy mang hết về nhà rồi còn gì!

Bibi và mọi người đều bật cười!

HỎI CÂU LẮNG NHÁCH

Tôi thứ Bảy 22 tháng 4, trong buổi họp đạo, tôi để cho anh Lân trả lời những câu hỏi của các pháp hữu đặt ra. Những câu hỏi được đặt ra, rồi những câu trả lời, câu nào cũng vậy, hỏi hay trả lời cũng đều làm cho thính giảbuồn ngủ. Tôi phải xen vào nhiều lần để làm cho không khí tươi tỉnh trở lại.

Tôi chỉ vào Nghĩa:

- Nghĩa! Bây giờ tới phiên em đặt câu hỏi đi! Có gì thắc mắc không?

Nghĩa trả lời:

- Không! Thưa Thầy!

Tôi nói:

- Sao lại không? Em thường có nhiều thắc mắc lắm mà! Lâu nay Thầy không gặp em, chắc hẳn em có nhiều câu hỏi lắm. Hỏi đi!

Nghĩa chấp tay hỏi:

- Từ chúng sanh mới sanh ra nghiệp lực hay từ nghiệp lực mới có chúng sanh?

Tôi chọc:

- Hỏi câu gì mà lằng nhách vậy? Có thắc mắc thiệt hông đó? Hay chỉ đặt đại ra câu hỏi rồi hỏi đại?

Ài cũng cười ồ! Không khí vui nhộn lên. Tôi chỉ vào anh Lân:

- Thôi, câu hỏi lằng nhách cũng được! Anh Lân trả lời đi!

HÔNG ĐƯỢC BẮT CÁ NGHE MÂY!

Ngày ngày đầu tiên vừa mới mang cặp công về nhà, một con hạt trắng cao ngang ngực tôi từ đâu bay tới và thường đậu ở trên cầu ở trước cổng vào Đại Điện. Đó là một điều lạ vì hạt là loài hiếm mà ở đây là thành phố thì có hạt lại là chuyện hiếm thấy.

Con hạt này rất dạn dĩ và hầu như ngày nào nó cũng đến đây. Mặc dầu các Chư Vị có nói với tôi, hạt này từ cung Mẫu đến để chờ ngày đưa con công đi. Nói thì nói chứ tôi cũng ... nghi con hạt này lắm. Có thể chơn linh của nó là con hạt từ cung Mẫu nhưng bây giờ nó mang cái hình hài hữu vi thì cũng nên coi chừng nó ... bắt cá của mình để ăn.

Số lượng cá dưới hồ ngày một giảm, tôi không biết do rùa ăn hay hạt ăn. Vì vậy, cứ mỗi lần con hạt đến là tôi chạy ra coi chừng. Cho tới một ngày, tôi tiến đến gần con hạt. Đứng bên nó, nó không bay đi chỉ đứng nhìn tôi. Tôi chỉ vào mặt của nó:

- Mày có tới đây thì tới nhưng hông được bắt cá của tao nhe mây!

Kể từ lần đó trở đi, con hạt không còn đến đây nữa. Chắc là nó biết tự ái nên giận! Sau này để ý tôi mới biết, số lượng cá giảm do bị rùa ăn.

LỪNG ĐÀU

Đạo Phật không hề bày cho người những điều tà mị, thế mà một số người thường tự cho là tu theo Phật Pháp nhưng lại thích bày chuyện tà mị như chuyện tu học lâu năm thì đỉnh đầu bị lủng lỗ vậy.

Hôm đó, vào khoảng 9 giờ tối ngày 2 tháng 7 năm 2000. Bibi lái xe chở mọi người đi ăn gồm tôi, cô Oanh và cô Việc Mỹ Linh từ Pháp sang. Tôi ngồi ghế phía trước, sau lưng tôi là cô Oanh và ngồi sau ghế của Bibi là cô Mỹ Linh.

Trước khi cô Mỹ Linh sang đây, tôi có nói trước với cô Oanh:

- Thầy sẽ phụ gỡ cho một người, khi người ấy sang, nhờ cô lên đây giúp cho Thầy để Thầy lấy cô làm ví dụ!

Lái xe nửa chừng, tôi hạ ghế nằm dài xuống và nhờ cô Oanh massage đầu cho tôi. Cô Mỹ Linh hỏi:

- Tại sao Thầy đột xác rồi mà lại bị nhức đầu?

Tôi trả lời:

- Thầy đâu có nhức đầu! Chỉ hành cô Oanh chơi vậy mà!

Nói xong thì tôi nói với cô Oanh với cái giọng giễu giễu:

- Cô Oanh ơi là cô Oanh! Cô bóp đầu Thầy nhẹ nhẹ vậy! Coi chừng lủng đầu!

Chắc được gợi ý bởi hai chữ “lủng đầu” nên cô Mỹ Linh nói:

- Pháp của Sư Huynh tu dễ lắm, không cần gì hết thì cũng soi thủng bộ đầu. Còn các pháp khác như sau này tôi có theo các pháp của Tây Tạng, họ phải tập lâu lắm mới thủng được bộ đầu. Mấy đứa cháu tôi tụi nó ngạc nhiên lắm khi rờ trên đầu tôi thấy thủng!

Ôi, trời ơi! Tu cách gì mà đến nỗi thủng bộ đầu như vậy? Phật pháp đâu có chuyện mơ hồ, nhằm nhí và phản khoa học như vậy. Khai mở bộ đầu, có ý nghĩa là khai mở trí huệ chứ nào phải làm cho “nứt xương sọ” hay “thủng xương sọ” mới gọi là khai mở đầu như rất nhiều người khác thường nhầm lẫn.

Tôi nói lớn:

- Cần gì phải “tu” để lủng đầu như vậy. Cứ đưa đại cái đầu ra cho cô Oanh bóp như vậy thì cũng đủ lủng.

Cô Mỹ Linh và mọi người đều bật cười!

NHÀ NGÔN NGỮ HỌC

Bibi nói tiếng Việt không rành cho lắm nhất là từ ngữ Hán Việt thì đối với cô ta lại càng mù trắng. Tuy vậy, đôi khi cô cũng làm cho nhiều người thật ngạc nhiên về sự sáng tạo từ ngữ Hán Việt của cô. Như có lần dẫn dò cô Mai nên coi chừng con nhỏ khi chúng nó lên mạng Internet vì bây giờ có nhiều chương trình về tình dục trên mạng. Cô Oanh ngồi bên nghe vậy nên xía vào:

- Cũng đâu cần thiết! Trong trường mấy đứa nhỏ cũng được cho coi phim để hiểu biết về tình dục rồi! Tụi nó cũng đã được giáo dục về chuyện này rồi.

Bibi quay lại nói:

- Trong trường thì có giáo dục chứ ở trên internet chỉ có dục chứ không có giáo!

Ai này đều bất ngờ!

QUÀ SINH NHẬT NĂM 2000

....Vào ngày sinh nhật năm 2000, tôi đến viếng thăm một số gia đình pháp hữu mới. Vì là người mới vào pháp nên các vị sẽ không biết ngày sinh của tôi. Đi thăm xong, còn dư

giờ, tôi bảo chị Hoàng chở tôi, Bibi, Tiến đi chợ thú. Khi xe đến trước cổng chợ, tôi nói chơi chơi:

- Hôm nay là sinh nhật tui nhe! Có ai trong chợ muốn tặng gì tui thì tặng đi!

Ai nghe cũng cười. Mà thiệt! Khi vào chợ, đến một hàng bán chim kiểng, tôi nói riêng với Bibi và chị Hoàng:

- Thầy thích con chim đó đó!

Nói thì nói vậy thôi, mua thì không mua vì sợ uống tiền không đáng. Đúng ra, vì con chim này chỉ là sự thích chứ không phải là sự cần nên tôi không mua. Xem chim xong, tôi bỏ đi, bất ngờ, người chủ (là người Mỹ) gọi lại tặng cho cặp chim. Ai cũng bật cười!

GHI NHÂN GIỚI

Thứ Bảy, ngày 16 tháng 9 năm 2000, một người từng tập Thần Quyền nay thì luôn bị nhập. Sau khi gặp tôi và phần lực 5 Ông (người nhập xác) được chuyển vận đi tu học. Người bệnh trở lại bình thường.

Chứng kiến sự kiện này có khoảng 50 pháp hữu hiện diện. Vì thế, trong những ngày sau đó, tôi lần lượt hỏi một số pháp hữu đã hiện diện chứng kiến sự kiện trên để xem sự thu nạp của họ như thế nào. Có lần tôi hỏi Lan, một đệ tử 23 tuổi, có Thiên Linh Bảo Pháp và rất ít hiểu Việt ngữ:

- Em ngồi nghe có hiểu gì không?

Cô Lan gật gật đầu lia lịa:

- Dạ hiểu!

Tôi hỏi:

- Em hiểu cái gì nói cho Thầy nghe thử coi!

Cô Lan nói:

- Con biết người đó bị nhập!

- Đúng! Người đó bị nhập nhưng em học được điều gì?

Cô ấp úng:

- Dạ, con hiểu là mình không nên đi học Karaté!

- Ôi Giời ơi! Tôi thốt lên.

Những người hiện diện chung quanh ai cũng bật cười.

MUỐN ĐI ÚC

Khi tôi còn ở Canoga Park, tôi đã cho tá túc gần cả trăm thanh niên mà đại đa số là những người vô gia cư. Trong số đó có em Hào.

Em là một thanh niên ít học. Tánh tình khá là khờ khạo nên em thường bị các băng đảng lợi dụng để em gánh mọi tội lỗi. Vì thế, cuộc đời đã qua của em có thể nói là cuộc đời của sự tù tội. Sau này về Northridge, bắt đầu mở đạo, em Hào lúc đó khoảng 23 tuổi và trở thành đệ tử của tôi nên tôi bắt đầu bắt tay dạy lại con người này. Có lần tôi hỏi em:

- Tại sao em lại chịu tội cho người ta để được ở tù?

Em trả lời:

- Em thích ở tù!

- Ở tù mà cũng thích? Tại sao vậy?

Em trả lời ngây ngô và hiền hòa:

- Tại vì em muốn sang Úc!

Tôi hỏi:

- Tại sao vừa muốn ở tù và vừa muốn sang Úc là sao?

Em đáp:

- Em có bà dì, ở Việt Nam, em thấy bà đi sang Úc chơi!

- Rồi sao?

- Bởi vậy, ở tù nhiều em sẽ bị trả về Việt Nam, rồi từ Việt Nam em sang Úc!

Ồi trời! Em Hào này chỉ hiểu có 1 chiều thôi. Em tưởng muốn sang Úc phải đi từ Việt Nam như bà dì của em vậy! Nên hướng đi của em là phải về Việt Nam để được đi Úc.

Lần này, tôi đã gặp một đệ tử đại khờ thứ thiệt rồi!

CÀM BẮT CÁ

Ở Mỹ, nhất là gần khu tôi ở tại thành phố Northridge. Có một bãi biển mà vào mùa của loài cá lồng tong biển đẻ, loài này lũ lượt kéo nhau nằm dọc suốt bãi biển làm cho cả một bãi biển sáng lóng lánh và trở nên trắng phau.

Một đêm, tôi, Bibi và Hào ra bãi biển này để hóng mát và xem cá. Hào xuất thân từ một làng chài miệt Cà Mau, Việt Nam. Nên khi em thấy cá nhiều quá thì mắt em láo liên, tay chân ngứa ngáy muốn bắt. Tôi bảo em, mình chỉ ra xem cá, không được bắt cá. Em dạ dạ, nhưng dạ chỉ lấy có vì mắt của em giật láo liên. Đi bên tôi, tôi để ý thấy ngoại cảnh thúc giục em thật là mạnh, nhiều lúc kèm chân tay không được em vụt chạy chụp cá. Tôi rầy, em vội bỏ những con cá trên tay xuống nước rồi lầm lũi bước theo tôi. Tôi hỏi em:

- Em bắt cá để chi?

Em không trả lời. Tôi nói với em:

- Ở nhà, em đâu có nấu ăn thì cần cá làm gì? Và lại, muốn ăn thì mình vào chợ mà mua, cá này đâu có bao nhiêu tiền đâu! Còn bây giờ nó đẻ thì cho nó đẻ, không được bắt!

Em chỉ dạ dạ nhưng một hồi thì khoảng cách của tôi và em từ từ xa ra. Tôi nói chuyện với Bibi nên không để ý, đến khi nhìn lại thì thấy em Hào chỉ còn là một bóng đen trong màn đêm ở phía xa xa. Dừng chân, tôi nhìn về phía bóng đen ấy. Tôi thấy nó chạy tới rồi chạy lui, chạy tới rồi chạy lui. Tôi và Bibi bật cười, vì chúng tôi biết, mỗi khi nước rút thì em Hào chạy đến bắt cá và sóng lên thì em chạy ra xa. Tôi và Bibi tiến về phía em. Gặp tôi, em sợ đứng rụt rè. Trên tay em còn cầm bịch ny lông mà cá nhảy đành dạch trong đó. Tôi hỏi em:

- Em làm cái gì vậy?

Em lắp bắp:

- Dạ! Mấy con cá này nó chết rồi!

Bịch ny lông thì liên hồi khua động vì cá nhảy trong đó. Em lại càng sợ. Vừa đứng, vừa run, vừa bóp những con cá cho nó chết thiệt. Tôi nhìn cái cảnh này thật là đáng thương, tôi đành cười nhẹ, bỏ qua cho em.

HẾT THỜI GIAN SỬ DỤNG

Khi còn ở Northridge, trong thời gian vừa có việc làm, tôi cần một chiếc xe nhưng không đủ tiền mua một chiếc xe tốt để đi làm nên tôi xin với Thần Tài:

- Thần Tài ơi! Thầy chỉ có 2000 đồng để mua xe thôi, Thần Tài giúp giùm cho Thầy kiếm một chiếc xe nào tốt tốt một chút để đi làm. Có được không?

Thần Tài trả lời:

- Được!

Tôi nhắc lại:

- Xe phải tốt, máy móc hoàn hảo chứ Thầy không biết về máy xe đâu!

Thần Tài trả lời:

- Được! Tôi sẽ chuyển cho Thầy! Mà Thầy muốn loại xe gì?

Tôi nói:

- Đức Ngài có Mercedes thì Thầy cũng muốn có Mercedes. Mà phải màu trắng, bốn cửa, mà nhìn phải đẹp. Trong ngoài sạch sẽ!

Thần Tài đồng ý! Chừng vài ngày sau thì Tú tìm được cho tôi một chỗ bán xe Mercedes từ một người thích sưu tập loại xe này nay họ bán vì cần chỗ để đậu chiếc mới. Tú đã trả giá xe này 2000 đồng. Người bán thấy cô thích quá với phần thấy cô lính quýnh vì sợ người khác mua mất nên cũng thương mà chịu giá 2000 đồng. Cô lật đật gọi tôi và Bibi. Đến xem, tôi chịu và hẹn hôm khác đến trả tiền để lấy xe. Người bán không chịu vì ngay lúc đó, đến sau tôi chừng 1 phút, cũng có người chịu chiếc xe này và họ sẵn sàng trả tiền ngay tức khắc. Không biết xử trí sao thì tình cờ gặp cô Vân, anh Thiện lúc ấy đang mang tiền mặt là 2000 dollars để chuẩn bị gửi về Việt Nam. Tôi gọi đến và mượn đỡ số tiền này.

Cuối cùng xe đã mua được. Tôi sử dụng một thời gian cho đến khi tôi xin nghỉ việc để về Việt Nam. Trong lúc lui cui dọn đồ thì một người say rượu lái xe từ ngoài đường tông vào nhà làm nát chiếc xe Mercedes của tôi. Ngày xưa, cần xe để đi làm nay hết làm thì xe phải mất. Thiệt là! . . . các Chư Thần Tài đã giữ đúng lời hứa.

MUỐN ĐỔI KHÔNG?

Từ khi chiếc Mercedes bị đụng bể, tôi không mua xe nữa. Nếu muốn đi đâu thì mượn xe của Tiến, của Bibi hoặc các pháp hữu chớ. Cũng có nhiều vị pháp hữu mua xe cho tôi nhưng tôi không nhận. Cũng có người nài nỉ quá, đến nhà rán lời tôi ra nơi bán xe để lựa xe. Có người thì một hai phải bắt tôi nhận . . . Tôi cũng chiều ý đi với các vị này nhưng khi đến nơi thì tôi chê đủ thứ. Có nhiều người hỏi vặn vẹo vì xe mới mà! Những lúc như vậy tôi thường lấy cớ đâu đâu cho có lệ ra về có lý một chút để từ chối khéo:

- Vị biết mà! Thầy bệnh lên bệnh xuống mà lái xe giống như cái hòm như vậy thì xui lắm!

Hay:

- Thôi! Xe này màu đen thuộc hành Thủy, Thầy hành Hỏa, khắc! Hồng được!

Hay:

- Vị thấy cái góc này hông? Thấy hông? Nó giống như xe chở hòm vậy. Không có hay.

Anh Trung, anh của Bibi có cho Bibi chiếc xe truck, xe chở hàng cũ kỹ nhưng máy rất tốt. Vì là xe chở hàng nên nó trầy trụa, móp méo và trên thân của nó mang rất nhiều màu

sắc đẹp vá. Tôi không có xe nên thường dùng xe chở hàng này làm phương tiện di chuyển. Nhiều vị đệ tử thấy ông Thầy lái xe tệ quá cũng kỳ giùm nên lại càng nài nỉ tôi nhận xe từ họ. Tôi cũng từ chối!

Cô Oanh, có cuộc sống khá giả nên xe của cô rất sang và đẹp. Một hôm, trước mặt nhiều người cô nói tôi:

- Xe của Thầy chắc chiếm giải nhất về cũ nhất, xấu nhất lắm à...

Tôi trả lời:

- Thầy kệ tui! Tui nghèo thì tui lái xe như vậy có sao đâu? Còn xe của cô thì sao? Không đoạt được giải gì hết? Giải sang nhất cũng không? Giải đẹp nhất cũng không!

Cô nghe có vẻ có lý nên cô im. Tôi nhỏ giọng:

- Vậy! . . . Cô muốn đổi hông?

Ai này đều bật cười!

PHẢI SƠN XE

Có lần các pháp hữu đi chung với tôi, tôi nói với Nghĩa:

- Hôm nào Nghĩa rảnh thì sơn lại chiếc xe cho anh!

Vì Nghĩa là thợ làm đồng xe nên tôi mới nói như vậy. Bibi nghe tôi nói nên cô hỏi:

- Bây giờ anh mới thấy quê khi lái xe đó sao?

Tôi nói:

- Đâu có quê! Tại vì các vị đến, ăn uống rồi cứ vứt rác lên xe, chắc họ tưởng đây là cái thùng rác lắm à! Bởi vậy anh muốn sơn lại cho nó mới mới để người ta đừng tưởng nó là cái thùng rác nữa!

MUA XE BUS

Đạo trước, mỗi lần Đoàn Thiếu Nhi Quy Nguyên sinh hoạt ngoài trời, khi di chuyển có lúc phải dừng đến 5, 6 chiếc xe để di chuyển. Tôi thấy bất tiện và nguy hiểm vì nhiều xe sẽ khó trông chừng và sự đi lạc luôn xảy ra mặc dù trên xe đã được trang bị máy điện đàm. Để tránh tình trạng không hay xảy đến, tôi họp với các huynh trưởng của đoàn về ý kiến mua một chiếc xe bus. Ai nghe ý kiến này cũng thích thú. Tú vui mừng hỏi:

- Thầy dự tính mua xe cỡ bao nhiêu tiền?

- Hai ngàn!

- Thôi đi Thầy ơi! Anh Thầy nói cho vui vậy thôi chứ Thầy đâu có muốn mua xe đâu? Xe nào mà bán với giá 2000?

Vậy mà có! Bibi xem trên Internet thấy một ngôi trường, nay số lượng học sinh quá giảm nên đã bán bớt xe bus của họ. Chiếc xe mà họ bán là một loại xe mới chỉ để dùng trong trường hợp khẩn cấp nếu các xe khác bị hư. Xe chỉ mới chạy có 50 ngàn miles. Mới từ trong ra ngoài, mọi thứ đều hoàn hảo nhưng nhà trường vẫn phải bán ra vì phải giảm ngân sách chi tiêu nhất là ở phần các xe bus này mỗi tuần phải trả cho sự bảo trì dù là không sử dụng. Cuối cùng, thì Đoàn Thiếu Nhi đã có được một chiếc xe bus với giá 2000.

TÔI TRƯỚC RỒI GIÂN SAU

Thứ Bảy, 23 tháng 9 năm 2000, trong một buổi họp đạo nhân hướng dẫn cho các pháp hữu phân biệt được thế nào là bệnh tâm thần và thế nào là người bị nhập. Hôm đó có gia đình một người bệnh đến mà thân nhân người bệnh nói là con của họ bị nhập. Tôi dùng trường hợp này để làm ví dụ học tập. Tôi hỏi các pháp hữu:

- Các vị cho Thầy biết người này có bị nhập không?

Lần lượt từng pháp hữu trả lời. Có thể nói 80% pháp hữu khẳng định bệnh nhân bị nhập (vì mới tuần trước, các vị đã chứng kiến một trường hợp bị nhập), 5% nữa biết nữa không, 5% không biết, 10% cho là không bị nhập. Sau đó tôi đã giải thích cho các vị biết bị nhập là như thế nào và tôi khẳng định người này không bị nhập, chỉ bị thần kinh mà thôi. Câu hỏi kế của tôi là:

- Các vị hãy cho Thầy một chìa khóa, làm thế nào để giải quyết trường hợp này khi người ta đến cầu Thầy và xin Thầy giúp đỡ.

Lần lượt từng người trả lời câu hỏi nhưng đại đa số không một ai đi đúng cái gốc để hành cả. Tất cả đều nhằm vào người bệnh mà quên đi rằng, một khi người bệnh không còn tự chủ thì sự hộ bệnh phải nương theo thân nhân gia đình là chính. Giận vì các pháp hữu có pháp hộ bệnh mà không thấy nhằm lẽ. Tôi mới khai từ chuyện gia đình của người bệnh để làm thí dụ như xem xét lại từ sự đạo đức của gia đình. Vì hôm đó là khởi đầu bài học mới của sự nhận định và cũng là ngày tôi chuyển tập tài liệu “Thông suốt và nắm vững...” cho các đệ tử nên phần chỉ dẫn khá mạnh tay với các vị và thân nhân của người bệnh. Xong chuyện, tôi mới xin lỗi thân nhân người bệnh và xin họ bỏ qua, đừng có giận vì tôi đang chỉ cho đệ tử nhân trường hợp này. Người mẹ của bệnh nhân trả lời:

- Không! Tôi không có giận Thầy, nếu tôi giận thì tôi không đến đây!

Tôi trả lời liền:

- Không! Cô đến trước rồi giận sau!

Ai nấy đều phát cười!

LỜI NÓI ĐẦU cười trong đạo tập 3

Gia đình tôi có 6 anh em nhưng chỉ có 2 người là sáng tác truyện cười: Tôi và em kế tôi; Châu Nhật Trung.

Có thể nói Trung là người rất nổi tiếng trong lĩnh vực sáng tác truyện cười. Truyện của em có mặt hầu hết trên các báo, tạp chí của Việt Nam như: Thanh Niên, Tuổi Trẻ, Công An, Saigon Giải Phóng, Phụ Nữ, Tiền Phong, Kiến Thức Ngày Nay,... nơi nào, báo nào cũng phải có vài mẩu truyện cười của em thì mới xem là “hợp khẩu vị”. Sự suy nghĩ để sáng tác truyện cười của em rất là phong phú, em có thể sáng tác cả trong những lĩnh vực mà em không hề tham dự vào như: Quân Đội, Ngân Hàng,...

Còn chuyện cười của tôi không phải là chuyện sáng tác bằng trí tưởng tượng mà bằng sự thực. Cười Trong Đạo, là những mẩu chuyện có thật xảy ra trong quá trình sống và làm việc của tôi. Có thể những mẩu chuyện đó nó vui với tôi nhưng không vui với các pháp hữu. Có thể những chuyện đó xảy đến trong một hoàn cảnh vui, cũng có khi nó xảy đến trong một hoàn cảnh không mấy gì là vui nhưng mình có thể yên bình được và tâm mình thấy vui nên nó là vui. Vì thế, cái vui của “Cười Trong Đạo” nó không theo một quy luật bình thường của chuyện vui là sự bất ngờ, là sự không phỏng đoán được cái kết cục của đoạn kết để tạo thành chuyện vui mà là vui bởi lòng mình thoải mái, bình thường.

Những sáng tác của tôi từ từ có mặt tại Việt Nam đã được các pháp hữu hưởng ứng nhiệt liệt và từ đó, những sáng tác của các vị đã lần lượt gởi đến cho tôi để cùng tham dự vào rừng hoa “cười trong đạo”. Bên cạnh đó, có nhiều pháp hữu cho là ghi lại những chuyện như vậy thì hơi quá đáng vì cái nhìn riêng của họ là quá đáng. Nhưng cái nhìn của người đời đâu phải ai cũng giống ai? Thôi thì mình thấy vui là được! Ai không chịu được thì thôi vậy vì dù có quá đáng hay không quá đáng thì nó cũng đã xảy ra trong đời của mình rồi, tại sao mình lại không chấp nhận mà vui?

Các vị hãy xem như là 1 pháp tu thì các vị sẽ nhìn ra cái dụng của cái cười. Chuyện gì cũng làm cho ta vui được, thoải mái được dầu là chuyện khiến cho ta bực mình. Thử xem, thử áp dụng xem và thực hành nó mỗi ngày để dần dần cái cách đó sẽ thành thói quen. Sự bực mình, sự buồn phiền, chỉ cần nhìn lệch qua 1 tí xíu thì ta sẽ thấy có niềm vui. Mỗi tuần, mỗi ngày ta thử tìm 1 niềm vui trong 1 chuyện thật là vô duyên xem, có như vậy ta sẽ thấy đời này thật vui và dần dần cao hơn nữa ta có được sự như như, bình thản. Cười Trong Đạo không những là sự giải trí mà còn là một pháp tu vậy!

Đại Hùng Linh Điện, ngày 8 tháng 2 năm 2001
T.S. Châu Nhật Tân

NIỀM VUI VẠN NỀ

Mỗi ngày ta có vạn niềm vui
Vạn tiếng cười vang, ta ôm nó vào đời
Ta vẽ cuộc đời bằng tiếng cười như ngọc
Bằng ánh sáng mặt trời,
bằng hương sắc ngàn hoa.
Ta không thấy Phật nhưng lòng ta thấy Phật
Vì nơi đâu ta cũng thấy bình thường!
Dù đời nhiều nhương,
Ta vẫn vui với nó
Dù người bạo tàn
Ta vẫn cười vang vang.
Trên đường ta đi,
Dù là sa mạc cồn cào mênh mang
Ta chậm chậm cất vài cành hoa giấy
Rải xuống đường để nâng bước chân ta...
À!
Ta cũng đang đi trên con đường hoa.
Cũng thanh thanh như Thiên Đàng chớ bộ!
Cũng tiếng gió du dương,
Bên tiếng thỏn thức trong lòng ta nhịp.
Ta có thiếu gì đâu?
Người có đất trời, ta cũng có!
Người có gì, ta cũng thế
Hơn thế nữa! Trên từng góc nhỏ của cuộc đời,
Nơi đâu ta cũng cười,
Nơi đâu ta cũng vui,
Nơi đâu ta cũng thấy lòng mình thanh thản,
Và nơi đâu ta cũng thấy Thiên Đàng.

Đại Hùng Linh Điện, ngày 22 tháng 5 năm 2001

CÂU HỎI CỦA 20 NĂM

Vào khoảng tháng 10, tháng 11 năm 1977, bà NK Dung một đệ tử người Bắc mới vào pháp có hỏi Đức Ngải:

- Thưa Sư Huynh! Tại sao Sư Huynh dạy đạo mà lại có gia đình?

Đức Ngải im lặng, không trả lời câu hỏi này.

Hơn 20 năm sau, ngày 7 tháng 10 năm 2000 vừa qua một đệ tử mới vào pháp, cũng trùng tên, cũng là người Bắc tên là NK Dung hỏi tôi một câu hỏi trùng với bà NK Dung của hơn 20 năm về trước:

- Thưa Thầy! Tại sao Thầy dạy đạo mà lại có gia đình?

Có lẽ do căn cơ khác nhau nên tôi đã trả lời:

- Cô thường hỏi Thầy về chuyện gia đình của cô, về chồng, về cha mẹ của cô. Vậy, cô hãy chỉ cho Thầy làm sao Thầy có thể dạy cô đây?

Cô chưa biết nói sao thì tôi tiếp:

- Thầy phải sống giống như cô nên mới biết mà chỉ cho cô chớ!

Cô và các pháp hữu chung quanh đều bật cười.

MANG THEO VŨ KHÍ

Tôi nói với cô Dung:

- Trên xe cô có treo 1 cái đao nhỏ tròn ten. Nó không tốt, phải gỡ bỏ!

Cô nói:

- Nhà Thầy cũng có nhiều kiếm, vũ khí vậy!

Tôi trả lời:

- Nhưng khi đi đâu, Thầy để ở nhà, còn cô đi đâu thì mang theo. Đó chính là sự khác biệt!

KHÔNG CÓ CÁI THANG

Một hôm trên đường đi mượn phim, vừa ngang 1 ngôi chợ cá, tôi chợt thấy 1 con cá chép lớn còn sống bơi lội trong hồ để chờ người mua nó về làm thịt. Tôi có ý định muốn mua nó về thả trước hồ tại Đại Hùng Linh Điện nên tôi bảo chị Sen cùng tôi vào 1 tiệm tạp hóa để mua 1 cái thùng nhựa đựng cá. Vào tiệm tạp hóa, tôi chọn và đưa cho chị Sen 1 cái thùng nhựa lớn. Cô cầm cái thùng, như là nói 1 mình:

- Hồng biết cái thùng này giá bao nhiêu vậy Trời?

Tôi nói với chị:

- Thầy không có cái thang!

Chị Sen ngạc nhiên nhìn tôi:

- Cái thang để chi vậy Thầy?

Tôi nói:

- Cái thang để bắt lên hỏi ông Trời giá của cái thùng này là bao nhiêu?

Chị Sen bật cười! Đó là 1 hình thức tôi nhắc nhở khéo cho chị ăn nói phải cẩn ngôn. Nhiều lúc tôi ăn nói cũng bộp trợn lăm lăm nhưng không hề xúc phạm đến Thiêng Liêng. Đệ tử nào có tánh khí bộp trợn, lúc đầu còn kiêng dè vì sợ Thầy, đến khi thấy tôi tánh khí cũng giống hao hao như vậy thì các vị mới lòi cái thiệt của mình ra. Lòi cái nào thì bị tôi đốn cái đó, đi đúng vào cái điểm mà người ta cần thiết phải sửa.

ĐẠO LÀ NIỀM VUI

Vào một buổi tối, đầu tháng 1 năm 2001, Hà, Huyền đến thăm tôi và dẫn theo 1 người chị tên Hương mới từ San Jose đến để giới thiệu với tôi. Lúc ấy tôi vừa mới từ phòng tắm ra ngoài. Vì mới tắm nên tôi không có mang kiếng. Hà, Huyền chạy đến bên tôi tíu tít:

- Chào Thầy! Đây là chị ...

Tôi khoát tay liên tục:

- Khoang! Khoang!... Khoang chào. Đợi Thầy mang kiếng đã, bây giờ Thầy không thấy ai hết!

Mấy cô chung hứng, đợi tôi mang kiếng xong, lúc ấy 3 cô đứng hàng ngang trước mắt của tôi. Huyền mặc áo đỏ, đứng giữa là Hà mặc áo vàng và kế Hà là Hương mặc áo xanh dương đậm. Hà nói với tôi:

- Thầy ơi! Thầy la chị Huyền đi! Hôm nay Huyền đi coi bói rồi bị ông Thầy bói gạt.

- Ông nói cái gì? Tôi hỏi.

Hà trả lời:

- Ông nói Huyền sẽ xui lắm, mà Huyền chỉ thích hạp màu trắng mà thôi nhưng hôm nay thì Huyền mặc áo màu đỏ...

Vì là lần đầu đến đây và mới gặp mặt tôi nên từ nãy giờ, cô Hương vẫn im lặng đứng xem tôi nói chuyện cùng với các cô kia. Tôi biết cô đang quan sát. Bất chợt tôi quay sang cô, tôi nói:

- Đáng lẽ hôm nay cô Hương nên mặc áo màu xanh lá cây!

Cô tò mò muốn biết, vì đang nói về chuyện coi bói mà. Tôi nói tiếp:

- Vì 3 cô đang đứng sắp hàng: Xanh, Vàng, Đỏ cho trùng với màu đèn đường vậy mà!

Cô phá lên cười, nhờ sự thoải mái như vậy nên cô đã không ngần ngại theo tôi học hỏi. Trong suốt thời gian cô còn lưu lại tại miền Nam California, cô luôn có mặt bên tôi. Cô đã giúp tôi thực hiện 1 phần trong cuốn phim “Đạo Là Niềm Vui”. Thoải mái và xem mọi người là người nhà, đó là chìa khóa để mọi người đến với mình.

KỶ NIỆM VALENTINE

Valentine là lễ tình nhân, ý nghĩa đầu tiên của nó cũng khá hay tuy nhiên lâu dần nó bị thương mại hóa, rồi người ta thường cột vào nó để trở thành một tục lệ. Tôi sinh ra và lớn lên tại Việt Nam nên để đón ngày này, tôi thực sự chỉ làm cho chiếu lệ thôi vì tôi không xem nó là 1 tập quán. Bibi thì khác, cô mang nhiều nét Âu Mỹ hơn, cha cô là người Mỹ gốc Pháp, lại lớn lên tại đây nên cô xem nó là một tập quán mà đôi khi sự khác biệt về văn hóa cũng gây ra một số va chạm nhỏ.

Hôm nay, ngày Valentine của năm 2001 cũng gần đến, đang lúc lui cui nấu ăn, Bibi nhắc tôi một câu chuyện của ngày Valentine của nhiều năm về trước mà tôi không nhớ chính xác là vào năm nào. Chuyện ấy cũng vui, tôi xin kể cho các vị nghe:

Lúc đó vào ngày Valentine, tôi thì luôn bận bịu mọi thứ nên không thể nào nhớ nổi những dịp lễ lạ,... Vì thế, ngày Valentine năm đó tôi quên nên không tổ chức gì, cũng không có quà cáp gì. Lúc đầu, Bibi tưởng tôi muốn làm cho cô bất ngờ nhưng suốt cả

ngày, cô để ý thấy tôi không ỏi hỏi gì hết và cuối cùng thì lòi ra là tôi không hề nhớ gì đến ngày Valentine cả khiến cho cô bắt đầu thấy khó chịu.

Phần tôi thì suốt cả ngày thấy không khí trong nhà nặng nề, Bibi thì khó chịu, cứ lấy cớ này, cớ nọ để cự nự. Tôi nghĩ người này chắc đến hồi lên “con” gì đây. Cuối cùng suốt gần 1 ngày trời “bị dằn vặt” tôi mới biết hôm ấy chính là ngày Valentine. Phát bực, nên tôi xỏ “nhỏ”:

- “Tổ cha” cái thằng nào đặt ra chuyện phải mua quà trong ngày này rồi bắt tao theo!

Bibi nghe tôi nói nên phá lên cười. Nhờ tiếng cười mà áp lực trong ngày được giải tỏa.

CHỢ CÁ

Chuyện này tôi không có ý chọc những người phải làm nghề bán cá. Tôi viết truyện này vì thành ngữ và lối ví của người Việt Nam mình là hề ai nói nhiều, nói ong óng cả ngày thì người ta cho đó là người bán cá. Một lần nữa, tôi xin cáo lỗi những ai từng làm nghề bán cá mà hiểu cho rằng tôi viết theo cái lối ngôn ngữ của Việt Nam mà thôi.

Thời gian đầu mới quen với cô Oanh, tôi thấy cô ăn nói rất ba trợn, giọng nói ong óng và nói suốt cả ngày. Có lần suốt cả ngày nghe cô nói, chịu không nổi nên tôi hỏi nhẹ cô:

- Cô Oanh! Xin lỗi cô cho Thầy hỏi cái này!

Cô Oanh nhìn tôi chờ nghe tôi hỏi. Tôi rón nhẹ nhàn:

- Cô sinh ra ở chợ cá phải không?

Cô Oanh tròn tròn mắt ngạc nhiên, thán phục:

- Ủa? Sao Thầy biết vậy? Nhà con nằm ngay chợ cá ở Rạch Giá đó! Sao Thầy biết vậy?

Tôi im lặng không trả lời, rón nín cười vì ý của tôi lúc ấy không phải là địa lý, địa điểm của nơi sanh mà là lối nói theo ngôn ngữ Việt Nam. *(Sau này gia đình cô phản đạo, họ chữ bới tôi trên các mặt báo nhiều năm trời, cũng 1 cách rao bán không khác.....).*

OLD NAVY

Old Navy có nghĩa là Hải Quân xưa, cũng là tên của một loại tiệm thời trang rất thịnh hành và nổi tiếng tại Mỹ và loại tiệm này có hàng ngàn chi nhánh tại Hoa Kỳ. Tôi thì không hề đi mua sắm nên tôi không biết một loại tiệm thời trang nào cả.

Có lần Bibi muốn rủ tôi đi mua sắm, cô biết tôi không thích đi nhưng cô biết tôi chỉ thích đi xem thú hoặc mua sách hoặc đi vào những tiệm của quân đội để xem quân trang, vũ khí, . . . nên cô nói với tôi:

- Hôm nay ở tiệm này có sale đồ quân đội rẻ lắm!

Tôi nghe vậy thì đòi đi, tôi hỏi cô:

- Tiệm tên gì vậy em?

- Old Navy!

Tôi nghe tên Old Navy thì tôi lại đinh ninh đó là tiệm của Hải Quân nên tôi hăm hở đi.

Đến nơi, tôi vào xem, trong lúc ấy Bibi thì lo chọn lựa những bộ quần áo. Tôi hỏi Bibi:

- Ủa? Sao anh không thấy nó bán đồ quân đội vậy em?

Bibi trả lời:

- Chắc nó bày bán bên trong!

Tôi vào sâu bên trong tìm, tìm hoài cũng không gặp, chỉ thấy bán đồ thời trang thôi. Tôi mới nói với Bibi:

- Chắc tụi này quảng cáo xạo rồi! Đâu có đồ quân đội gì ở đây đâu!

Bibi nói tỉnh bơ:

- Chắc vậy!

Rồi cô tiếp tục lựa đồ. Không tìm được đồ tôi muốn nên tôi ngồi đợi Bibi mua đồ và luôn miệng trách cửa tiệm này với Bibi:

- Mấy đứa này nói xạo! Hồng có một món đồ nào của Navy hết! Vậy mà dám nói là tiệm Old Navy!

Bibi tỉnh bơ lựa đồ tiếp, khi mua xong ra về, Bibi cũng không giải thích cho tôi biết Old Navy chỉ là tên của cái tiệm thời trang chứ không phải là chỗ bán đồ lính. Mãi sau này tôi mới biết chuyện này.

QUÊ MỘT CỤC

Vào một sáng cuối năm 1999, anh Tân sang đề nghị và rủ tôi mua một số áo mà anh nghĩ làm đồng phục cho Hộ Giáo thì rất đẹp. Khi anh Tân sang thì anh mặc chiếc áo đó trên người, tôi thấy chiếc áo đó ngắn cũn cỡn, túi thì nhỏ xíu, tôi thấy hơi kỳ kỳ vì trông không oai tí nào nhưng chịu ý anh Tân, tôi đi cùng với anh đến tiệm bán quần áo loại này; tiệm Old Navy (*cũng Old Navy*). Trên đường đi, tôi hỏi anh Tân ở đâu anh có cái áo đó, anh trả lời do vợ của anh mua. (*Thực ra vợ của anh chỉ mua cho cô ấy nhưng anh Tân lại tưởng là vợ mua đồ tặng cho mình nên lấy mặc*).

Khi đến tiệm, tôi và anh Tân tìm mãi cũng không thấy áo như vậy. Cuối cùng, anh mới sang gian trưng bày quần áo đàn bà để hỏi cô bán hàng lúc ấy đang lui cui sắp xếp áo quần. Anh Tân hỏi:

- Xin lỗi cô! Tôi có thể tìm cái áo như vậy ở đâu?

Vừa nói, anh Tân vừa hãnh diện chỉ vào chiếc áo đang mặc trên người. Thoáng giầu 1 nụ cười, cô gái bán hàng chỉ cho anh hàng tá áo như vậy đang được xếp kệ bên cô (tức cũng trong gian hàng áo quần đàn bà):

- Đây nè!

Chúng tôi nghĩ, chỉ nhìn thấy những lỗ áo như vậy cũng đủ, có lẽ để “cứu vãn tình thế” anh Tân mua thêm 2 cái như vậy để cho Bibi và Linh Tú. Xong, tôi và anh Tân lẳng lặng bước ra ngoài tiệm. Ra ngoài, tôi phải ... “rán”... nín cười!

ĐIỀU ƯỚC

Vào một ngày đầu tháng 2 năm 2001, sau khi được chị Sen giúp cho tôi nhiều việc, tôi nói với chị:

- Hôm nay Thầy cho chị 1 điều ước! Chị ước gì nói đi!

Chị Sen ngồi im lặng, đợi hoài không thấy chị nói, tôi mới hỏi:

- Tại sao chị không nói?

Chị trả lời:

- Thôi Thầy ơi! Con “bị” rồi!

Tôi hỏi:

- Chị bị cái gì?

Chị kể:

- Lúc trước Thầy có nói “hôm nay Thầy cho chị 3 điều ước, chị ước gì cứ nói đi!” Con mới nói 3 điều ước của con xong thì Thầy nói “Ừa thì chị cứ ước đi! Thầy cho chị ước đó! Cứ ước đi!” Rốt cuộc cũng như không!
Tôi phì cười.

NÓI RIÊNG NHƯNG AI CŨNG NGHE

Sau nhiều chuyến cùng chú Ngọc và các pháp hữu thuộc Khôi Phát Triển và Kiến Tạo Đạo Viện đi tìm các cuộc đất để xây dựng cho các Trung Tâm Pháp Đạo sau này, ngày thứ Bảy, 12 tháng 5 năm 2001, chúng tôi đến vùng đất của California City thuộc Kern County, một nơi cách Đại Hùng Linh Điện khoảng 400 cây số về hướng Bắc. Đến nơi đây, đang lái xe để quan sát cuộc đất, tôi bỗng dưng thấy một con rắn khá lớn bò qua đường. Tôi nói với Nghĩa:

- Nghĩa! Em dừng xe lại! Em vừa cán qua một con rắn!

Nghĩa lật đặt ngừng xe, mọi người trên xe đi xuống thì bắt gặp 1 con rắn khá lớn màu trắng đang lững thững băng ngang qua đường. Tôi quan sát thấy con rắn này khá lạ. Tôi là một người thích chơi và nghiên cứu loại này, tôi cũng chưa từng thấy nó qua sách vở nào cả. Rắn màu trắng và những vằn trên người nó thì màu đen. Con rắn xem ra không một tí sợ sệt gì khi thấy nhiều người bao chung quanh nó dù nó là một con rắn hoang dã. Nó vẫn từ tốn bò đi, tôi vẫn đi bên cạnh nó quan sát. Tôi thấy con rắn này lạ và quá胆 nên nhiều lúc tôi muốn bắt nó lên chơi nhưng tôi ngại là tôi sẽ thích nó rồi bắt nó về luôn thì tội cho nó. Nó đang tự do mà! Vì thế con rắn cứ lững thững bò đi, còn tôi cứ lững thững theo nó nữa muốn bắt, nữa muốn không! Cuối cùng thì tôi biết đó là vị Thổ Thần tại khu này hiện thân cho tôi để ý đến cuộc đất. Các vị cũng xin tôi đừng tiết lộ.

Từ hôm đó trở đi, mỗi khi các vị trong phái đoàn họp với nhau nói về các cuộc đất và mỗi khi các vị nói về cuộc đất ở California City, các vị thường nói với tôi đó là đất có con rắn thì tôi mới nhớ được đất đó ở đâu.

Cuối cùng, ngày Chủ Nhật 20 tháng 5 năm 2001, trong một trận đấu giá tại San Jose, phái đoàn gồm các vị thuộc Khôi Phát Triển và Kiến Tạo Đạo Viện đã gặt hái được thắng lợi không nhỏ. Các vị chọn lựa và đấu khoảng 3 mảnh đất nhưng thắng được một mảnh đất duy nhất, đó là mảnh đất hơn 40 mẫu nơi có con rắn xuất hiện. Chú Ngọc là trưởng phái đoàn nên tôi mới “nói nhỏ” với chú về lý lịch của con rắn và dặn chú đừng tiết lộ cho ai biết hết. Trong buổi ăn mừng cùng ngày, tự dưng Bibi hỏi tôi:

- Con rắn đó là ông Thổ Thần hiện ra hả?

Tôi hơi giật mình nên nói lảng sang chuyện khác, chắc ngoài anh N, những vị khác không nhận ra là tôi không muốn đề cập đến chuyện này nên các vị cứ tiếp tục nói. Các vị cứ nói huyền thuyên về chuyện con rắn và ông Thổ Thần. Tôi chỉ im lặng không nói chi cả. Về đến nhà, tôi hỏi riêng với chú Ngọc và Bibi:

- Chuyện này Thầy chỉ nói riêng với chú Ngọc, tại sao mọi người ai cũng biết vậy?

Bibi nói:

- Anh dặn riêng mà giọng anh nói lớn quá nên ai cũng nghe!

CÁCH NHẬN RA MỎ VÀNG

Sau khi đạt thắng lợi trong cuộc đấu giá, trên đường từ San Jose trở về, tôi huyền thuyên nói chuyện với các vị những đề tài chung quanh về đất đai như: Mạch nước ngầm, quặng, mỏ... Đang nói nửa chừng thì xe đi ngang 1 vùng đất, tôi chỉ cho Bibi và mọi người:

- Bi nhìn kia! Núi này có vàng!

Tôi chỉ cho mọi người cách nhìn màu sắc của đất đá, rồi tôi nói:

- Nhưng vàng ở đây còn non, chưa tới tuổi!

Bibi hỏi:

- Làm thế nào để biết vàng ở đây đã đúng tuổi?

Tôi trả lời:

- Sau này, khi em đi ngang vùng này mà em thấy có nhiều người đào, họ đào nát cả vùng đất thì em biết vàng ở đó đã tới tuổi!

Ai cũng bật cười!

CẦN NGƯỜI BẾP NÚC

Huỳnh Văn Chí, một đệ tử trẻ, gương mẫu, thọ pháp từ những năm 1996, hiện sống tại thành phố Nashville thuộc tiểu bang Tennessee. Em là một đệ tử nổi tiếng trong pháp đạo đã được ghi nhận trong “Những kỷ lục của đệ tử Vô Vi Quy Nguyên năm 2000” về việc nhịn ăn. Em đã nhịn ăn hơn 6 năm qua mà vẫn sinh hoạt và làm việc bình thường.

Ngày Vía Đức Ngai năm 1999, Huỳnh Văn Chí sang Đại Hùng Linh Điện dự lễ và ở chơi vài ngày. Có lần vào 1 tối, Chí ngồi nói chuyện cùng với Tiến và mấy vị trong nhà bếp về đề tài lập gia đình, có vợ, có con,... Tôi đi ngang nghe được nên vào tiếp chuyện cùng các em. Tôi hỏi:

- Ủa? Chí muốn có vợ hả?

Chí đáp ứng:

- Dạ! Đệ tử nghĩ là có một người đàn bà lo việc bếp núc trong nhà vẫn hơn, thừa Thầy!

Tôi hỏi:

- Mà em đâu có ăn cái gì đâu mà cần bếp núc?

Chí và mọi người phì cười!

LÀM ƠN “BẮN” GIÙM

Vào một tối tháng 5 năm 2001, ngồi nói chuyện trong phòng theo tính cách gia đình với các vị. Mọi người đang nói chuyện uyên thuyên, bất chợt ai cũng nghe tiếng sôi ruột của ai đó phát ra (*sôi ruột chứ không phải là sôi bụng*). Mọi người im lặng rồi không ai nói với ai lời nào. Đợi hoài không thấy ai nói chuyện, tôi mới bắt đầu:

- Vị nào đã lỡ lên cò rồi thì làm ơn bắn giùm 1 phát để tui biết mà nín thở chứ! Chứ cho mọi người chờ hoài sao?

Tiếng cười nổi lên muốn bẽ cả phòng!

CHUYỆN TỪ BÍ

Từ trước cho đến nay, có lẽ gia đình họ Phù là gia đình pháp hữu mà tôi thấy phiền nhất. Chuyện gì họ cũng làm phiền đến tôi được. Khi họ cần thì cả nhà sang cầu, khi hết cần thì cả nhà đứng ra chửi, cứ như vậy hàng chục, hàng trăm lần. Thêm nữa, từ chuyện gia đình quây quần ăn uống với nhau nếu một người nào đó trong nhà không thích ăn món gì hay không thích ăn đồ từ tiệm nào đó thì thường lấy tên tôi ra làm lá chắn:

- Thầy cấm không được ăn ở chỗ đó!
- Thầy cấm không được ăn món đó!

Hay mỗi lần trong nhà có người đi chơi ta bà, sợ gia đình cần nhần thì thường tạt sang nhà Thầy để có những lý do:

- Mới từ nhà Thầy về!
- Bạn phải sang giúp Thầy!

Cái gì cũng tự mang danh của Thầy ra làm bình phong, khiến cho tôi rất không vừa lòng. Mỗi lần bực mình, tôi nói tôi “từ” một số người trong gia đình này, thì người trong gia đình này luôn nài nỉ xin tôi nhận lại:

- Thầy ơi! Thầy đã lỡ nói chữ “từ”, thôi thì Thầy thêm chữ “bì” để bỏ qua cho tụi con đi Thầy!

Tôi bật cười với cách xin như vậy!

ÂM HƯ

Vào một tối ngày 29 tháng 5 năm 2001, cô Oanh năn nỉ tôi bốc thuốc cho chồng của cô. Có lẽ để “đoái công chuộc tội” gì nên lần này cô năn nỉ tôi làm thuốc, trông cô có vẻ thiệt là thành tâm. Tôi ngồi bốc thuốc, ngồi kế tôi là chú Ngọc, Bibi, cô Oanh, Tiến, mọi người đều phụ tôi bốc thuốc. Liếc nhìn toa thuốc bên cạnh tôi, cô Oanh hỏi:

- Ủa? Tại sao Thầy lại thiếu những vị thuốc này?

Tôi trả lời:

- Chỉ để gia giảm trong trường hợp âm hư mà thôi!

Cô Oanh ơng óng:

- Đàn ông mà âm hư cái gì Thầy?

Tôi không trả lời, vì cô có biết thuốc đâu mà trả lời. Chú Ngọc hỏi cô:

- Cô có biết âm hư là gì không?

Cô Oanh im lặng! Bibi nhanh nhẩu giải thích:

- Âm có nghĩa là đàn bà, cũng có nghĩa là vợ. Âm hư có nghĩa là bà vợ hư. Khi nào cô hư quá thì Thầy mới cho vị thuốc này vô!

Ai nấy đều bật cười!

PHẢN ỨNG CỦA CHÚ LÀNH

Ai đã từng gặp mặt chú Lành đầu chỉ 1 lần cũng đủ nhận ra chú là người lành thật là lành, còn lành hơn cả cái tên của chú nữa. Chú rất ít nói, có thể nói cả ngày chú chỉ ngồi im và rất ít nói chuyện với ai một lời nào.

Vào một ngày cuối tháng 5 năm 2001, tôi, chú Ngọc và mấy vị đi in sách, trên đường đi xe chạy ngang nhà chú Lành. Bất chợt, tôi thấy N., cháu của chú Lành ra ngoài, đi cùng với người bạn trai. Tôi nói với mọi người trên xe:

- Chà! N. cháu của chú Lành nó có bồ rồi!

Rồi tôi đổ mọi người:

- Đố mấy vị, nếu Thầy nói với chú Lành là cháu của chú ấy có bồ thì các vị nghĩ chú Lành sẽ phản ứng ra sao?

Một người trả lời:

- Chú sẽ bênh cháu của chú, chú nói “chắc không có đâu!”

Tôi nói:

- Sai!

Ai cũng hỏi:

- Vậy theo Thầy phản ứng của chú ra sao?

Tôi trả lời:

- Chú sẽ im lặng, không nói điều chi cả!

Khoảng 3 ngày sau, vào 1 tối, chú Lành đến Đại Hùng Linh Điện, lúc ấy có tôi, Bibi, Tiến và chú Ngọc. Tôi nói với chú Lành:

- Chú Lành! Thầy mới đi ngang qua nhà chú thấy N. có bạn trai!

Chú ngồi im, mắt nhìn vào computer của chú coi như không có nghe nói gì. Tôi nói lớn hơn và ngắn gọn hơn:

- CHÚ LÀNH! N. nó có bồ!

Chú vẫn ngồi im, vẫn không có 1 tí phản ứng. Tôi nói lớn hơn nữa:

- CHÚ LÀNH!

Chú vẫn ngồi im, tôi bồi thêm:

- N. NÓ CÓ BỒ!

Chú dường như cũng không nghe, không ới hời chi hết. Cuối cùng thì tôi mới kể cho chú nghe chuyện chúng tôi đổ với nhau về chú. Nghe xong, chú bật cười.

TRẦN MINH KHỐ CHUỐI

Tôi có cái áo thun mà phía mặt trước của nó thì chỉ rách 1 lỗ nhỏ thôi nhưng phía sau lưng thì rách te tua và có 1 lỗ thật là lớn cỡ trái dưa hấu.

Một hôm tôi thấy chú Lành cùng với chú Ngọc, Bibi, cô Oanh,... ngồi sau bếp nói chuyện, tôi tính chọc các vị chơi nên tôi mặc cái áo nầy rồi đến trước mặt mọi người, tôi chỉ cho chú Lành vết rách nhỏ trước ngực và nói như là đang trách móc:

- Chú Lành coi! Cô Oanh cổ có khinh người không? Áo của Thầy rách như vậy mà cô nói là “nghèo nàn” rồi cô kêu vụt đi.

Rồi tôi nói như trách một mình:

- Mấy người nầy giàu quá rồi phí phạm!

Chú Lành và mọi người chỉ im lặng ngồi nhìn tôi, tưởng tôi đang trách cô Oanh thiệt vì tội hủ của. Nói xong, tôi xoay người bỏ đi. Phía sau lưng tôi tiếng cười bất chợt nổi rần lên. Quay lại thì thấy các vị đang ôm bụng cười lăn lộn.

THUỐC TRI UNG THƯ

Trong lúc nói chuyện về Đông Y, Thuốc Bắc, chú Ngọc nói với tôi:

- Nhiều người thường dùng nước tiểu để chữa trị chứng ung thư rất công hiệu.

Tôi hỏi chú:

- Chú có biết tại sao nước tiểu lại có công hiệu khi trị chứng ung thư không?

Chú nói: “Không!” Tôi trả lời:

- Vì khi uống nước tiểu vô thì vi trùng ung thư cũng té ra mà chết nên mới khỏi bệnh!

Tất cả mọi người hiện diện đều bật ra mà cười. *(Hiện tại chưa có một chứng minh khoa học nào công nhận nước tiểu có thể chữa được chứng ung thư. Các pháp hữu không nên dùng thử, câu trả lời trên của tôi chỉ là nói chơi cho vui).*

VÉ MÁY BAY

Thứ Ba, 12 tháng 6 năm 2001, sau khi vừa đón Sư Ti từ phi trường về nhà, ngồi lui cui sắp xếp những vị thuốc bắc mà Sư Ti vừa mang sang cho tôi, trong đó có vị Mã Tiền là một vị thuốc cực độc trong Đông Y. Một vị đệ tử ngồi kế bên hỏi tôi:

- Cái đó là gì vậy Thầy?

- Vé máy bay! Tôi trả lời.

Vị này ngạc nhiên:

- Cái đó mà ... vé máy bay gì Thầy?

Tôi vừa chăm chú lựa thuốc vừa trả lời:

- Vé máy bay đi thăm ông bà ông vải!

NÓI CHI CHO SỚM VẬY!

Vào một ngày họp đạo thứ Bảy, tháng 2 năm 2001, gia đình cô Hà ở San Diego đến ĐHLĐ để được trị bệnh. Ngày hôm ấy, cô Hà giận phùng phùng vì cô bị người nhà gạt, mang cô đến gặp tôi. Tôi thì thích người ta đến do tự nguyện thì hay hơn nên tôi hỏi cô:

- Cô có muốn gặp Thầy không?

- Không!

Cô trả lời một cách lạnh tanh. Tôi mới nói:

- Vậy thôi! Vài bữa nữa khi cô yên lặng lại, cô xuống đây gặp Thầy!

- Chắc không đâu! Cô trả lời một cách dứt khoát.

Tôi hỏi:

- Tại sao vậy?

Cô trả lời:

- Ngày mốt, tôi phải trở về Maryland rồi! Không gặp Thầy nữa đâu!

Tôi nói:

- Cô nói chi sớm vậy? Phải chờ đường lại cho mình nữa chứ! Lỡ sau này muốn gặp lại Thầy thì sao? Mình đã lỡ nói “không!” rồi thì gặp lại cũng kỳ!

Cô Hà dứt khoát:

- Không! Không muốn gặp Thầy nữa!

Tôi cười:

- Nói chi sớm vậy? Biết đâu một hồi cô về rồi để quên bộp ở đây thì sao? Phải trở lại chứ!

Cô Hà chỉ cười khẩy! Cô đứng dậy chào tôi và các pháp hữu rồi ra về. Khoảng chừng nửa tiếng sau, gia đình cô quay trở lại vì có người ... quên bóp. Chuyện này đã làm cho hơn 40 pháp hữu hiện diện ngày hôm đó cười suốt ngày! Sau này, cô Hà và gia đình là gia đình đầu tiên được hướng dẫn Thiền ngay khi Trung Tâm Điều Trị và Thiền Định tại Anaheim được khai mở.

THÍCH NINH

Lâu lâu tôi thích chọc các đệ tử chơi bằng cách khoe đồ của mình có rồi nghe sự khen nịnh. Nhiều lúc người ta không khen thì tôi cũng gợi ý cho các vị nịnh một cách khá trắng trợn để bầu không khí được vui nhộn.

Ngày 7 tháng 7 năm 2001, để chuẩn bị cho gia đình anh Lâm 6 người sang ĐHLĐ, tôi có đóng 1 cái bàn lớn 12 người ngồi dùng để meeting hoặc ăn uống nếu có đông người, bởi vì cái bàn mà tôi hiện có chỉ ngồi được 6 người. Khi cái bàn thực hiện xong, tôi đặt giữa nhà rồi ngồi gần đó để chờ người đến khen. Một lúc sau, cô Oanh đến. Cô chào hỏi mọi người trong nhà, tôi đợi mãi không thấy cô hỏi gì về cái bàn mới mà tôi vừa làm.

Tôi mới bảo cô Oanh:

- Cô lấy giùm cho Thầy chai dầu!

Cô hỏi:

- Dầu ở đâu vậy Thầy?

Tôi trả lời:

- Dầu ở trên cái bàn mới đó!

Dường như hiểu ý, mọi người hiện diện đều cười rộ lên.

LỜI NÓI ĐẦU cười trong đạo tập 4

Trời động cũng vậy, đất động cũng vậy, người động cũng vậy không có chi là lạ, là đáng trách, là đáng ghét vì vũ trụ vẫn luôn hằng động.

Con người động cũng không sao, chất đầy thất tình lục dục cũng không ai trách. Không Trời, không Phật nào trách cả vì sự oán hận, si mê đó cũng là chuyện bình thường, vì con người là một sản phẩm, một phần tử của chu trình động.

Trời mưa thì tự có sét nổi, sấm vang. Con người thì tự có sống, thì cũng tự có chết. Cái chu kỳ tự nhiên ấy bắt buộc phải xảy ra, bắt buộc phải có thì còn chi là bàn cãi. Thế nhưng, cuộc đời có khác! Trời mưa, mưa rơi, những giọt mưa làm tươi ngọn cỏ, mà người thì lại sợ ướt vai. Cái sống có vui và con người lại sợ cái buồn, sợ cái mất mát.

Oái oăm thay! Cái sợ nhất, cái ngại nhất lại là cái dễ diễn ra nhất mà con người thì không tài nào tránh được vì cái trình tự chuyển động ấy diễn ra theo một định luật tự nhiên, cố định trong dây chuyền hằng động của muôn loài.

À! Đã hiện diện cái niệm khởi, cầu mong một chút gì khác ở chu trình động đó. Có vui nhưng xin đừng có buồn. Có sống nhưng xin đừng có chia ly. Cũng như trời có mưa nhưng xin đừng ướt áo.

*Xin Trời những giọt mưa mềm,
Làm tươi ngọn cỏ, cho hoa đâm chồi.
Cho người no ấm, tươi cười,
Nhưng đừng cho ướt, vai người tôi thương.*

Nay thì con người không cần ngại, cũng không cần sợ, cũng không cần lo buồn vì sự ràng buộc chi cả vì ta đã có “Cười Trong Đạo”.

Cười Trong Đạo, không cần phải chấp, cũng không cần phải phá, cũng không đưa lối cho người đi ngược dòng của trình tự, quy luật tự nhiên của cuộc sống, của sự động. Chỉ mang cho các vị một tiếng cười, cười tự nhiên ở mọi khía cạnh bằng cái tâm thanh thản. Các vị hãy cùng tôi, nhìn lại mọi khía cạnh của cuộc đời qua “Cười Trong Đạo”.

Chúc các vị luôn vui!

Đại Hùng Linh Điện, ngày Vía Đức Ngài

28 tháng 12 năm 2002

Châu Nhật Tân Ph.D.

TÂN KỲ CÓ CÁI GÌ?

Cách đây hơn 10 năm (1990), khi tôi còn ở Northridge. Vào một đêm, anh VH Trung, anh bà con của Bibi đến chơi. Anh đến bàn làm việc của tôi để xem bộ computer mới, tôi thì ngồi cạnh bên anh... Mắt của anh Trung luôn dán vào computer, còn tôi bên cạnh đang ngồi ...kỳ đất. Ngồi một hồi, mắt vẫn không rời computer, anh Trung hỏi tôi:

- Tân kỳ có cái gì?

Tôi hơi khựng lại, ngạc nhiên, tại sao mắt anh ấy vẫn dán vào màn ảnh mà lại biết tôi đang ngồi kỳ đất? Tôi chỉ im lặng, không trả lời câu hỏi của anh. Một lúc sau, anh hỏi lại tôi một lần nữa:

- Tân kỳ có cái gì?

Tôi nghĩ thầm, thì kỳ có ...đất chớ có gì? Tôi chỉ nghĩ như vậy thôi nhưng không trả lời cùng anh. Tôi nhìn lên màn ảnh computer, thì thấy anh Trung đang xem chương trình “VNI Tân Kỳ”. Tôi mới vỡ lẽ, thì ra ý anh ấy muốn hỏi: “Chương trình VNI Tân Kỳ này có cái gì?” Hiểu ra, tôi ngồi bật cười một mình.

ĐỆ TỬ BỊ CHÉP PHÁT VÌ KHÔNG NHỚ TÊN THẦY

(trích Những kỷ lục của đệ tử VVQN năm 2001)

Pháp hữu đạt kỷ lục này là cô PT Lan, 24 tuổi, ngụ tại thành phố Anaheim. Mời các vị hãy đọc mẫu đối đáp của pháp hữu Lan với Thầy vào ngày 27 tháng 8 năm 2001 trong buổi cô tập hát tại Đại Hùng Linh Điện trước sự hiện diện của nhiều người.

- Thưa Thầy! Ông sửa máy photocopy có tới không?

- Có!

- Ông có gọi Thầy bằng Thầy không?

- Có! Sao vậy? Em nói hả?

- Dạ tại ông hỏi con tên Thầy là gì? Con nói Thầy tên là tên Thầy! Rồi ông nói đâu có ai tên Thầy. Con nói thiệt mà, Thầy tên Thầy! Rồi ông hỏi con vậy Thầy là Thầy gì? Con nói là Thầy pháp!

- Trời đất ơi! Tại sao em lại nói Thầy là Thầy pháp?

- Đúng mà! Thầy dạy pháp mà!

- Con nhỏ này! Tui ký đầu 1 cái bây giờ! Em có biết Thầy pháp nghĩa là gì không? Là ông Thầy bùa đó!

- Con đâu có biết đâu!

- Sao tui nghi ngờ quá! Em có biết tên của Thầy không?

- Biết! Con biết tên của Thầy chứ!

- Thầy tên gì?

- Dạ! Châu Minh Đạt!

- Viết phạt 100 lần vì tội không biết tên của Thầy!

TUI CŨNG NHƯ ANH

Trong nhà hàng Pháp ngày sinh nhật Thầy 3 tháng 9 năm 2001, anh Hoàng ngồi ca nhỏ nhỏ những nhạc khúc trữ tình của Pháp. Ngồi kế bên, Tiến nói:

- Anh Hoàng ca sai rồi! Câu đó không phải đọc như vậy, phải đọc như vậy nè!

Anh Hoàng nói:

- Tui chỉ ca đại thôi!

Tiến cười:

- Thì tui chỉ nói đại thôi! Tui với anh cùng trường mà!

NGU GÌ NHẬN!

Một lần đến nhà một pháp hữu mới mà những người hiện diện nơi đó đại đa số là những người mới. Các vị nơi đây không biết tôi bị tiểu đường nên đã mời tôi dùng một đĩa bánh ngọt. Tôi bốc lên một miếng tính đưa vào miệng ăn thì Bibi giật phắt lại. Hành động giật quá khiếm nhã này của Bibi làm tôi không vừa ý chút nào nhưng lúc ấy tôi không nói chi cả.

Về nhà, tôi la Bibi về hành động khiếm nhã đó, Bibi chối, cô nói là cô không có làm trong khi một số đề tử gần gũi với tôi hiện diện trong buổi họp mặt đó ai cũng nói Bibi đã làm như thế nhưng cô cứ một mực chối. Tôi cũng thấy làm lạ, tôi không hiểu Bibi có vấn đề gì hay không, tại sao một chuyện xảy ra trong 1 thời gian ngắn như vậy mà cô ấy không nhớ gì hết. Tôi cứ đem vấn đề này nói với nhiều người và nêu lên sự lo ngại của tôi đối với “căn bệnh hay quên” của Bibi, vì cô từng bị té đập đầu xuống đất nên không hiểu có bị ảnh hưởng gì chăng?

Vài tháng sau, tôi kể chuyện này với cô Vân, mẹ của Bibi, nghe xong cô Vân cười nói:

- Ngu gì nhận!

Nghe đến đây tôi mới vỡ lẽ, mẹ con hiểu nhau mà, Bibi có quên đâu? Ngu gì nhận để bị chửi? Cô này thật là hết chỗ nói!

GIÁC MƠ ĐÀO NGŨ

Thứ Hai, 13 tháng 4 năm 2002, một số pháp hữu ngồi say mê nghe cô Chi, một pháp hữu từ Boston đang bô bô kể về giấc mơ của cô. Cô nói: “...Con nằm mơ thấy trở về với Đức Mẫu Mẹ, con ôm mẹ khóc và đòi ở lại. Mẹ nói với con:

- Ráng đi con, ráng đi thì sẽ được trở về với mẹ!

Con nói với mẹ:

- Con sợ bị lạc đường không về với mẹ được!

Mẹ nghiêm sắc mặt nhìn con:

- Mẹ đã trao con tận tay một vị Phật sống thì làm thế nào mà lạc đường được?

Con vẫn không chịu về, con biết là con đang nằm mơ, nên con không muốn thức dậy, con cố nhắm mắt, nhắm mắt nhưng bất ngờ, khi con mở mắt ra thì thấy con đang ở đây, con buồn và tức... “

Kể xong, cô Chi hỏi tôi:

- Thừa Thầy! Giấc mơ ấy là sao vậy Thầy?

- Cô đang đào ngũ!

- Vậy là sao? Thừa Thầy con không hiểu?

Tôi hỏi:

- Chồng cô ở đâu? Con cô, người thân cô, những người có duyên với cô ở đâu? Cô chỉ thấy có một mình cô nghĩ là mình đang chạy trốn đó!

Tôi thấy cô hơi buồn nên tôi chọc:

- Sau này trở về, Thầy sẽ đứng giữ cửa, người nào trở về với cả một hạm đội thì Thầy cho vô, còn người nào chỉ bơi sải, bơi ếch, bơi một mình là người đó đang đào ngũ, Thầy bắt phải trở lại!

Cô và mọi người bật cười với lời ví như vậy.

CÁM ƠN BÀ CHÚA XỨ!

Tháng 11 năm 2000, tại San Jose miền Bắc Cali, cô Dương Thu Hương một mình lang thang sau khi đón nhận nhiều nghiệt ngã trong cuộc đời đổ ập lên mình. Cô đã đến con đường cùng mà nhiều lúc cô nghĩ quẩn, tính chuyện đại, rất may nhiều lúc làm chuyện đại nhưng không chết nên còn sức đi lang thang. Để tìm sự khuây khỏa trong lòng, cô đi và chỉ đi cuối cùng thì cô đến đền bà Chúa Xứ tại San Jose để thắp hương mà người trụ trì nơi đây là người quen với gia đình cô. Sau khi thắp hương, bất chợt người trụ trì tại ngôi đền này ngoắc cô lại và nói:

- Con lại đây, có gì thì hỏi ta!

Nghĩ là người quen nên cô kể lại những chuyện đau buồn của mình và cho biết cô đã hết đường đi rồi. Vị này nghe xong mới nói với cô:

- Con yên tâm, ráng đợi thêm 3 tháng nữa, con sẽ gặp một người cứu vớt đời con.

Cô hỏi về chi tiết người này, vị này nói:

- Người này rất thông minh và giỏi lắm, là một người đứng đầu, có quyền hành lớn, có ảnh hưởng lớn ngoài xã hội...

Cô hỏi về tướng mạo, vị này nói:

- Người này có một cái răng dài và một cái răng ngắn!...

Cô Hương hơi bị sốc vì tướng mạo được diễn tả này.. Thấy cô bị sốc nên vị này nói thêm:

- Nhưng mà có duyên!

3 tháng sau, vào ngày 3 tháng 1 năm 2001, lần đầu tiên cô Dương Thu Hương gặp tôi, mà trước đó vài tuần tôi vừa mới sửa cái răng cửa (*răng giả ấy mà!*). Vì nó rụng nướu khó chịu nên tôi bảo nha sĩ kéo nó xích xuống một chút đã vô tình làm bộ răng cái dài cái ngắn. Nhận ra người ... quen và sau khi nhờ tôi hướng dẫn giúp cô gỡ bỏ những khó khăn, cô đã xin thọ pháp vài ngày sau đó.

Sau này, cô Hương mới kể cho tôi nghe chuyện trên và tôi biết, người chỉ dẫn cho cô lúc ấy chính là bà Chúa Xứ. Ngày 4 tháng 5 năm 2002, trong một buổi họp đạo về “cái nhìn ở một khía cạnh tôn giáo và xã hội”, tôi đã mời bà Chúa Xứ đến làm điển hình cho các pháp hữu quan sát. Trước khi bước vào cuộc họp chính, tôi nói với bà một câu vui về phần đời:

- Cám ơn vị!

Bà Chúa Xứ hỏi:

- Thưa Thầy! Thầy cám ơn tôi về chuyện gì?

Tôi cười:

- Vị là người đầu tiên trong vô vi khen Thầy... có duyên!

Câu nói ấy làm bà Chúa Xứ và các pháp hữu hiện diện bật cười.

MAY QUÁ KHÔNG THÌ LÙNG THUYỀN!

Trong buổi họp với ban tham mưu của nhà thờ Chrystal Cathedral nơi Bibi làm việc, vị mục sư của nhà thờ cũng giống tôi, mang hình ảnh con tàu để ví mọi người nơi nhà thờ. Ông ta nói:

- Tất cả mọi người chúng ta như đang đi cùng chung một chiếc tàu, chúng ta hãy coi chừng nhau, gìn giữ nhau đừng để xảy ra một chuyện gì không hay mà vô tình làm chìm cả một chiếc tàu.

Rồi ông kể một câu chuyện về một chiếc tàu sắt vĩ đại mà trên tàu ấy ai cũng là những con người thật giỏi. Chỉ trừ một đứa bé được mướn để làm công việc lau sàn tàu và đứa bé ấy ở trong một góc nhỏ của hầm tàu. Cả chiếc tàu ai cũng là người xuất chúng nhưng tàu lại bị chìm bởi vì đứa bé ấy đã cố gắng đóng một cái đinh để treo lên một bức tranh nơi góc nằm của mình... Tôi và mọi người nghe Bibi kể lại mẩu chuyện trên khiến ai cũng bật cười. Tôi nói:

- May mà cô O. đi sớm, chứ cái mỏ nhọn của cô ấy xoay qua, xoay lại thôi cũng đủ làm lủng tàu.

CÂU TRẢ LỜI A, B HOẶC C

Tối thứ Bảy, 1 tháng 6, sau buổi họp đạo, Bibi, Jackie và Hương bị tôi bắt phạt quỳ hương. Ai cũng tề chỉnh quỳ chỉ có Bibi có sự phản kháng và thốt ra nhiều lời lẽ không được hay nên bị tôi chửi cho một trận hàng tiếng đồng hồ trước mặt mọi người. Bibi giận lắm, tuy vậy, tối hôm đó cô và các vị tự đốt hương để quỳ.

Sáng hôm sau, tôi rủ mọi người đi chơi, tôi biết Bibi còn hằm hằm nên tôi biểu Hương ra rủ Bibi. Hương nói với Bibi:

- Chị Bi! Thầy nói chị với mấy chú thay đồ đi với Thầy ra chợ chim!

- Không! Bibi trả lời cộc lốc.

Hương ngồi im, làm bộ như không nghe câu trả lời của Bibi (*bắt chước kiểu của tôi trong bài viết “Tôi đã đón những cây mọc ngang như thế nào” đây mà!*). Khoảng 5 phút sau cô hỏi lại câu hỏi trên một lần nữa, Bibi trả lời có phần nhẹ hơn một chút:

- Để coi!

Lần này, Hương cũng làm bộ không nghe câu trả lời, chăm chú lo ngồi đọc báo. Khoảng 5 phút sau, cô lại hỏi một lần nữa, Bibi trả lời:

- Để lo cho mấy chú ăn đã rồi đi!

Hương cười:

- Em thích câu trả lời “C”!

Bibi bật cười, không khí vui vẻ và cùng mọi người đi chơi.

CON “TRÂU”

Ngày 4 tháng 7 năm 2002, sau khi hành lễ khai mở cuộc đất, tôi hướng dẫn một số vị đi tham quan một số nơi trong cuộc đất và hẹn nhau sẽ hội mặt với cô Vân, chị Nga, chị Loan, Nghĩa tại dòng suối nơi dự kiến xây dựng điện Mẫu.

Đến nơi hẹn, nhóm chúng tôi đến trước, chúng tôi ngồi dưới đất, mặt hướng về con suối còn Bibi thì ngồi cạnh con suối lo mãi nói chuyện cùng với cô Daniela. Một hồi thì cô Vân dẫn các vị tới, rồi các vị cùng ngồi chơi với chúng tôi. Một lúc sau, bất chợt Bibi xoay lưng lại nhìn chúng tôi, cô chợt thấy chị Loan ngồi sau lưng, cô ngạc nhiên nói lớn lên:

- Ủa! Chị Loan ngồi đó mà nãy giờ em tưởng là con “Trâu”!

Tôi giật mình vì Bibi phát ngôn như vậy, sợ chị Loan buồn vì chị ấy sẽ tưởng mình hơi phát tướng nên Bibi mới nói chỉ là “con trâu”. Tôi la Bibi:

- Em nói gì kỳ cục vậy em?

Bibi trả lời, vẻ mặt hơi ngạc nhiên:

- Em đâu có nói con bò, em nói con “Trâu” con của chị Trang mà!

Tôi bật cười, à! Thì ra Bibi nói về bé Châu!

GIẢI THÍCH CHỮ “TRÂU”

Daniela thấy mọi người chung quanh ai cũng cười khi nói về con Trâu. Sau khi dò hỏi chung quanh, hiểu chuyện, cô mới hỏi Bibi:

- Tại sao người Việt Nam lại dùng con trâu để đặt tên cho con gái?

Bibi trả lời:

- Chữ “trâu” có nhiều nghĩa lắm như: “Trâu” là một lục địa, “trâu” là một hạt ngọc và trâu cũng có nghĩa là con trâu!

Té ra Bibi hiểu sai chính tả, lẫn lộn chữ “trâu” và “châu”.

MÔN HỌC KHÓ NHẤT

Thời gian đầu khi cô Hương vừa mới dọn về Đại Hùng Linh Điện cũng là thời gian tôi ráo riết đào tạo cô này. Vì là người mới nên cô bị “để ý” hơi kỹ và được chỉnh từng lỗi nhỏ. Có lần suốt cả tuần lễ, cô Hương bị tôi chỉnh liên tục, khiến cho cô buồn không ít. Giống như nhắc khéo tôi, cô đổ với Bibi:

- Đố chị Bi, môn học nào khó nhất? Và nặng nhất?

Bibi trả lời:

- Biology?

- Sai!

- Anatomy?

- Sai!

- Vậy chớ môn nào?

- Voviology!

Ngồi nghe hai cô đối thoại khiến cho tôi bật cười.

NGHÈO ƠI!

Lê Minh Giàu, một pháp hữu trẻ từ Na Uy lần đầu tiên đến Hoa Kỳ. Hôm ấy là ngày 21 tháng 6 năm 2002, tôi, chú Hiên, chú Ngọc, cô Hương ra phi trường đón em đến. Vì không ai biết mặt ai nên tôi mới bảo chú Ngọc mang theo một Đạo Kỳ bằng giấy nhỏ để Giàu và các vị nhận được nhau. Chú Ngọc không chịu, cứ đòi viết tên Giàu lên giấy đứng

ngay cửa ra là được. Tôi thấy ngoài phi trường hàng ngàn người lố nhố, cầm giấy cũng có hàng chục người nên rất khó lòng nhận ra lắm nhưng chú Ngọc đòi thì tôi chịu.

Đến phi trường, đợi Giàu đến hơn 4 tiếng đồng hồ, làm mọi cách cũng không tìm được. Hương nhờ người ở phi trường đọc tên Giàu trên loa phát thanh, chú Ngọc thì vẫn kiên nhẫn cầm tấm bảng viết tên, chú Hiền thì đi nhìn mặt từng người, còn tôi thì bắt loa miệng đi khắp nơi gọi “Giàu ơi!”. Cuối cùng, thì tôi nói với Hương:

- Tìm không được, thôi bây giờ anh gọi bằng cách khác!

Nói xong, tôi bắt loa miệng gọi lớn:

- Nghèo ơi!

Tự dưng tôi nghe tiếng gọi lại:

- Thầy!

Từ đằng xa, tôi thấy Giàu tươi cười chạy đến.

MUA CHUỘC

Ngày 3 tháng 8 năm 2002, sau buổi họp đạo, tôi có la anh Trung sau khi biết tình trạng tài chánh của anh ấy ngày một eo hẹp và nay đã cạn kiệt. Tôi la một phần vì nóng ruột cho người học trò mình, một phần vì tôi đã báo trước, nhắc nhở và gợi ý cho anh ấy liên tục thể mà anh ta lại không nhìn ra, để lỡ cơ hội khiến cho sự việc xảy ra như ngày nay. Anh Trung buồn, ngồi hỏi tôi:

- Thưa Thầy! Xin Thầy nhắc lại cho con biết, Thầy đã gợi ý như thế nào?

Tôi trả lời:

- Làm sao mà Thầy cho biết một cách trắng trợn được, khi Thầy đang là một vị giám khảo? Mà chuyện này thiệt thấp, với sức anh, anh dư sức qua, thể mà lại không thấy ra!

Hương ngồi nghe chuyện, cô cười một mình, vì gần gũi tôi nên cô đã từng nghe tôi nói về điểm gỡ cho anh Trung. Tiến thấy cách cười của Hương nên mới gợi ý cho anh Trung:

- Anh Trung! Anh mời Hương đi ăn thì biết chứ gì!

Hương cười:

- Không mua chuộc được!

Bibi ngồi nghe chuyện, hiểu ba chớp ba nháng, cô la:

- Đừng có mua chuộc! Mắc công mẹ phải mua D-con! (D-con là tên của loại thuốc diệt chuột).

NHO CHÙM HAY ĐẠI LOẠN NGÔN NGỮ

Ở nhà tôi mỗi khi nói một câu gì có tính cách “lạ lạ” một chút thì tôi phải coi kỹ xem người trong nhà có hiểu hay không. Ví dụ như tôi thường dạy các em nhỏ về “ăn coi nôi, ngồi coi hướng” thì lời dạy ấy tình cờ lọt qua đôi tai của Bibi sẽ trở thành lời dạy của cô cho đàn em nhỏ như vậy: “Các em phải nhớ: Ăn coi nôi, ngồi coi ghé”. Khi tôi nói về họa phước, tôi dùng chữ “họa vô đơn chí” (*nghĩa là tai họa thì không đến một lần*). Thì cô Bibi nghe thành như vậy: “Quạ vô ăn chí”. Hay mỗi khi tôi sử dụng các cây trái trong vườn để nấu ăn, thì Tiến thường mời các pháp hữu ở lại dùng cơm như vậy: “Mấy chú ở lại ăn cơm, toàn là ... cây nhà lá rừng cả!” (*Cây nhà lá vườn mà nó lại gọi là cây nhà lá rừng*). Hay khi tôi thuyết trình về những dự án cho cuộc đất, tôi có nói sẽ đặt tên đường,

địa danh cho các pháp hữu nào có công trong pháp đạo. Bibi nghe nói như vậy, cô cười hì hì và khoe nhỏ với mọi người, ở nhà, cô có nuôi ... công!

TƯ LỆNH VÀ SÁU LỆNH

Có lần Đức Ngài la tôi vì tôi đã hành sử một việc quá quyền cho phép. Đức Ngài nói với cách phân đời:

- Con chỉ là “tư lệnh” thôi chứ không phải là “tổng thống” đâu nhe!...

Bibi nghe thì biết tôi đang bị rầy nhưng cô hiểu làm sao đó, chắc cô hiểu “tư lệnh” là chữ rầy tôi hay sao đó mà sau này khi về Việt Nam, trước khi cô muốn khuyên bảo em gái tôi, Thi, về một điều gì đó, cô thường bảo Thi là:

- Sáu Lệnh!

Thi thứ Sáu, còn tôi là thứ Tư.

SỰ DĂNG HIỆN HƠI KỲ

Liên tục suốt mấy tuần kể từ đầu tháng 9 năm 2002 khi tôi vừa về đến Việt Nam, cô Phan Kim Hồng luôn quỳ bên tôi nguyện rằng:

- Con nguyện dâng hiến các con của con cho pháp đạo.

Thoạt tiên nếu nghe phớt qua thì thấy đây là lời nguyện dâng hiến thật vĩ đại nhưng đây là lần đầu tiên nghe lời nguyện dâng hiến như vậy nên tôi cũng không thực sự hiểu được ý của cô là gì? Dâng hiến con cho pháp đạo để chi? Pháp Đạo dùng nó để làm gì? Con người không phải là món vật thì lấy gì để dâng hiến? Rồi cất cái “món đồ” dâng hiến đó làm sao? Thật làm cho tôi khó hiểu nhưng tôi cũng phải trả lời, đầu sự trả lời ấy là một câu không ăn nhập vào đâu cả:

- Không sao!

Một lần khác, khi cô Hồng gặp tôi, cũng điệp khúc cũ, cũng quỳ bên tôi mà nguyện như vậy, rồi tôi cũng trả lời bằng một câu không ăn nhập khác:

- Không sao! Để từ từ!

Có lẽ không thỏa mãn với những câu trả lời của tôi nên thêm một lần nữa, cô lại quỳ bên tôi nguyện như trên. Lần này tôi nói:

- Cô hướng dẫn cho tui nó được rồi!

Cô nói:

- Nguyện dâng nó cho pháp đạo để xin Thầy chỉ dẫn cho tui nó!

Tôi bảo:

- Cô dạy tui nó cũng được vậy!

Cô trả lời:

- Dạ! Tui nó khó dạy lắm thưa Thầy!

Tôi bật cười:

- Trời! Trời! Tại khó dạy nên mới cho tui!

Tất cả các pháp hữu hiện diện ai cũng ôm bụng cười.

IM MIỆNG LẠI CÁI ĐỒ KHÔNG BIẾT NỊNH!

Ngày 16 tháng 10 năm 2002, sau khi từ Việt Nam về Mỹ được 3 ngày, tôi có họp với Ban Hộ Giáo và đề nghị thêm một vài chức năng cho Ban Hộ Giáo như: Lo việc coi sóc, chuẩn bị hành lý cho tôi và chỉ định người lo sức khỏe cho tôi.

Tôi kể cho Ban Hộ Giáo nghe kinh nghiệm vừa qua của tôi, tôi thường bị mệt tim trong suốt cuộc hành trình nên có nhiều người tình nguyện massage cho tôi. Là một vị Thầy, tôi không được phép phân biệt giữa các đệ tử với nhau vì vô tình sẽ làm cho người ta mặc cảm giữa người được sự đồng ý và không đồng ý của tôi. Vì thế, sự chỉ định giao cho Hộ Giáo lo là hay nhất, nhất là để tránh một số trường hợp người ta lợi dụng ở sự gần gũi này.

Trong buổi họp, ai nghe tôi kể cũng ôm bụng cười. Bibi cũng cười, nhưng cười xong thì một lúc sau cô bực mình. Rồi lời chua, lời cay phát ra khiến cho tôi bực mình không kém. May là tôi là người “bị ôm” chứ tôi có đi ôm đâu? Tôi phải kể rõ và diễn tả rõ từng hành động một để Ban Hộ Giáo nắm chớ! Kẹt là càng diễn tả, Bibi càng tức. Không khí trong nhà nặng lại, Giàu và Hương cố gắng làm cho tình hình trong nhà nhẹ đi. Ngày hôm sau, Bibi thấy mình có lỗi nên đến xin lỗi tôi và ôm tôi thật chặt. Lúc này chỉ có Giàu bên cạnh, em mừng vì thấy không khí nặng qua rồi nên em khen nịnh:

- Chà! Sướng nhe...! Anh Tư sướng nhe...!

Giàu kéo dài chữ “nhe”, cốt làm vui lòng tôi và Bibi. Tôi cười, Giàu được dịp nịnh tiếp:

- Anh Tư sướng nhe...! Trên đời chỉ có mình Anh Tư được thôi nhe ...!

Tôi cười, bên cạnh, Bibi còn ôm tôi thật chặt. Giàu nịnh tiếp:

- Trên đời chỉ có mình Anh Tư sướng thôi nhe...! Được nhiều người ôm nhe ...!

Câu cuối của Giàu vừa phát ra làm tôi giật mình vì nó sẽ vô tình làm cho Bibi nhớ lại chuyện hôm qua, tôi la nó:

- Im miệng lại! Cái đồ không biết nịnh!

Bibi và Giàu chỉ bật miệng cười.

BỤNG LỚN - BỤNG NHỎ

Bibi nói trong dịp mọi người cùng đi ăn tối:

- Hương ăn nhiều vào buổi sáng nhưng ít ăn vào buổi tối.

Anh Tân nhanh nhẩu:

- Hương sợ bụng lớn!

Bibi nói tiếp:

- Nhưng Thầy thì ít ăn buổi sáng mà ăn nhiều vào buổi tối!

Anh Tân nhanh nhẩu tiếp:

- Thầy sợ bụng nhỏ!

THỜI GIAN TẶNG DẶN

Vào giữa tháng 12, ông nội của Hương bị bệnh nặng phải vào nhập viện, Hương đi thăm ông. Hôm đó tôi đợi quá 12 giờ mà không thấy cô ấy về nên tôi gọi cho Huyền. Huyền trả lời:

- Cách đây 20 phút khi em vừa tới thì chị Hương ra về. Chắc chỉ cũng gần về đến nhà rồi. Thầy đừng lo, này giờ cũng 25 phút rồi, chắc chỉ cũng gần tới. À không! 30 phút rồi, đáng lẽ lái xe này giờ 35 phút rồi phải đến nhà chứ!

Rồi Huyền tự than một mình:

- Thầy có gọi cho chị Hương chưa? Đi này giờ 40 phút rồi thì phải tới nhà chứ! Tại sao kỳ vậy?

Nghe người dõ hơi nói chuyện cũng bắt mệt.

CỨU GIÁ! CỌP CẮN!

Hôm đó là một buổi sáng đầu tháng 12 năm 2002. Tôi cùng mọi người trong nhà rủ nhau đi ăn nhưng Bibi không đi vì hôm ấy cô cảm thấy khó chịu từ trong ra ngoài nên cô cho rằng đi ăn chỉ là vô ích. Vì vậy, Bibi ở nhà mặc bao nhiêu lời mời, rủ của mọi người. Tôi và một số vị cùng đi. Qua buổi ăn, tôi phát hiện một số công việc nên tôi và mọi người đều bắt tay vào thực hiện. Công tác kéo dài cho đến tối cũng không xong. Trên đường về nhà, Hương mới cho tôi biết hôm ấy là sinh nhật của Huyền nên Tiến ghé vào một tiệm bánh để mua cho Huyền một cái bánh sinh nhật.

Về đến nhà, không thấy Bibi ở nhà, tôi biết lúc này Bibi hằm hằm vì mọi người đi cả buổi. Tôi nói với các vị trong nhà:

- Một hồi Bibi về nhà, thấy bánh sinh nhật chắc bà sẽ hằm hằm, vì bà tưởng mình đi ăn uống, chơi bời vui vẻ mà không cho bà biết một tiếng. Bà có cái tật là ham bực mình vô lý lắm, không chịu hỏi cho ra lẽ, không chịu suy xét, chỉ nhìn một vài hiện tượng rồi tức giận... Kê! Một hồi Huyền mời bà ăn bánh sinh nhật, nếu bà không hỏi thì cũng không cần kể cho bà mình đã làm công việc gì trong ngày. Bà muốn hằm thì cho bà cứ hằm, sau này hiểu chuyện thì cho bà thấy hồi hận vì đã lỡ trách cứ những công việc làm có ý nghĩa của mình trong ngày hôm nay.

Một hồi thì Bibi về với cái mặt một “đống”. Ra vào thì đóng cửa rầm rầm, các vị chung quanh thì không ai nói với ai tiếng nào, lặng lẽ chuồn êm. Chỉ còn những người trong nhà như: Hương, Huyền, Đạt, Nhân, còn Tiến thì bận đi chơi... Nằm trong phòng chịu trận và tôi nghe loáng thoáng bên ngoài các vị còn lại cũng lục đục rủ nhau đi chơi. Ra ngoài phòng, tôi gọi khẽ 4 người còn lại, tôi hỏi:

- Mấy đứa tính đi đâu đó?

Mọi người đều nói:

- Thừa Thầy! Tụi con tính ra này một chút!

Tôi nói khẽ:

- Mấy đứa ở lại đây chứ! Chứ hông lẽ đi hết rồi bỏ tui một mình sao? Có gì... tui gọi thì chạy vô chứ!

Tôi chọc chơi:

- Nhớ nhe! Khi nghe tiếng tui kêu: “Cứu giá! Cứu giá! Cọp cắn! Cọp cắn! Thì chạy vô nghen!”

Tiếng cười của các vị nổ rần lên làm tan đi cái không khí nặng trong nhà. Mặc kệ bên trong tiếng đóng cửa “rầm rầm” của Bibi.

NGƯỜI HỌC TRÒ NGOAN

Tôi nói với Huyền:

- Thầy xin lỗi mấy đứa, dạo này mấy đứa sang đây chơi mà cứ thấy chị Bi với Thầy cần nhau hoài, Thầy sợ mấy đứa ngại. Thôi! Có gì mấy đứa bỏ qua cho Thầy, cứ vui vẻ tự nhiên đừng ngại gì hết!

Huyền an ủi tôi:

- Không sao đâu Thầy! Thầy đừng có lo, tụi em không ngại chi hết. Chị Bi thương tụi em mà, chị chỉ cần nhắn với Thầy thôi chứ đâu có cần nhắn tụi em đâu, tụi em không ngại đâu Thầy đừng lo.

Coi đó! Học trò như vậy đó!

ĐỢI CỌP CẢN

Một bài báo của Giàu trên tờ Đuốc Sáng của Đoàn Thanh Thiếu Niên Quy Nguyên tại Na Uy đã làm cho Bibi hầm. Đứng ra Bibi hầm thật là vô cớ vì những bài viết dành cho sinh viên học sinh phải có cái cách như vậy nên tôi đã cho phép Giàu đăng. Phải uyển chuyển theo từng giới, từng lứa tuổi, từng hoàn cảnh, từng góc cạnh của cuộc đời chứ... Tôi bực mình vì Bibi có nhiều cái vô lý nên tôi bỏ vào phòng nằm coi phim. Mỗi lúc trong nhà có hoàn cảnh như vậy thì Hương và Huyền luôn làm vai trò con thoi... Đang nằm coi phim, tôi bỗng nghe tiếng đóng cửa cái “rầm”! Tôi hỏi lớn:

- Đứa nào phá nhà đó?

Tiếng Huyền trả lời từ bên phòng của Hương:

- Dạ em, Thầy!

Rồi Huyền dứt đầu vào phòng tôi, tôi nói:

- Bộ em hông biết Thầy bị đau tim sao?

Huyền hỏi:

- Ủa? Bộ Thầy đang bị đau tim hả?

Tôi trả lời:

- Ủa! Tại Thầy đang ngồi đợi.

Huyền hỏi:

- Thầy đợi cái gì vậy Thầy?

Tôi nói:

- Thầy đang đợi cọp ...cắn!

Tiếng cười nổi rân vang cả nhà.

LỜI XIN LỖI

Giàu nghe tin không ổn về bài viết của nó. Giàu gọi sang xin lỗi, cười hì hì và nói:

- Em xin lỗi Thầy! Không có em bên đó Hộ Giáo cho Thầy được. Thầy chịu khó chịu trận ghen Thầy!

TRONG TÊN CÓ CHỮ “HU”

Tôi gọi Hương dẫn tới, dẫn lui chỉ có một công việc. Hương than:

- Em là Hương chứ đâu phải là con hư đâu mà Thầy dặn hoài!

Tôi trả lời:

- Nhưng kệt là có cái chữ “hu” trong cái tên của em.

THANH TRA

Khoảng 2 tuần trước ngày lễ Vía Đức Ngài năm 2002, Đức Ngài có về và đến ĐHLĐ để gặp riêng tôi về việc Thiêng Liêng sẽ sàng lọc các đệ tử để những ai đến với Đạo nhưng không phải là người tu thì phải đi. Sau khi dặn dò một số chuyện, Đức Ngài nói đến sự khiêu nại của các Chư Vị vì tôi đặc cách cho đệ tử nhiều quá. Tôi nói:

- May là con đã khó rồi, chứ nói thiệt ra nếu ban đúng thì trong pháp đạo không một ai có được Hồng Ân, Bửu Châu cả!

Đức Ngài gật đầu, tôi nói tiếp:

- Tại nhiều vị có công tác, nếu không có bảo pháp thì tự họ, họ sẽ không thực hiện được các công tác như vậy đâu!

Đức Ngài nói:

- Nhưng ít nhất ở phần căn bản thì phải đúng! Để không ai có thể nói được.

Đang nói nửa chừng thì anh Tân bước vào, chưa kịp nói tiếng nào, tự dung gói thuốc hút từ trong túi của anh bật rớt xuống đất một cái “phạch” nằm chiếm chệch trước mắt tôi và Đức Ngài. Ngài chỉ nhìn, không nói một lời nào, tôi giật mình nói lắp:

- Ủa? Anh Tân còn hút thuốc hả? *(hỏi vậy chứ tôi biết anh Tân còn hút thuốc).*

Anh Tân lật đật nhặt gói thuốc không vắt đi. Đức Ngài đi, tôi nói riêng với anh Tân:

- Ở Việt Nam không ai có Kim Cang mà còn hút thuốc đâu! Ông nầy thiệt! Hút hết rồi còn cái gói không thì vứt đại cho rồi, giữ làm cái gì hông biết nữa!

Các Chư Vị là người móc gói thuốc của anh Tân bỏ ra ngoài để chứng minh lời khiêu nại của các vị... Cùng từ sự việc đặc cách cho anh Tân nên kể từ ngày đó trở về sau, tôi luôn bị khiển trách nặng và anh Tân là người đầu tiên rớt trong sự sàng lọc.

CÓ NGỦ THÌ ĐỪNG CÓ NGÁI

Bibi thì thường thích coi các loại phim xưa của Mỹ, hoặc nghe những loại nhạc Opera. Nói thật, tôi không có hứng thú với những loại phim và nhạc như vậy. Tuy nhiên, tôi cũng chịu, cũng cùng đi xem phim hoặc dự các buổi trình diễn... Bibi biết tôi không thích nhưng thấy sự chịu như vậy thì cô cũng biết điều, có sự nhường nhịn lẫn nhau. Cũng trong sự việc này, anh Tân nói với tôi:

- Vợ con cũng giống tánh như chị Bi vậy đó Thầy! Nó thích coi phim gì đâu. Con cũng giống Thầy, cũng chịu rồi đi coi phim với bà, vậy mà mỗi lần coi xong là mỗi lần vợ chồng cãi lộn với nhau.

Tôi hỏi:

- Lúc coi phim hay nghe nhạc, anh nằm ngủ chứ gì?

- Dạ!

Tôi nói tiếp:

- Cái tật của anh khi ngủ thì ngái um trời, đã vậy còn hả hợng cho thật bự nữa, bởi vậy bà mới ghét. Còn như Thầy khi ngủ thì lẳng lặng mà ngủ, ai mà biết!

LỜI NÓI ĐẦU cười trong Đạo tập 5:

Con người góp mặt ở Cười Trong Đạo như những đợt sóng. Lốp người này đến rồi nhiều người dừng lại, nhường chỗ cho đợt người sau tiến lên. Cứ như vậy, con sóng cứ luôn vỗ, đoạn đường từng bước được mở dài,...và tiếng cười luôn xuất hiện ở từng đoạn đường khai đạo.

Ở đời người ta thường quan niệm “nhất tướng công thành vạn cốt khô”, nhưng ở khái niệm của Đạo, sự thành công của chúng ta phải được đắp bằng rất nhiều đợt sóng, rất nhiều đợt người. Nhưng chúng ta không để lại trên những đoạn đường sau lưng là những “vạn cốt khô” như đời thường mà là vạn tiếng cười vang.

Đạo là vậy, và niềm vui của Đạo là vô tận.

Đại Hùng Linh Điện, ngày 18 tháng 1 năm 2004.

Châu Nhật Tân Ph.D.

VIỆC LÀM

Thời còn đi học, tôi rất nhanh nhẩu trong việc tìm kiếm việc làm mà từ những ngày còn ở đảo, tôi từng là giảng viên về bộ môn “Nghệ thuật tìm kiếm việc làm” của khối World Relief. Có thể nói tôi rất dễ tìm việc và rất giỏi trong việc tranh việc. Tôi có thể đánh bại bất kỳ đối thủ nào trong chuyện tìm việc mà không cần biết họ là người bản xứ hay học vị cao hơn. Tôi đã từng làm kỹ sư trong khi đang học ở năm thứ 1 đại học, từng làm giám đốc cơ sở quốc phòng chỉ huy các kỹ sư, cán sự và gần 50 công nhân khi đang học ở năm thứ 2 đại học.

Tuy nhiên, mặt nào của cuộc đời đều có sự khiếm khuyết của nó. Có lẽ số của tôi không làm được lâu ở bất kỳ 1 chỗ nào cả vì cỡ 3 tháng và lâu nhất là 6 tháng là hãng bị đóng cửa. Riêng các hãng về quốc phòng, của nhà nước thì thường các ngành mà tôi làm bị giải thể. Đó là hoàn cảnh chung của thời sinh viên.

Một lần, tôi có cuộc phỏng vấn với 1 hãng ở vùng Simi Valley. Người phỏng vấn hỏi tôi sau khi xem trong resume:

- Tại sao anh nhảy nhiều chỗ làm quá vậy?

Tôi giải thích:

- Hãng này bị đóng cửa, hãng này dời ra nước ngoài, hãng này bị đóng cửa,...

Ông ta trố mắt và nói đùa:

- Thôi, tôi không dám mướn anh đâu, sợ hãng này cũng bị đóng cửa...!

Nói vậy chứ ông ta cũng mướn tôi và trả cho tôi tiền lương nhiều hơn tôi yêu cầu. 3 tháng sau, hãng này cũng bị đóng cửa.

VỊ KHÁCH COI TỪ VỊ ĐÀU TIÊN

Thời còn sinh viên, cuộc sống của tôi rất khó khăn. Bên cạnh việc học, tôi phải lo kiếm tiền từng bữa. Cứ mỗi tháng là một nỗi lo, không biết lấy tiền ở đâu ra để trả tiền nhà và

không biết tháng sau mình sẽ ở đâu,... cứ như vậy. Vào một ngày gần cuối tháng, số tiền có được lúc đó mà tôi nhớ không lầm là 21 dollars. Chỉ còn khoảng 4, 5 ngày nữa là phải trả tiền nhà mà tôi cần xấp xỉ đến 500 dollars. Ngồi suy tính mọi cách, tôi nghĩ mình còn môn Tử Vi, lấy ra xài để xoay đỡ tiền. Có thể với môn này mỗi cuối tuần ngồi ở nhà nhận tuổi tác của người ta giải đoán để kiếm tiền qua ngày cũng như đi làm work study vậy.

Thời gian này người Việt Nam ở Mỹ coi Tử Vi chỉ có 3 người: Ông Nhựt Thanh (lịch Tam Tông Miếu mà sau này ông là ca sĩ Trường Thanh có giúp ca trong CD Ta Đưa Em Về), Ông Vũ Tài Lục và ông Nhân Quang (*các vị này đều ở Orange County, còn tôi thì ở vùng Canoga Park, thuộc Los Angeles County*). Tôi biết khả năng về môn Tử Vi của mình không sánh được những người kể trên vì đó quả thực không phải là nghề của mình, nhưng túng quá thì thôi, coi cho những người xung quanh và sinh viên trong trường cũng được và tôi đã dùng tất cả 21 dollars cuối cùng của tôi để đăng báo quảng cáo.

Một người khách đầu tiên gọi đến muốn được xem Tử Vi liền. Qua điện thoại, tôi hỏi ông ta ngày tháng năm và giờ sinh. Ông không nhớ giờ sinh nên tôi dùng nhiều lý do để từ chối xem cho ông. Vì lúc đó, nếu chỉ giải lá số thì không sao nhưng để lấy một lá số thì tôi lấy còn chậm, nhất là phải lấy đến 12 lá số để định ra giờ sinh của một người thì có lẽ tôi phải ngồi mất cả ngày. Tôi từ chối, ông ta năn nỉ nên tôi cho 1 cái hẹn vào ngày hôm sau.

Tối hôm đó, tôi lái xe xuống Orange County vì tôi biết có 1 tiệm bán chương trình lấy lá số Tử Vi. Tôi nhắm tính lái xe 1 tiếng bạn đi và 1 tiếng bạn về như vậy, cao nhất là mất 3 tiếng để có được 12 lá số thì tôi sẽ tiết kiệm được rất nhiều thời gian.

Khi đến tiệm bán chương trình điện toán này, tôi dùng nó để in ra 12 lá số của 12 giờ khác nhau rồi đi về nhưng không mua dù rằng đĩa chương trình này chỉ có 10 dollars (*tiền đâu mà mua?*). Về nhà, tôi soạn sẵn 12 lá số ấy và chờ để đối diện với người khách hàng, xem tướng của người ấy như thế nào để rút ra 1 lá số tương ứng với gương mặt.

Khi người khách đến, tôi làm theo những dự tính, giải đáp rành mạch, tiền công ông ta trả tôi là 50 dollars. Với 50 dollars này thì nhiều với giá tiền của một lá số nhưng không đủ cho tôi trả tiền nhà. Tôi mới nói với vị khách:

- Anh có muốn đóng membership không? (*membership là hội viên, có lẽ lúc đó tôi là người duy nhất trên đời chế ra chuyện hội viên cho lý số*).

Tôi nói tiếp:

- Nếu đóng thì trong 1 năm anh có thể gọi đến hỏi bất kỳ lúc nào cũng được!

Ông ta không đồng ý và chào ra về. Trước khi về, không hiểu sao tôi lại dặn anh ta:

- Chiều hôm nay 2 giờ sẽ có người mời anh đi ăn, anh đừng có nên đi, nếu lỡ đi thì đừng uống rượu, nếu lỡ uống rượu thì đừng nói bậy bạ, coi chừng có nguy hiểm!

Ông ta chỉ gật đầu chào rồi đi về. Lúc ấy tôi chỉ 23, 24 tuổi thôi, không đủ tuổi để người ta tin tưởng như một ông thầy bói thứ thiệt. Tối hôm ấy, bất ngờ vị khách đầu tiên này gọi đến tôi với giọng hoảng hốt:

- Thầy ơi! Những chuyện Thầy nói đều xảy ra, bây giờ phải làm sao Thầy?

- Thì anh đóng membership đi đã!

Anh ta chạy đến đóng tiền membership, như thế tôi đã có tiền trả tiền nhà... Sau này, tôi có nghe bạn bè của ông ấy có mặt trong buổi tiệc ngày hôm đó kể lại, quả vậy, đúng 2 giờ chiều, anh được bạn bè rủ đi nhậu rồi bàn tính chuyện làm ăn. Anh nói sộc người ta sao đó nên mới bị nhiều người rút súng chĩa vào đầu và hăm giết,... Nghe kể như vậy, tôi cũng bất ngờ vì thực sự chính tôi cũng không biết tại sao tôi lại khẳng định là anh được mời lúc 2 giờ và bị hăm dọa,... những điều này trong Tử Vi ... không có nói.

Sau này, tôi biết các Chư Vị đã cứu tôi trong lúc khó khăn nhưng để câu chuyện tuôn ra từ cửa miệng của mình cũng là một chuyện lạ. Tôi xem Tử Vi,... ngày càng phát đạt với số tiền chừng vài chục dollars 1 người tăng dần đến vài trăm, rồi vài ngàn, thậm chí cả chục ngàn hay hơn thế nữa cũng có người dám bỏ ra để mời tôi về xem. Đó là chưa kể mức độ người tham vấn ngày càng tăng dần, từ những người buôn bán nhỏ, dần đến những nhà tài phiệt, đến các hàng lãnh đạo quốc gia,...

Trên thực tế, sau khi “hành nghề” này khoảng 3 tháng sau, sau khi kiếm đủ tiền để học thì tôi ngưng vì đây không phải là nghề của mình, chỉ mượn để sống tạm nhưng sau đó lại rai kéo dài cả năm khi chú Vũ Như Hoàng, một chuyên gia lý số sang, tôi giới thiệu mọi người với chú và có cơ mới chấm dứt hẳn ...

RÀ ĐÀI

Tháng 8 năm 2002, trên chuyến bay về Việt Nam, có lẽ Hương đã mua vé máy bay thuộc loại “đại hạ giá” hay sao mà sự phục vụ ăn uống trên chuyến bay quá là khan hiếm. Đã vậy, trước khi đi, Bibi còn yêu cầu với hãng máy bay chuẩn bị cho tôi phần ăn dành cho người bị tiểu đường, nên khẩu phần có hơi bị “quá thiếu hụt”. Thấy đoàn tiếp viên hàng không trên chuyến bay này toàn là nam giới nên khi đói quá, tôi mới bảo Hương:

- Em nói với họ cho thêm 1 phần đồ ăn nữa đi! Anh đói quá!

Hương gọi các chàng tiếp viên đến xin thêm phần đồ ăn nhưng được từ chối một cách hơi thiếu tế nhị. Tôi thấy hơi lạ, mặt chàng trai trông lịch sự nhưng lại có vẻ khiếm nhã trước một cô gái có duyên, nói năng lễ độ? Tôi nghĩ nên “đổi đài” vì thế tôi bảo Tiến, một “chuyên viên rà đài”:

- Tới phiên Tiến! Tiến hỏi nó đi! Anh Tư đói bụng rồi!

Tiến gọi các chàng tiếp viên ấy xin thêm phần ăn mà không quên... “đá lông nheo” một cái. Tiến đã rà đài đúng, nhiều phần ăn đã được tấp nập mang tới, các cậu quây quanh Tiến tán gẫu. Tôi cũng không quên nhắc Tiến:

- Thôi đi Tiến ơi! Có ăn rồi thì rút lui đi, coi chừng người ta hiểu lầm !...

5 PHÚT

Giàu thì trực tính nên cách ăn nói của Giàu thường làm mất lòng nhiều người. Một buổi tối tháng 9 năm 2002, nhiều pháp hữu ngồi quanh quần chung quanh tôi tại ngôi Quận 10. Đang ngồi thì chị Thái vào ngồi xuống trước mặt của tôi. Chị không nói chi cả, gương mặt có vẻ giận. Ngồi chưa đầy 1 phút, chị đưa tay lên xem đồng hồ, hành động này luôn tái diễn liên tục. Tôi hỏi chị:

- Chị Thái có chuyện gì không?

Chị nói “không” và cứ tiếp tục làm như thế. Xong chị đứng dậy, nói với giọng hơi ... hờn mát:

- Thôi! Chào Thầy con về!

- Ủa? Sao chị mới tới lại về liền vậy?

Cũng với giọng hờn mát:

- Con phải giữ đúng lời hứa với thằng Giàu chứ! Nó chỉ cho con gặp mặt Thầy 5 phút, bây giờ đã 5 phút rồi... thôi ... con về....

Tôi cười và mời chị Thái ở lại... Chị thấy tôi mở miệng mời nên cũng vui vẻ ở lại. Nghĩ lại, chỉ vài phút từ ngoài cửa đi vào đã có cách thức rồi, cũng ... đáng nể!

TRÚC TRẮC NGŨ VỤNG

Nhiều pháp hữu thường nói với tôi là một ông thầy đa năng. Thật vậy, nhiều khi tôi vừa dạy đạo lại kèm thêm việc giải thích về ngũ vụng nữa, như trường hợp dưới đây:

Có lần Huyền hỏi tôi:

- Thưa Thầy! Chị Jackie hờn điều gì vậy?

- Đâu có đâu!

- Thế sao Thầy lại nói chị Jackie dậm chân tại chỗ?

Tôi bật ngửa:

- Trời đất! Dậm chân tại chỗ có nghĩa là không có tiến bộ đó! Chứ có phải là đứng đó giận rồi dậm chân đâu!

Cứ như vậy riết, tôi cũng không hiểu nỗi đệ tử của mình nó có thật biết rõ những gì mình nói không nữa!

NÓT RUỒI ĐI

Bibi nói với Hằng:

- Hằng có mụn ruồi dưới lòng bàn chân, như vậy là cô này đi dữ lắm nè!

Hằng trả lời:

- Đâu có! Em ở nhà không hà!

Rồi cô cười cười nói tiếp:

- Nhưng ở nhà ... người ta!

LÀM BIẾNG HỌC

Tôi hỏi Nhân, một đệ tử trước ngưỡng cửa Đại Học:

- Sau này em thích học nghề gì?

Nhân trả lời:

- Thưa Thầy! Con thích làm nhà báo!

Tôi nói:

- Tốt! Sau này Thầy hy vọng em sẽ trở thành một nhà báo có tên tuổi và có ảnh hưởng lớn ngoài xã hội.

Bibi nói:

- Anh có biết tại sao nó thích làm nhà báo không?

Tôi trả lời:

- Không!

Bibi nói:

- Vì nó kể ở trường, thầy của nó có nói chỉ cần học đến lớp 3 là làm nhà báo được rồi.

Té ra “tên” này làm biếng học!

LANH TIM HAY LANH THÂN

Mùa Đông năm nay (2003), tôi rất hầm Bibi vì cô không chịu mở lò sưởi. Nhiều lúc lạnh quá, tôi mở máy sưởi trong phòng thì cô cứ tắt vì lý do thờ không được và có nhiều khi cô tắt vì thấy đã đủ ấm mà không thèm để ý đến tôi đang nằm co quắp bên cạnh. Tôi bức mình nên cứ đòi lên núi (Đạo Viện) ở. Bibi nói trên đó lạnh lắm. Tôi trả lời:

- Nhưng ở đây bị lạnh... “tim” cũng vậy.

Cuối cùng thì tôi lên núi ở được vài ngày rồi trở về vì trên đó lạnh quá. Tưởng tượng coi, một ly nước mình đang uống, để bên cạnh chừng 10 phút thì bị đông thành đá rồi, không về sao được (*thời gian đó Đạo Viện chưa có nhà, phải dựng lều*) ? Bibi hỏi:

- Ở trên đó ra sao?

Tôi nói:

- Trên đó thì lạnh... thân.

Hương thắc mắc:

- Vậy Thầy chọn lạnh tim hay lạnh thân?

Tôi nói:

- Lạnh tim đỡ hơn!

TỎ LÒNG

Lâu lâu tôi cảm thấy “tự hào” vì vốn liếng Việt Ngữ của Bibi ngày một khá hơn. Như có lần Bibi tỏ lòng cùng với cô Liên:

- Cô biết không. Em thương cô hơn cô của em nhiều!

Cô Liên nói:

- Sao vậy con? Sao con lại nói như vậy?

Bibi giải thích với lời lẽ đầy cảm xúc:

- Tại vì cô của con “cà chớn” hơn cô nhiều!

LẶNG NHÁCH

Chắc ai thường lui tới bên tôi suốt 10 năm cũng không lạ gì Trung, một thanh niên trẻ thật... “hồn nhiên”, đi đâu cũng dẫn theo 4 đứa nhỏ, cái miệng thì cứ bô bô, vì vô tư quá đổi nên nói năng cũng khá ... vô duyên. Vào một buổi sáng Chủ Nhật ngày 16 tháng 3 năm 2003, tôi, Bibi dẫn cả một phái đoàn đi ăn. Trên xe, tôi chợt nhớ đến một người, tôi hỏi Trung:

- Trung! Ngày xưa em có thằng bạn bị bắn què giò, thằng đó tên là Hiệp phải không?

- Dạ, phải anh Tân!

Tôi hỏi tiếp:

- Bây giờ nó sao rồi?

Trung trả lời với cách trả lời của thường ngày:

- Dạ! Nó vẫn còn què!

ĐEN - SÁNG

Tiến nói với Trung:

- Công nhận Trung hay thiệt! Bạn bè toàn là loại gì đâu mà không bị nhiễm! Thiệt ... gần bùn mà không bị đen!

Châu bên cạnh nhanh nhẩu:

- Còn anh Tiến gần đèn mà không có sáng!

Tiến liếc nhìn Châu lâu bầu trong miệng:

- Nó mà không vừa mang đồ ăn đến cho tui thì tui đã chửi rồi!

THẢ “CÙU”

Một cô Y tá nhà nghèo nên ăn mặc quá thiếu vải, cô làm việc cho một văn phòng bác sĩ nơi tôi thường đến đây khám bệnh. Cô luôn luôn hỏi Hương về tôi và tò mò về cuộc sống riêng của tôi. Kể cả những khi Hương chỉ đến đây một mình để khám bệnh, cô Y tá luôn nói huyền thuyên về tôi mặc dầu tôi và cô ấy chưa bao giờ nói chuyện với nhau 1 câu nào. (Làm giấy tờ hay lấy hẹ, hay cho thuốc, mua thuốc, kê khai bảo hiểm, hay đưa rước,... đều có nhiều người lo cho tôi rồi nên tôi không phải nói chuyện với Y tá).

Một sáng nọ, tôi và cô Hương cùng đến đó để khám bệnh. Ngồi một mình trong phòng đợi, cô Y tá bước ra ngoài, vừa đi, cô vừa nói “ngồi bên trong nóng quá”, rồi cô ngồi xà trước mặt của tôi, để lộ ra nguyên một bộ áo và váy nhà nghèo. Cô bắt chuyện cùng tôi, tôi không trả lời, rồi cô đổi chuyện khác, chuyện khác nữa. Tôi lẳng lặng tựa đầu vào tường để ... ngủ. Bước ra ngoài, thấy quang cảnh như vậy, Hương bật cười. Kể từ ngày hôm đó, chuyện cô gái nhà nghèo thả... cùu được làm đề tài chuyện cười cho các pháp hữu trong một thời gian.

SẮP XẾP HAY.

Tôi giao cho Bibi chỉ huy các nữ đệ tử trẻ lo việc tiếp tân trong buổi tiệc cảm ơn và ra mắt CD vừa mới ra đời. Sáng 6 giờ, từ vùng Canoga Park nơi có 2 người lớn tuổi mang tên Ba, chú Châu Minh Ba gọi đến nhờ Bibi dời giờ họp mặt trễ hơn 8 giờ theo như dự định. Bibi nói đã hẹn với mọi người rồi nên không thể dời giờ được. Nói chuyện phone xong, Bibi trình với tôi. Tôi nói:

- Như vậy, chú đã lộn giờ họp mặt là 8 giờ sáng thay vì 8 giờ tối. Nếu không thì chú đâu có gọi vào lúc 6 giờ sáng.

Bibi gọi lại cho chú Ba nhưng Bibi lại gọi sang nhà của chú Ba khác, Quý, con của chú Ba bắt phone nói là chú Ba còn ngủ, chú sẽ đi làm đến 8 giờ tối mới về. Nghe xong, Bibi trình với tôi:

- Chú Ba gọi tới đây xong thì chú đi ngủ lại rồi, tí xíu chú đi làm đến 8 giờ mới về. Nghe xong, tôi đã biết Bibi gọi lộn số.

PHÁP NGŨ ?

Một hôm, Bibi gọi cho anh Hoàng. Anh Huy bắt phone. Bibi hỏi:

- Anh Hoàng đó hả?

Anh Huy trả lời:

- Huy! (Anh phát âm giọng Nam là Qui).

Bibi lại tưởng hôm nay anh Hoàng nói tiếng Pháp (Oui, có nghĩa là vâng). Bibi hỏi lại:

- Anh Hoàng đó hả?

Anh Huy trả lời:

- Huy! (Quy)

Bibi hỏi lớn hơn:

- ANH HOÀNG ĐÓ HẢ?

Anh Huy cũng trả lời lớn hơn:

- HUY! (Quy)

Tưởng là anh Hoàng, Bibi dặn dò một số việc, thì anh Huy trả lời:

- Không! Tui không phải là Hoàng!

CON GÌ VẬY

Một buổi sáng, Bibi làm vườn, cô vô tình dùng cuốc sấn đứt đôi một con dế cơm (*dế cơm là một loại dế lớn sống dưới đất*). Con dế bị mất đi cái bụng, chỉ còn có cái đầu và ức cùng 6 cái chân, nó cố bò ra khỏi chỗ hố đất mà Bibi đào. Bỗng trong thấy một con vật lạ, biết tôi thích về thú và côn trùng nên cô lật đật chạy vào kêu tôi, miệng tíu tít:

- Anh! Anh! Coi con gì lạ quá nè!

Tôi chạy ra xem, biết là con dế cơm tôi nói:

- Chèn dẹt ời! Đây là con dế cơm, em xén bứt cái bụng của nó rồi!

Nhìn cái mặt của cô thấy ngổ ngáo cũng tếu.

KHÔNG CÓ CHI

Cuối tháng 4 năm 2003, Chi sang đây ở chơi vài tuần. Một buổi tối, Chi nấu ăn xong, mọi người quây quần ăn uống vui vẻ. Trong buổi ăn Bibi nói:

- Cảm ơn Chi, nhờ Chi mà có buổi ăn ngon như vậy!

Chi trả lời một câu thật khiêm tốn, anh Lân thông dịch giùm:

- Không có chi! Không có chi!

Bibi không đủ từ ngữ nên nói một câu hơi lảng:

- Không có Chi thì không có buổi ăn!

Tôi thờ dài:

- Em ơi là em! Không có chi nghĩa là “no matter”, không thành vấn đề đó! Chứ không phải không có chi nghĩa là không có cô Chi đâu!

THIỆT LÀ LẰNG XÉT!

Mai Thy hỏi tôi:

- Anh Tư có thích ăn bánh xèo không?

Tôi trả lời từ tốn:

- Không em à!

Mai Thy nói tiếp:

- Ở gần chỗ em ở có tiệm bánh xèo ngon lắm!

Tôi nói:

- Anh bị bao tử nên ăn đồ chiên không được!

Mai Thy vẫn nói:

- Họ bán gần nhà em, mình đi xích lên một chút là tới!

Tôi hơi bực:

- Anh không thích ăn bánh xèo!

Làm như đang mên man theo ý nghĩ của mình, Mai Thy tiếp:

- Hôm nào anh Tư với chị Bi đi với em, em dẫn cho!

Tôi gào lên từng chữ:

- TUI ĐÃ NÓI LÀ TUI KHÔNG THÍCH ĂN BÁNH XÈO!

HAI CHUYỆN RỒI!

Cô QM Dung từ Colorado gọi sang hỏi ý kiến tôi:

- Thưa Thầy! Thầy cho phép con được hỏi Thầy một chuyện được không?

Tôi đáp:

- Ừa! Cô hỏi đi!

Cô bắt đầu hỏi và được tôi giải thích thỏa đáng. Cô hỏi:

- Thưa Thầy! Có chuyện này con muốn hỏi ý của Thầy...

Tôi cắt lời:

- Đây là chuyện thứ hai rồi!

KHÂM THIÊN GIÁM

Lâu lâu Bibi bất chợt nổi cơn tam bành thật vô duyên có khiến cho tôi bực mình không ít. Sau này, được nhiều người cố vấn, tôi được cho biết nguyên nhân chính cũng bởi ngày giờ của phụ nữ. Nhân đó, tôi “phong” cho Huyền làm quan “Khâm Thiên Giám” của nhà, chuyên theo dõi và thông báo cho tôi ngày giờ cần đề phòng... Một buổi nọ, Bibi nổi cơn bất chợt làm tôi bất ngờ. Hương nói nhỏ với tôi:

- Chị Bi đang có...

Tôi gọi Huyền cự một mách về sự tắc trách. Huyền với vẻ mặt lăm lăm, lì lì chỉ xin lỗi rồi đi, không một sự giải thích chi cả. Hương nói nhỏ với tôi:

- Hôm nay nó cũng đang có...!

Thì ra đó là lý do “quan Khâm Thiên Giám” không chịu làm việc.

DAI KHỜ

Từ Đạo Viện, tôi gọi về Đại Hùng Linh Điện. Huyền là người nhận phone nên tôi đã dặn dò cô một số chuyện. Cô tiếp chuyện bằng cách ầm ớ và hơi ... ngu. Tôi nổi sùng chửi cho một mách. Sau khi gác máy, Huyền ngồi khóc, Bibi thấy vậy mới hỏi chuyện. Sau khi nghe rõ sự kiện, Bibi dạy như sau:

- Chị biết ở đây em thường bị Thầy rầy nên khó chịu lắm, khác với ngày xưa, khi em còn trong gia đình, ai cũng nâng niu, cưng em. Coi ra em được cái gì? Chỉ được một cái khờ mà thôi!

Nghe vậy, Huyền vui vẻ cười, còn tôi khi nghe chuyện này, tôi cũng giật mình không kém về cách giải thích của Bibi.

ÔNG NỘI, ÔNG NGOẠI

Sau Rằm tháng Bảy, Bibi đưa một số pháp hữu ra phi trường. Bibi than với mọi người:

- Sân bay bây giờ khó khăn, đi chỗ nào cũng bị xét...

Cô Thúy hỏi:

- Đi quốc nội, quốc ngoại cũng đều khó hả cô?

Cặp mắt của Bibi có vẻ ngờ ngợ, cô trả lời:

- Dạ!!!

Nhìn cách trả lời của Bibi, tôi nói:

- Tui biết bà Bi không hiểu cô Thúy hỏi cái gì hết phải hông?

Bibi chống chế nhẹ:

- Thì.... cô Thúy hỏi... ông bà già cũng bị xét hả?

Tôi hỏi:

- Tại sao em nghĩ như vậy?

Bibi trả lời:

- ... Thì cổ hỏi ông ... ngoại, ông ... nội cũng bị khó khăn....

Tôi nói:

- Tui biết ngay mà! Tui biết bà không hiểu chữ “quốc nội”, “quốc ngoại”. Bà chỉ đoán ý thôi!

Mọi người đều bật cười...!

MÌ LA CAY

Ngày 20 tháng 12 năm 2003, tôi và các vị ra tiệm mì La Cay ở Westminster để ăn sáng. Lúc ngồi ăn, có ai khơi 1 chuyện gì đó có liên quan đến sự sai sót của một số vị khiến cho tôi ngồi ... “chửi” liên tục một hơi. Một lúc sau, trên đường ra về, Hương nói nhỏ với Bibi (nhưng tôi nghe được):

- Sau này hồng dám đi ăn ở mì La Cay nữa đâu!

Bibi hỏi:

- Sao vậy?

- Ăn ở đây bị “la” nên thấy “cay” quá!

CÔNG CHÚA PHA CÀ PHÊ

Từ trước đến nay, tôi đã chứng kiến nhiều người gần bên tôi ghen tị với nhau. Tôi thì rất không thích lối ghen tị của người lớn nhưng đối với những đứa trẻ, tánh còn con nít nên sự ghen tị của nó có sự vô tư hơn.

Huyền có tật mỗi khi bị chê thì hay hờn. Vào tháng 12 năm 2003, khi Giàu vừa từ Na Uy sang đây phụ tôi lợp mái nhà của phòng in ấn, Giàu hỏi:

- Thầy làm tất cả một mình à?

- Ừa!

- Hương, Huyền có phụ với Thầy cái gì không?

Tôi than (chọc chơi thôi):

- Ối! Tội nó mà phụ được cái gì? Toàn là công chúa không hà, nó cầm mấy cái cây này đâu có nổi!

Giàu nhìn Huyền cười hô hô, trông cái mặt thật dễ ghét vì mình giúp được cho Thầy, Huyền phát bực, lòi ra sự ghen tị:

- Nhưng công chúa biết pha cà phê!

Tất cả mọi người bật cười. Chú Lành là người ít nói nhưng sau này, mỗi lần đến đây chú gặp Huyền đều chào:

- Chào công chúa pha cà phê!

KHUYẾT ĐIỂM

Hôm nay, ngày 13 tháng 1 năm 2004, tôi cùng cô Vân, chú Lành, Hương, Giàu nói chuyện về khuyết điểm của mỗi người. Cuối cùng, tôi kết luận:

- Là người thì ai cũng có khuyết điểm cả, đứng vào khuyết điểm đó thì ai cũng trái tính, trái nết cả, mình cũng nên thông cảm, chịu đựng và vui vẻ bỏ qua.

Ai cũng đồng ý, tôi tiếp:

- Mỗi người 1 khuyết điểm, coi ra cũng không có gì, xào xáo 1 tí thì qua nhưng chỉ tội nghiệp cho người gom tất cả cái khuyết điểm ấy lại một đồng trước mặt rồi chịu đựng mỗi ngày!

Cô Vân hỏi:

- Ai vậy?

Tôi nói:

- Thầy chứ ai!

NÓ CẢN THẦY!

Thời gian này (1/2004), Giàu sang ở đây, nhìn mặt nó đang ngồi nói chuyện với những người trong nhà, làm cho tôi liên tưởng đến những con Cù Lân mà tôi mua năm rồi ở Việt Nam. Lúc đó, tôi nghĩ, Cù Lân chỉ biết nằm ngù là chính nhưng khi tôi mang nó ra khỏi chuồng để xem thì bị nó cắn! Tôi ghi nhận chuyện này cho đến khi tôi thay chỗ ở cho mấy con Cù Lân, sợ nó cắn nên tôi mới biểu Giàu bắt giùm tôi. Giàu cho tay vào chuồng bắt Cù Lân, bị nó cắn, Giàu la oai oái:

- Nó cắn Thầy! Nó biết cắn!

Tôi cười:

- Anh biết!

ÁNH ĐÈN...

Một buổi sáng, Bibi thức dậy để chuẩn bị đi làm. Tôi nói với Bi:

- Em dậy chi sớm vậy?

- Bây giờ đã 7 giờ rồi!

Tôi nói:

- Chưa đâu! Mới 5 giờ thôi!

Bi chỉ ra ngoài cửa sổ, qua bức màn, 1 ít ánh sáng lờ mờ:

- Đèn cửa sổ như vậy là 7 giờ!

Ánh sáng mặt trời mà Bi là nói là “đèn”...

SỨ GIẢ

Sứ giả ở đây không có nghĩa là sứ thiết. Một hôm Bibi hăm tôi một chuyện gì đó. Tôi mới bảo Hương vào phòng của Bibi để làm cho cô dịu cơn giận xuống.

Hương nhận lệnh làm sứ giả đi vào phòng Bibi. Chưa đầy 1 phút sau Hương trở ra. Tôi thật ngạc nhiên vì khả năng của viên “sứ giả”:

- Ủa? Sao lạ vậy?

Rồi tôi hỏi tiếp:

- Sao? Chị Bi có nói gì không?

Hương trả lời:

- Em vừa vào thì chỉ nói đi ra ngoài đóng cửa lại!

Tôi hỏi dồn:

- Rồi em có nói gì không?

- Dạ không! Em chỉ đóng cửa lại rồi đi ra ngoài!

- Vậy thôi hả?

Hương cười:

- Dạ!

- Trời!

NHIỀU CHUYỆN

Ở nhà có thể nói người nhiều chuyện nhất là Giàu. Không những nhiều chuyện mà còn nói không đúng chỗ và vô duyên nữa, dù rằng Giàu không có ác ý chi cả. Cũng vì cái tánh đó mà tôi bị vạ lây rất nhiều lần. Một hôm, ngồi nghe Giàu khuyên Huyền:

- Huyền với chị Bi cũng giống nhau, có chuyện gì người ta nhìn mặt thì biết. Người ta sẽ khó đoán được Thầy nhưng từ mấy vị, người ta sẽ phán đoán ra Thầy tính làm chuyện gì!

Tôi thấy đúng dịp, nên xen vô:

- Đúng đó! Huyền cũng nên tập lại, chứ nhiều khi có người đang ngồi điều nghiên về Huyền, đang nghĩ cách làm sao khai thác Huyền thì Giàu sẽ đến chặn người đó và la rằng: “Mấy người rình mò gì ở đây? Bộ không biết Thầy đang họp quan trọng về vụ kiện tụng ở Pháp sao? Đứng xó rờ bộ muốn nghe ngóng hả? Bộ muốn biết chuyện bí mật là Thầy sẽ mang vài triệu để ngày mai đi mua đất phải không? Đừng thấy Huyền nó khờ rồi muốn thăm dò Thầy đang họp với ai trong đó! Đừng có hòng, tui sẽ không nói với mấy người là Thầy đang rầy chị Bi với chị Hương trong đó đâu...”

HỮU TRÍ

Những chuyện viết về Bibi có thể nói nó dài vô tận nhưng tôi vẫn viết vì nó vui và nhất là để những ai có dịp tiếp chuyện cùng Bibi thì nên thông cảm giùm cho cô ấy, lỡ mỗi khi thấy thái độ của Bibi thay đổi cũng bởi chính yếu là sự đoán lăm Việt Ngữ. 19 tháng 1 năm 2004, chú Diễm đến viếng thăm Đại Hùng Linh Điện. Chú Diễm thăm hỏi:

- Ba của Bibi còn không?

Bibi trả lời:

- Dạ, không có ba!

Chú hỏi tiếp:

- Mẹ của Bibi hư trí chưa?

Bibi đáp:

- Dạ, chưa!

Tôi biết Bibi có trục trặc nên hỏi:

- Em có hiểu chú hỏi gì không?

Bibi trả lời:

- Chú hỏi mẹ đã lãng trí chưa?

GIỚI THIỆU PHIM

Ở đây tôi có hàng ngàn bộ phim nhưng để gần bàn làm việc có vài cuốn phim thôi. Một hôm, đang ngồi làm việc mà Giàu cứ trợn rợn, vì cậu ta đang thấy chán nên muốn mượn phim của tôi xem. Giàu hỏi:

- Thầy có phim gì action, đánh đấm không?

Tôi hỏi:

- Phim nổ dữ dội hả?

- Dạ!

Tôi chỉ:

- Ở đây có phim gia đình Sáu Nổ nè!

Giàu đến xem rồi nói:

- Ủa? Phim này là phim điếu mà!

- Thì nó cũng “nổ” chứ gì? *(Tôi làm bộ hiểu lầm)*.

Giàu cố gắng giải thích:

- Không phải đâu Thầy! Loại phim kiểu đánh võ đó!

Tôi cũng không buồn đi lấy phim cho Giàu mà chỉ ngồi chỉ cuốn phim gần đó!

- Đó! Đó! Ở đó có cuốn phim Bĩ Vô đó!

Anh Lân ngồi gần đó bật cười, vì anh biết về tác phẩm Bĩ Vô, còn Giàu thì đang rịt mọ đọc cốt truyện của cuốn phim.

KHÁCH DU LỊCH

Mồng Một Tết lên Đạo Viện xông đất, xe ngừng lại 1 tiệm ăn bên đường. Anh Lân chuẩn bị mua thức ăn, Giàu nói:

- Anh Lân đi với em! Người ta thấy anh là khách du lịch, coi chừng họ chém à! *(Chém ý nói là bán giá cắt cổ)*.

Giàu vừa nói vừa dẫn anh Lân đi. Bibi cười:

- Nó quên, nó mới từ Na Uy sang, nó cũng là dân du lịch!

ĂN VỚI NƯỚC MẮM !

Một buổi tối đói bụng, tôi rủ Hương ra ngoài bếp kiếm cái gì ăn. Chúng tôi rón rén đi ngang qua ngôi Tam Bảo thật nhẹ, tránh tiếng ồn vì Huyền đang ngồi thiền. Trông cô Huyền ngồi thiền trong chiếc áo tràng trắng thật trang nghiêm nên không một ai... “nổ” làm hư không khí trang nghiêm và thanh tịnh này. Lục tử lạnh, thấy không có gì trong đó cả, chỉ có gói huyết chín. Không biết nấu như thế nào nên tôi hỏi khẽ với Hương:

- Huyết này nấu làm sao em? Ăn với cái gì?

Hương nói:

- Nấu súp hoặc hấp lên với hẹ ăn với nước mắm.... tùy Thầy, Thầy muốn ăn với gì?

- Anh cũng không biết ăn với gì nữa!

Đang phân vân, bỗng dưng tôi nghe có tiếng của Huyền nói lớn:

- Ăn với nước mắm!

Chúng tôi giật mình, quay nhìn phía ngôi Tam Bảo, Huyền vẫn còn ngồi thiền, vẫn nghiêm chỉnh. Té ra món này là món hảo của Huyền. Đợi Huyền xả thiền xong, tôi mới la cái tội vừa ngồi thiền, vừa để ý chuyện người ta lại còn xía miệng nói nữa!

ĐÂU CÓ NÓI

Huyền nấu ăn làm cháy khét, trong buổi ăn, tôi chọc qua cách mời mọc:

- Bi! Em ăn thử món than hầm tương này ngon lắm!

- Hương! Em gấp giùm anh một miếng chả chiên đen!

- Chà! Thịt kho dầu hắc này cũng đặc biệt quá ta!....

Huyền thường có tánh tự ty mặc cảm, cô bật khóc, ai cũng trách. Tôi an ủi:

- Chọc chơi thôi! Cháy 1 tí cũng đâu có sao? Ăn ngon mà!

- Nhưng em thấy em vô dụng quá, không có làm gì được, nấu ăn cứ bị cháy hoài! Huyền mếu máo.

Tôi cười:

- Anh cũng vậy chứ gì! Anh nấu ăn cháy hoài nhưng anh đâu có nói, bởi vậy đâu ai biết!

Được an ủi từ miệng người nấu ăn “ngon” nhất nhà nên cô và mọi người vui vẻ trở lại tiếp tục dùng bữa cơm với “than 7 món”.

DU KHI

Trước khi đi Pháp, tôi nói với Giàu trước mặt mấy đứa trong nhà:

- Giàu hỏi anh, trước khi đi Pháp, anh muốn cái gì đi!

Giàu hỏi:

- Trước khi đi Pháp, Thầy muốn cái gì?

Tôi trả lời:

- Anh đang đau lưng, nhờ em đấm bóp giùm !

DẶN TRƯỚC TRONG NGÀY VALENTINE

Ngày Valentine không những là ngày lễ tình nhân mà bây giờ, tại Mỹ còn được xem thêm là ngày lễ của tình thương. Biết tôi thường hay không để ý, Giàu gọi sang Pháp nhắc khéo tôi:

- Thầy nhớ ngày 14 tháng 2 là ngày Valentine, nhớ gởi thư thăm chị Bi, Hương, Huyền, mẹ cô Bi,... để mọi người đừng trách.

- Ủa! Mà nhưng chắc ăn, đến ngày đó em nhắc Thầy 1 lần nữa!

- Ngày mai rồi Thầy!

- Ủa! Thì ngày mai nhắc lại 1 lần nữa!

Huyền gọi sang nhắc:

- Valentine năm ngoái, Thầy chỉ cho chị Bi và chị Hương quà nhưng không có cho em!....
- Tôi hỏi lại:
- Em đừng có để bụng và so đo như vậy không tốt! Em muốn được đặc biệt hay không?
- Dạ, muốn!
- Vậy thì muốn gì nữa? Ngày lễ ai cũng có quà là chuyện thường mà mình không có quà thì đặc biệt rồi chứ đòi gì nữa?
- Huyền vui vẻ ra mặt.

MỪNG... HUT

Sáng sớm, ngày 13 tháng 2 năm 2004, vừa gặp mặt cô Claudie, tôi hỏi:

- Hôm qua, cô nằm mơ gặp Thầy phải không?

Cô tươi cười:

- Dạ, vâng!

Tôi hỏi tiếp:

- Nhưng cô vừa gặp thì mắt liền phải không?
- Dạ!

Tôi quay mặt lại nói riêng với anh Lân, chị Trang:

- Hôm qua, đang nằm xoay mặt vào vách tường, chơn linh nó đến, Thầy không buồn xoay mặt lại mà chỉ nói: “Đi chỗ khác!”

Anh Lân hỏi:

- Thầy không xoay mặt lại thì làm sao biết là nó?
- Biết chứ! Tâm linh mà! Đâu phải là vật chất đâu?

Nghe chúng tôi xầm xì, chắc muốn biết chuyện gì đã xảy ra. Một lúc sau, cô gặp riêng chị Trang:

- Đức Thầy hay quá hé! Ông ta biết chuyện gì xảy ra mà không cần phải nói!

Chị Trang chỉ cười cười không trả lời. Cô Claudie tiếp:

- Như vậy là tôi được Đức Thầy tới thăm hả?

Lần này thì nhin hết nổi, chị buột miệng:

- Đâu có đâu? Mày là người đi kiếm Thầy!...

LỘN GIỜ

Tại Pháp, trên bàn làm việc, trước mặt tôi được đặt 2 đồng hồ đeo tay. 1 đồng hồ chỉ giờ địa phương và 1 đồng hồ chỉ giờ tại Mỹ. Một buổi sáng, nhìn đồng hồ chỉ 11 giờ tối giờ Hoa Kỳ, tôi biết giờ này bên ấy mọi người còn thức nên tôi gọi phone.

Giàu bắt phone, giọng còn ngái ngủ. Tôi hỏi:

- Ủa? Em đang làm gì vậy Giàu?

- Dạ, con đang ngủ!

- Ngủ sớm vậy? Bây giờ bên đó mấy giờ rồi!

Mặc dầu có đồng hồ trước mặt nhưng tôi vẫn hỏi. Giàu trả lời:

- Dạ, 5 giờ rưỡi sáng, thưa Thầy!

Tôi nhìn lại:

- Thấy bà hông! Đứa nào chơi quay ngược cái đồng hồ! Thôi xin lỗi nghe, bye bye!...

HAI VẤN ĐỀ

Trong một buổi họp Đạo tại Pháp, cô Fraiza Khelifa hỏi:

- Tôi có 2 vấn đề xin được hỏi Thầy: Thứ nhất, tôi cũng mong có được gia đình, có chồng như bao người khác....

Tôi giải đáp thắc mắc về gia đình của cô, xong cô hỏi tiếp:

- Còn vấn đề thứ hai là tôi thường bị mất ngủ, thưa Thầy cho tôi biết lý do này từ đâu?

Tôi cười:

- Từ vấn đề số 1.

Tất cả mọi người hiện diện trong buổi họp đều bật cười.

XA MÀ GẦN

Cũng trong buổi họp đạo, bà Danièle Stoinski, một pháp hữu với phần đời có 1 gia đình nặng gánh hỏi:

- Thưa Thầy, các hành tinh ngoài vũ trụ có ảnh hưởng đến con người không?

Tôi cười:

- Cần chi phải xa xôi vậy, trong nhà, gần xít bên cạnh cũng đủ ảnh hưởng rồi!

Ai cũng bật cười!

RẤT MAY KHÔNG LÀ NGƯỜI PHÁP

Trong một buổi đi viếng một nghĩa trang tại Pháp, nghĩa trang đầy ắp hoa tươi như 1 chợ hoa lộ thiên. Anh Lâm nói:

- Thưa Thầy, người Pháp có 1 phong tục là nếu đêm trước nằm mơ thấy người chết thì ngày hôm sau phải cắm trên mộ người chết ấy 1 bó hoa!

Tôi trả lời:

- Rất may Thầy không là người Pháp, vì Thầy sẽ không đủ tiền để mua hoa!

SUYT ! NÓI NHỎ LẠI !

Trong khi các anh em mình đang cãi lộn nhau, bé Châu, 9 tuổi, con của anh Lâm và chị Trang ngồi im lặng và khoe với mẹ:

- Mẹ! Thầy nói Thầy thương con nhất!

Tôi ra dấu im lặng:

- Suyt ! Con nói nhỏ nhỏ vậy, đứa nào Thầy cũng nói như vậy hết !

Anh Lâm và chị Trang bật cười, các cháu bé vẫn còn đang cãi lộn, còn bé Châu thì không hiểu gì hết!

CA 2 CA 3

Thời gian đầu mới sang Mỹ, vừa đi học, vừa đi làm. Một trong những hàng đầu tiên mà tôi xin đi làm là hãng Diceon Electronic. Vì là người mới nên tôi bị đưa vào làm công việc nặng của ca 3 (khoảng từ 10 giờ tối cho đến 7 giờ sáng). Ngày đầu tiên làm việc, vì không quen nên tôi làm đến khoảng 2 giờ sáng thì mệt và bỏ ra về. Người trưởng ca mới hỏi tôi:

- Mày đi đâu đó!

- Tao đi về !
- Mày về để làm gì?
- Tao về để ngủ!

Tôi bỏ về 1 nước. Sáng hôm sau, tôi gặp mặt vị quản đốc phân xưởng, tôi nói tôi không muốn làm ca đêm. Ông ta mới bảo tôi đổi sang ca chiều. Chiều hôm ấy, vào làm ca chiều, tôi gặp Long, một người cùng học chung trường nhưng thuộc loại người “chơi không vô”. Long hỏi:

- Ủa ? Tân ! Sao mày làm giờ này?
- Ai biết đâu? Supervisor kêu làm giờ này thì làm chớ tui đâu có biết !

Long lầu bầu trong miệng:

- Đ.M.! Vậy mà nó bắt tao làm ca 3 !

ĐỔI SỐ

Chị Thuận từ Paris lên nhà anh Lân ở chơi 1, 2 ngày trước khi tôi trở về Mỹ. Anh Lân và chị Trang nói với chị:

- Thuận ở đây chơi ngày một Thầy về, sẵn chở Thuận về Paris luôn!

Chị ngại vì đã xin nghỉ làm hôm nay nên không dám xin nghỉ thêm. Tôi nói chị có tánh hay ngại và sợ như vậy thì công ăn việc làm cứ như vậy hoài sẽ không đổi được. Tôi kể cho chị nghe về chuyện “ca 2 ca 3” trên và bảo chị phải gan lên 1 tí thì mới đổi số được.

Chị nghe có lý, tôi đốc thêm:

- Chị gọi cho nó biết, ngày mai chị nghỉ làm thêm 1 buổi nữa! Phải dám nói, có như vậy mới đổi số được!

Sau khi đợi chị Thuận gọi xong, tôi mới nói với anh Lân, chị Trang:

- Chắc vài ngày nữa, chị Thuận sẽ gọi qua Mỹ mà nói “Thầy ơi! Đệ tử bị đuổi việc rồi!”

Lúc đó thì Thầy sẽ trả lời “đó! Đổi số rồi đó!”

Ai cũng bật cười!

LỜI NÓI ĐẦU Cười Trong Đạo tập 6

Các pháp hữu thường theo dõi Cười Trong Đạo được liên tiếp phát hành từ năm 2000 cho đến nay đều nhận thấy:

- Đệ tử đóng góp vào Cười Trong Đạo theo những đợt sóng.
- Mỗi đợt sóng có 1 loại tiếng cười và tiếng cười nào được về nhẹ nhàng, thanh tao thì tồn tại lâu dài.
- Suốt dọc theo cuộc hành trình, cái cười trong pháp ta ngày càng nhẹ nhàng và thanh tao mà Thầy là người viết lại, gom những tiếng cười lại, hoặc khích lệ không là vai trò chính tạo ra tiếng cười nếu không có sự tham gia của đệ tử.

Tiếng cười cũng ghi lại sự thăng trầm, phát triển hay lùi bước. Và thật vui, tiếng cười của chúng ta ngày càng nhẹ nhàng và thanh tao.

Đại Hùng Linh Điện, ngày 28 tháng 9 năm 2004

MÉO MÓ NGHỀ NGHIỆP.

Gia đình Hương lúc xưa có hăng may và nghe nói cô bắt đầu may vá phụ mẹ để kiếm sống từ năm lên 5, lên 6 cho tới khi trưởng thành. Trong thời gian tuyển chọn các nhân tuyển để lo phần dịch thuật tiểu sử Đức Ngài sang các ngôn ngữ cho việc khắc trên bia đá tại Pháp Chủ Thiền Viện. Tôi giao cho Hương lo việc dịch bài từ Việt Ngữ sang Anh Ngữ.

Sau khi dịch xong bài tiểu sử của Đức Ngài, Hương trình tôi bài dịch. Lần đầu tiên tôi bị bất ngờ về cái “giỏi” đột biến của một sinh viên giỏi cấp quốc gia này:

- Em ơi là em! “Kim Chỉ Nam dành cho người tu chơn”. Kim chỉ nam có nghĩa là cái la bàn, là compass! Chứ không phải là “cây kim”, “cọc chỉ” đâu cô ơi!!!!

TIỀN SĨ GIÁO DỤC

Tháng 3 năm 2003, trong thời gian soạn thảo chương trình cho Học Viện Vô Vi Quy Nguyên. Tôi nghĩ mình cần bằng Tiến Sĩ Quản Lý Giáo Dục mà thấy có dạy trong một trường đại học. Vì có bằng này, tôi mới có thể vận động với chính phủ về việc mở 1 học viện được. Tôi bảo Huyền liên lạc với trường đó lo việc thủ tục cho tôi nhập học.

Huyền giới thiệu với nhà trường, tôi đang nghiên cứu chương trình mở một học viện (academy) nên tôi cần học khóa lớp này. Nhà trường bảo với Huyền cho tôi biết cần phải qua cuộc kiểm tra và phải thông qua 1 cuộc phỏng vấn vì tôi ra trường ở ngành Kỹ Sư Điện Tử, không ăn nhập gì đến ngành giáo dục cả, dầu rằng tôi đã từng đi dạy cho nhiều chương trình và các cấp lớp từ Trung Học đến Đại Học. Sự phỏng vấn này cần thiết để lượng định khả năng lãnh đạo về giáo dục của tôi.

Tôi trả lời với Huyền:

- Nói với họ anh không có giờ mà ngồi ôn lại các bài Toán, Văn Chương, Sử Địa, Chính Trị,... của hàng chục năm về trước. Họ có nhận thì nhận, không thì thôi! Không kiểm tra

gì hết. Còn phỏng vấn, thì sau này đi học, họ có muốn đến phỏng vấn thì phỏng vấn. Bây giờ không được rảnh.

Huyền ngượng ngập và rất e ngại khi trả lời cho nhà trường những lời tôi nói. Câu trả lời quả thật là sốc óc cho nhà trường. Có lẽ từ trước đến giờ mới có người đầu tiên trả lời như tôi lại trả lời qua trung gian nữa chứ! Nhưng phản ứng lại hoàn toàn trái ngược. Nhà trường đã đổi thái độ và “nài nỉ” tôi vào học chương trình Tiến Sĩ về Quản Lý Giáo Dục.

Sau này khi biết tiền học phí cũng không nhẹ nhàng gì nên tôi đã không học, dù nhà trường đã hết sức nài nỉ. Tôi nói với mấy đứa trong nhà:

- Sau này khi Học Viện chính thức ra đời, mình phải đi bước 2 là nhà trường phải cấp bằng Tiến Sĩ Danh Dự cho mình. Còn bây giờ, mình tự kiểm sách mà đọc vậy!

Chuyện xảy ra đã hơn 1 năm, vậy mà đến ngày nay, nhà trường vẫn còn liên tục mời gọi người sinh viên “sốc óc” như tôi. *(Sau đó tôi cũng ghi danh học chương trình Tiến Sĩ Giáo Dục tại một Đại Học khác có học phí thấp hơn. Tháng 4 năm 2005, Hàn Lâm Viện Hoa Kỳ đã chính thức vinh danh tôi là một trong những vị Thầy đáng kính nhất đất nước, tên và tiểu sử của tôi được Tự Điển Danh Nhân Who's who phát hành vào tháng 9 năm 2005)*

MÉT

Không khí tại Đại Hùng Linh Điện luôn sôi động vì sự làm việc không ngừng nghỉ. Tuy nhiên, không vì thế mà nơi đây không có niềm vui. Trái lại là khác, mỗi ngày là một niềm vui nhất là những buổi cơm tối khi tất cả mọi người quây quần bên nhau cùng dùng bữa. Tôi thường kể cho mọi người nghe những chuyện tiểu lâm mà tôi sáng tạo trong chớp nhoáng hoặc những chuyện mà tôi thấu nhất trong thực tế. Nếu 1 ai đó rảnh rỗi viết lại những câu chuyện tiểu lâm mà tôi kể chắc sẽ có được một cuốn sách lớn cỡ tự điển về những câu chuyện vui.

Trong ngày sinh nhật của Bibi năm 2004, tôi dùng Huyền làm nhân vật chính. Vì Huyền trong nhà thường hay mét với tôi về những sai sót gì mà cô thấy trong nhà. Mà người bị mét nhiều nhất thường là Giàu.

Tôi kể với mọi người:

- Huyền nó gặp anh nói nhỏ nhẹ như vậy: Thưa Thầy, em không biết nói những chuyện về Giàu phá computer có nhỏ mọn không? Nếu em nói nó làm hư computer như vậy có đúng không? Bởi vậy em chỉ xin phép Thầy được nói nếu Thầy cho phép em nói về việc thằng Giàu phá computer của chú Lành.

- Ủa ! Em nói đi !

Huyền liền đổi giọng:

- Thằng Giàu nó có computer rồi mà nó còn phá computer của chú Lành!

Có bao nhiêu đó thôi, cũng y 1 câu chuyện mà Huyền đến trình nhưng chỉ khác nhau giọng nói lúc trình và lúc mét mà thôi... Chuyện kể xong, ai cũng ôm bụng cười.

MỘT KIỂU MÉT KHÁC

Huyền nói với Bibi:

- Chị Bi có thấy những gói cà phê bị xé nữa ở đó không? Không uống cho hết một gói rồi hắt xé gói khác, còn đống này cứ xé nữa gói rồi bỏ,...

Bibi hỏi:

- Ai xé như vậy ? Em hả ?

Huyền trả lời:

- Em không bao giờ làm như vậy !

Bibi hỏi tiếp:

- Hương xé hả ?

Huyền trả lời:

- Chị Hương không bao giờ làm như vậy !

Bibi hỏi:

Vậy Giàu làm à ?

Huyền trả lời:

- Cái đó em không có nói !

Thiệt là !... Con gái có nhiều kiểu dễ mét !

CHÚ BẮT RẮN

Có lần Bibi hỏi tôi về chú bắt rắn mà tôi nhớ hồi còn nhỏ có đọc trong 1 cuốn sách có viết chú này nên tôi đã nói cho Bibi. Đây là 1 loại chú của người theo Ấn Độ Giáo theo sách viết nó có tác dụng làm cho con rắn bị tê cứng người lại và đứng yên. *(Sách nói như vậy chứ tôi không có nói !)*. Tôi nghĩ đây chỉ là chuyện hời và nói cho nghe chơi nhưng Bibi lại ghi nhớ.

Tháng 5 năm 2004, Bibi chở mọi người lên Đạo Viện lo việc xây nhà. Trong lúc mọi người làm việc, cô lững thững đi dạo quanh vùng. Đang đi, bắt chợt có 1 con rắn lớn bò ngang đường đi của cô. Cô chỉ vào con rắn và đọc chú, con rắn chợt đứng yên lại. Bibi đến bên con rắn bắt nó bỏ sang 1 bên và đi tiếp.

Cô kể cho tôi:

- Em mới gặp con rắn chạy ngang đường, em đọc chú thì nó đứng lại !

Tôi hỏi:

- Em đọc chú gì vậy ?

- Thì chú anh dạy đó !

- Chú nào ?

- Thì chú ... đó !

- Í trời !

- Nó work ! Con rắn nó đứng yên !

- Rồi em có đi chỗ khác hông ?

- Không ! Em tới đẩy nó qua 1 bên !

- Tại sao em tới gần nó làm gì ?

- Chứ nó nằm ngay giữa đường hổng lẽ mình đi ngang đạp nó sao ?

- Thì em đi vòng đường khác !

- Nó work thiệt mà, em đi một hồi rồi nó mới chạy!

Tiến nói:

- Thôi đi bà ơi ! Work hay work thì cũng đừng có tin vô nó, nó cần ầu bắt từ !

KHỦNG BỐ

Trong thời gian này, vì bị đe dọa khủng bố nên chính phủ Hoa Kỳ rất ngại du khách từ nước ngoài vào Mỹ vì lý do an ninh.

Thế mà, Đồng Lý Văn Phòng của ĐHLĐ có thể đã làm cho chính phủ Hoa Kỳ một phen sốt ruột qua lá thư gửi đến Bộ Ngoại Giao, Đại Sứ Quán và Tổng Lãnh Sự Hoa Kỳ nhằm mời một số pháp hữu sang Hoa Kỳ để dự Đại Hội, cô đã viết sai chính tả chữ Flight (chuyến bay) thành chữ Fight (đánh đấm). Có 1 đoạn nguyên văn như sau:

“... Our organization will provide all travel expenses including FIGHT arrangement, food, room” (*Tổ chức chúng tôi sẽ cung cấp tất chi phí sắp xếp ĐÁNH ĐẤM, thức ăn, phòng ốc,..*).”

ĐÁNH “DU KÍCH”

Chú Ngọc có tánh dễ ngủ, chú thường ngủ gật. Ngồi im 1 chút là ngủ. Chú còn có 1 tánh khác là hay phản đối, hay cãi,... chuyện gì không cần biết hay dở như thế nào, cứ cãi trước đã. Phôi hợp sự ngủ gật với tánh hay cãi của chú, tôi thường gọi đó là cách đánh “du kích”. Có nghĩa là chú hay cãi, chê, phản đối,... chọc cho người ta giận, khi người ta giận cự lại chú thì chú ngồi ngủ...

THÔI CHÚ ĐỪNG LÁI

Cũng nhân chuyện chú Ngọc dễ ngủ ở trên, có lần tôi khen chú Ngọc với mọi người:

- Coi vậy chứ chú Ngọc thuộc là người giỏi. Vì chú tự học, tự tìm hiểu không ngừng nghỉ. Thấy chú thích ứng với đời sống mới thiệt lạ. Coi có vẻ không có gì trở ngại với chú...

Tôi khen tiếp:

- Lần đầu tiên chú sang đây, chú đã tự lấy xe bus đi từ Sacramento xuống!

Chú Ngọc nói:

- Lần sau tôi qua, tôi sẽ tự lái xe xuống !

Tôi cười:

- Thôi chú đừng lái xe chú ơi! Tật của chú hay ngủ gật, lái xe nguy hiểm lắm !

BAN THÔNG TIN

Chú Ngọc rất vui tánh nên chú có thể ngồi kể mọi chuyện. Chuyện gì chú cũng kể cho người ta nghe được. Dầu có “năng khiếu” như vậy, chú cũng không được giao nhiệm vụ trong Ban Thông Tin.

Một hôm, ngồi nói chuyện với các huynh trưởng tại các nơi trong mùa Đại Hội. Tôi khen một số vị. Quay qua, quay lại tôi thấy khen bỏ sót chú Ngọc nên tôi nói với mọi người:

- Chú Ngọc thấy vậy chứ giỏi lắm, chuyện gì cần thông báo cho bằng dân thiên hạ biết sạch sành sanh thì phải cần đến chú Ngọc !

Chú Ngọc và tất cả mọi người hiện diện đều bật cười...

PHƯƠNG TIỆN DUY CHUYỂN

Trên đường từ Đạo Viện về Đại Hùng Linh Điện, bị kẹt xe. Nhân chuyện kẹt xe, để làm giảm không khí mệt nhọc, tôi逗 mọi người:

- Đố các vị, nếu sau này Thầy có máy bay riêng và sân bay được đặt ngay ở Đại Hùng Linh Điện và Đạo Viện thì Thầy sẽ dùng phương tiện nào để di chuyển trong 2 nơi?

Ai cũng trả lời “bằng máy bay!” Tôi nói “Sai! Thầy sẽ đi bằng xe!” Các vị hỏi, tôi giải thích:

- Tại vì khi Thầy có được máy bay thì ai cũng đã có, lúc đó sẽ có nạn kẹt máy bay !

Ai cũng bật cười ...!

GIÁC MƠ ỨNG NGHIỆM

Tôi trách với Hương về Giàu:

- Em có nhớ lúc Giàu mới sang, nó nói nó nằm mơ thấy đến khuôn viên của Đại Hùng Linh Điện, nó thấy nơi đây um tùm, tối tăm. Khi nó đến thì khu vườn rực sáng lên. Bây giờ thì giấc mơ của nó ứng nghiệm rồi đó !

Hương ngạc nhiên:

- Vậy à ?

Tôi bực:

- Chữ gì nữa ! Em ra vườn mà coi đi ! Nó cắt sạch hết cây rồi thì hồng sáng sao được !...

Mọi người ngồi chung quanh nghe tôi than phiền, ai cũng ôm bụng cười....

MỘT CUỘC ĐỐI THOẠI

Trong một buổi đi ăn tối. Bibi (*đang lái xe, đồng hồ xăng bị hư*):

- Xe hết xăng rồi à ?

Tôi:

- Không có ! Cứ lái không sao đâu !

Chú Ngọc:

- Đổ xăng đi cô Bi, lái mấy bữa nay rồi, chắc xăng cũng hết !

Giàu:

- Mới đổ xăng mà chú !

Chú Ngọc:

- Đổ hồi nào ? Mình đi nhiều chỗ từ hôm kia đến giờ.

Hương:

- Xăng đổ rồi chú Ngọc !

Giàu:

- Thấy hông ! Con đã nói đổ rồi mà ! Thầy nhớ hông hôm đổ xăng con bị la quá xá trời đó !

Tôi:

- Nó nhắc vậy ai mà nhớ ! Ngày nào mà nó hồng bị la

HÓT CÚT CHÓ !

Trước khi mọi người trên đường lên Đạo Viện và dự trù ở trên đó 1 tuần, chúng tôi vào 1 quán ăn. Lúc ăn mỗi người kể cho tôi nghe về kỷ niệm, bài học của bản thân mình mà có liên quan với tôi. Huyền kể:

- Chú Ngọc có biết không? Lúc con mới đến với Thầy, tánh con dễ hờn, dễ giận lắm mà từ trước đến nay khi con hờn ai điều gì thì con thường bỏ đi! Lúc con mới đến Thầy, Thầy có nói 1 điều gì đó làm cho con thật là giận, con bỏ ra ngoài. Con cũng không thấy nói năng gì hết, cũng không biết Thầy có biết là con đang giận không nữa nên con bước chân đi hơn nặng tiếng rồi bỏ ra ngoài xe ngồi đó. Con bỏ đi nhưng con còn nấn ná để Thầy ra dỗ dành con ở lại vì thực lòng con không muốn bỏ đi... Đang ngồi ngoài xe một hồi thì thấy Thầy mở cửa ra ngoài tìm con. Con mừng thầm. Rồi Thầy ngoắc con lại: “Huyền! Huyền! Vô đây Thầy nhờ 1 chút!” Con thấp thòm theo Thầy vào nhà. Nhưng Thầy lại chỉ vào 1 đồng cút chó và nói: “Nhờ em hót giùm Thầy!”... Chú và cô có biết không? Lúc ấy nhìn dáng của Thầy đang nhìn đồng cút, một tay thì bịt mũi, một tay thì đang chỉ... Có thể nói lúc đó con tức đến nỗi muốn phun máu ra được! Con không biết Thầy có biết là con đang giận hay không mà có hành động như vậy. Nhưng có điều là sau này con không còn bị kích động như xưa nữa, không còn hờ 1 tí là bỏ đi nữa! Con xin lỗi Thầy và rất cảm ơn Thầy đã dạy cho con!

Tôi cười, tôi cũng không nhớ, chắc đó là tánh tự nhiên của tôi nên không để ý !!!!

CÔNG TÁC HẬU CẦN

Sau khi soạn thảo xong đường hướng chọn nhân tuyển cho việc hậu cần tại Đại Hùng Linh Điện, tôi giao cho Tiến và chú Ngọc về việc toàn quyền chọn nhân tuyển. Tôi nói:

- Nhớ! Hai vị phải phối hợp với nhau, các vị đã biết rõ tình hình tại đây như thế nào nên theo hướng đó mà chọn người. Riêng Tiến, nếu gặp nhân tuyển thì phải đợi chú Ngọc, phải có sự hội ý của cả 2 người. Còn chú Ngọc nhớ đừng có ngủ gật, vì khi Tiến hỏi chú, chú ngồi chú ngủ nó sẽ tưởng chú gật đầu đồng ý,....

Mọi người hiện diện ai cũng cười ồ vì ai cũng biết chú Ngọc thường có tật ngồi ngủ gục...

TRẢ MƯỜI ĐỒNG ĐÂY !

Huyền lâu lâu lên con ... nhỏ mọn, mà mỗi khi lên con, cô ta thường trút vào Giàu là người duy nhất xấp xỉ tuổi tác với cô trong nhà.

Một buổi sáng đang ngồi làm việc, tôi bảo Huyền ghi danh lớp học cho Giàu. Có lẽ cô ta có chuyện hậm hực gì với Giàu trước đó nên khi làm việc theo lời bảo của tôi thì cô không được vui vẻ cho lắm. Huyền nói với Giàu trước mặt của tôi:

- Giàu ! Trả mười đồng đây !

Tôi hơi giật mình vì cách nói khá khiêm nhã ấy. Tôi hỏi cô ta với giọng nói từ tốn:

- Tiền gì vậy? Có mười đồng thôi mà em đòi cách ... kỳ cục vậy ?
- ... nhưng... là tiền ăn trưa của em ...

Nhìn cái mặt là tôi biết cô ấy đang lên cơn ... nhỏ mọn rồi. Thấy Giàu chỉ ngồi im, tôi đoán là hai đứa đã có chuyện hậm hực gì với nhau. Tôi mở ngăn kéo lấy tiền đưa cho Huyền để không khí dịu xuống. Dù Huyền không chịu lấy nhưng tôi bắt phải lấy....

Đợi không khí nhẹ lại, tôi bắt đầu chọc mọi người để người trong nhà phải cười trước sự nhỏ mọn của mình. Gặp Bibi, Tiến, Hương, Giàu kể cả Huyền, ai tôi cũng đòi:

- Trả mười đồng đây !

Người không biết chuyện hỏi, tôi kể, ai cũng cười.... Tối hôm đó, cả nhà quây quần bên nhau trong buổi cơm, Bibi nói:

- Chờ Giàu ra Home Depot mua đinh mà nó cứ phập phồng không yên, sợ mua không đúng loại về bị Thầy la...

Tôi khen:

- Tốt ! Tai họa không bao giờ gõ cửa nhà người cẩn thận.

Bibi hỏi:

- Người cẩn thận là sao?

Tôi nói:

- Người cẩn thận là người có thể tính được những cái nhỏ, khác với người nhỏ mọn.

Bibi, Hương, Huyền lao nhao:

- Em có cẩn thận không? Em có cẩn thận không?

Rồi Huyền hỏi:

- Nhưng em cũng chưa hiểu cẩn thận khác với nhỏ mọn !

Tôi nói:

- Cũng như trong nhà có 5 cái cửa, người cẩn thận sẽ quan sát từng ly, từng tý cả 5 cái cửa nhưng người nhỏ mọn chỉ quan sát và chỉ thấy có 1 cái cửa dù rằng thấy từng ly, từng tý trong cái cửa ấy !

Hương nói:

- Xin Thầy giải thích rõ hơn !

Tôi cười:

- Ví dụ như “TRẢ MƯỜI ĐỒNG ĐÂY!”

Tôi vừa nói, vừa nhại lại cái giọng mà Huyền nói với Giàu, Huyền cùng cả nhà đều ôm bụng cười... Huyền tự giác đứng dậy, vừa cười, vừa xin lỗi tôi về thái độ của mình.

MÌNH BUỒN HAY VUI ?

Lúc trước, có 1 thời gian, theo lời khuyên của bác sĩ, tôi mỗi ngày uống đều đặn 2 lon bia để điều hòa tim mạch. Huyền có nói thêm với tôi, ba của cô ấy cho biết nếu tâm trạng của mình vui thì uống bia thấy ngọt nhưng nếu tâm trạng buồn thì uống bia thấy đắng. Tiến cũng xác nhận điều trên là đúng và nói ai cũng có nhận xét như vậy! Tôi ghi nhận điều này vì thấy người biết uống bia đều nói như vậy!

Một đêm, trên đường công tác từ Đạo Viện về, tôi thấy ngộp, có lẽ là triệu chứng nghẹt van tim. Tôi biểu Giàu đưa cho tôi 1 lon bia. Giàu mở lon bia cho tôi, uống vào 1 ngụm

tôi thấy rất đáng. Nhớ lại lời tui nó nói, tôi ngồi suy nghĩ “hôm nay mình có buồn cái gì không cả?” Nghĩ hoài cũng không ra nhưng lạ là cũng là loại bia thường uống nhưng tại sao nó đáng? Tôi hỏi Huyền:

- Huyền ! Hôm nay anh có bức mình chuyện gì không vậy?

Huyền nói “không”! Tôi nói:

- Ủa? Tại sao bia lại đáng?

Cô Vân ngồi băng sau nói với lên:

- Bia con uống nguội hay lạnh?

Tôi đáp:

- Nguội !

Cô Vân nói:

- Thường thường bia đang lạnh mà để nguội thì bia sẽ đáng ! Ngày xưa cô bán nên cô biết và mỗi khi điện bị cúp hay máy lạnh hư là hàng bia thường tới tiệm của cô để đổi lại tất cả những bia của nó,...

À thì ra là vậy! Chuyện này, mình phải tin nơi người bán bia hơn là người uống bia!

PHÚT ĐẦU TIÊN...

Tiên về Việt Nam lấy vợ, nhân dịp này Bibi kể cho mọi người trong nhà nghe chuyện một vị pháp hữu mang con gái của mình đến giới thiệu cho tôi hơn mười năm về trước....

Lúc ấy, hoàn cảnh diễn ra hơi bất ngờ mà tôi không dự phòng trước. Ông bố dẫn cô con gái đến, cô nàng thì ngồi kế bên tôi, còn ông thì huyền thuyên nói chuyện với Đức Ngải một cách hơi nhiều và mất tự nhiên. Nói một hồi thì hết chuyện để nói, ông ngồi im, tôi ngồi im và cô con gái của ông then thùng cũng ngồi im.

Không có gì để nói, cũng không có chuyện gì để làm, tôi len lén nhìn sang cạnh để ngắm nhìn.... Bên cạnh tôi, cô nàng ngồi im lặng, cuối đầu đang đê mê, sung sướng cho ngón tay vào moi mũi....

TAO ĐÀN

Đang lái xe chung quanh khu Tiểu Saigon, bất chợt Bibi bật cười khanh khách. Tôi hỏi, cô trả lời:

- Có cái tiệm tên là “Tao Đàn”,...

Tôi xem thì đó là tiệm Tao Đàn music store (*Tiệm nhạc tên là Tao Đàn*). Tôi nói:

- Tao Đàn là tên của một cái hội về văn chương, thi ca dưới thời vua Tự Đức, cũng là tên của vườn Tao Đàn ở Saigon...

Bibi ngạc nhiên:

- Ủa ? Em tưởng cái tiệm nhạc này có nghĩa là “tao đàn, chứ không phải mây đàn” chứ !

GIỚI THIỆU PHIM

Tôi và Hương ra tiệm mượn phim, sau một lúc lâu đắn đo suy nghĩ không biết phải mượn loại phim nào để làm vừa lòng cả nhà vì trong nhà mọi người thường coi phim chung. Tôi

giao cho Hương toàn quyền lựa phim. Hương tìm được một cuốn phim mà cô ấy thích và mừng rỡ giới thiệu với tôi về cuốn phim ấy:

- Phim này hay lắm, hồi hộp lắm, bảo đảm cả nhà thích, ...

Tôi hỏi:

- Em coi chưa mà biết nó hay?

- Lúc trước em coi rồi ! Nó hay lắm ! Làm mình giật mình, rùng rợn lắm,...

Khi về đến nhà, Hương khoe phim với Bibi và vui mừng, luôn miệng nói về cuốn phim:

- Chị Bi biết hông, phim này nổi tiếng lắm, bảo đảm coi sẽ rùng rợn lắm, hay lắm,...

Bibi ngờ ngợ:

- Ủa sao nổi tiếng mà mình hông biết cà?...

.... Cuốn phim được bỏ vào máy, mọi người hồi hộp ngồi xem để chờ đến những khúc “rùng rợn” như Hương diễn tả. Ngồi hoài chỉ thấy phim thật vô duyên hết chỗ nói và thiệt là con nít, mà những nhân vật chính trong phim toàn là con nít. Tôi và Bibi cứ ngồi coi và đợi hoài đến cảnh hay nhưng không thấy. Tôi hỏi Hương:

- Phim vậy mà em nói là hay,... hồi hộp hả?

Lúc đó Hương đang nằm trườn mềm, chừa 2 con mắt ra để xem phim chắc đang chuẩn bị xem đến những màn hồi hộp. Cô hơi sượng và nói:

- Em nhớ là nó hay lắm mà !

Bibi nói:

- Máy đưa trong phim này tóc quăn như vậy là khoảng năm 1980 mới có kiểu tóc như vậy...

Hương nói:

- Dạ đúng ! Đó là kiểu tóc của năm 1980

Tôi nghi ngờ:

- Vậy em coi phim này lúc nào ?

Hương trả lời:

- Khoảng mười mấy năm trước ...!

Tôi la:

- Mèn đét ời ! Vậy là lúc đó cô mới có mấy tuổi thôi hà ! Phim này là phim của con nít rồi !

Hương ngớ mặt ra vì bất ngờ cuốn phim từng là thần tượng của mình nay như vậy ! Tôi nói với Bibi:

- Sau này Hương nó quảng cáo phim gì thì phải hỏi kỹ nó, nó coi phim đó lúc mấy tuổi! Không thì làm chết!

MUA CHO AI ?

Kho Lương thực của ĐHLĐ và của Đạo Viện luôn được đổi mới. Những đồ nào cũ, gần hết hạn thì được đưa ra ngoài và thế vào những đồ mới mà thông thường trong những năm gần đây tôi là người trực tiếp lo việc thu mua những đồ đó. Một buổi đi thu mua đồ, cô bán hàng hỏi:

- Anh mua chi nhiều quá vậy? Anh ở tiểu bang khác đến à?

- Không, tôi ở gần đây !

- Vậy sao anh mua nhiều quá vậy ?

Tánh tôi không thích người tò mò, nhiều chuyện, mặc dầu cô tính tiền này không thuộc loại tò mò lắm nhưng tôi không muốn 1 ai biết chuyện của tôi đang làm. Cả chợ, từ bà chủ đến nhân viên ai cũng đến quây quần bên tôi, có lẽ họ thấy ông khách này mua nhiều quá nên họ rất niềm nở, còn tôi vì giữ lịch sự nên tôi chỉ trả lời:

- Tôi mua cho !....

Có lẽ chưa thỏa được sự tò mò của mình và của nhiều người chung quanh nên cô tính tiền hỏi tiếp:

- Anh mua cho ai mà mua nhiều vậy !

Vì không muốn nói dối và cũng không thể nói thiệt là mua tồn trữ cho các kho của Đạo nên tôi đã trả lời bằng một kiểu ...khó ưa:

- Tôi mua cho tôi !

Chắc người đứng chung quanh nghe không ai thấy là khó ưa cả nên ai cũng bật cười...

ÔNG ĂN CHAY MÀ !

Tôi, Bibi và Huyền đi đến 1 vùng xa để mua rùa về nuôi. Rùa được bán trong chợ để làm thịt và được chúng tôi mua về. Ra đến quây tính tiền, nhìn cách hơi ..."kỳ thị" của những người tính tiền về những người mà họ tưởng sẽ mua rùa về ăn. Tôi nhìn người đàn ông ở quây tính tiền:

- Ông ăn chay trường mà, phải không?

Người này nói:

- Ừa tui ăn chay trường, ông mua rùa này để chi vậy?

Tôi nói:

- Về thả ! Tôi biết ông ăn chay trường mà !

Có lẽ người này cũng không để ý hết câu nói của tôi, người này tiếp tục:

- Ừa vậy là tốt lắm đó, hôm qua sư phụ tui có giảng ăn những con này sẽ bị nó kẹp đầu ngón tay,...

Tôi cười:

- Ông ăn chay tại sao không mua thả cho người ta mà phải đợi tôi xuống đây ?

Người này cũng có lẽ không để ý hết câu nói của tôi:

- Tôi ăn chay trường đã 15 năm rồi,...

Tới đây người này mới sực nghĩ ra:

- Ừa! Tại sao ông biết tui ăn chay trường?

Vừa chất những thùng rùa lên xe đẩy, tôi vừa trả lời:

- Tôi nhìn thì biết !

Người này bắt đầu tò mò:

- Ông làm thợ tiện phải không ?

Tôi gật đầu:

- Ừa! Tôi làm thợ tiện !

Người này như đã giải đáp được thắc mắc của mình, vui vẻ hăng lên và hỏi:

- Vậy là ông làm việc với con của tôi phải không?

Vừa sắp thùng, tôi cười:

- Tui đâu có đi làm!

Người này ngạc nhiên:

- Ừa ? Ông không làm thợ tiện với con tui thì tại sao ông biết tui ăn chay trường ?

Tôi vừa đẩy xe, vừa cười:

- Tui là thợ tiện “người” ông ơi!

ĐÂU CÓ GÌ LÀ LA !

Có lẽ dạo này lượng đường trong máu của tôi hơi cao nên mỗi sáng thức dậy tôi thường đau khắp người, phải nằm một hồi rồi mới đứng dậy đi được. Một buổi sáng, đang nằm chờ qua cơn đau, Bibi thức dậy chuẩn bị đi làm, tôi nằm nhìn, Bibi hỏi:

- Anh sao vậy ?

- Anh đang đau !

- Ủa !

- Thiệt mà !

Bibi nhìn:

- Em thấy cũng bình thường mà !

- Ổi đó ! Tui rêm cả người đây nè !

Bibi cười:

- Ngày nào mà anh không đau ngày đó mới là chuyện lạ !

Ra ngoài làm việc cả ngày đến tối. Tôi mang phim vào phòng coi giải trí. Gặp Hương, tôi nói:

- Làm việc từ sáng đến giờ mệt quá rồi !

Cũng như kiểu của Bibi ban sáng, Hương nói tỉnh bơ:

- Ngày nào mà Thầy không làm việc cả ngày, điều này đâu có gì là lạ !

Coi đó ! Nhà tui là vậy đó !...

CANH BÍ

Tôi bệnh, nên tôi nhờ Giàu nấu ăn. Giàu vui vẻ được làm công việc mà bấy lâu nay nó bị cấm làm. Tôi đã cấm nó đụng vào bếp nấu ăn nữa vì đồ nó nấu trông thiệt là gớm,... Tôi tưởng sau 1 thời gian được “nghỉ ngơi” chuyện bếp núc nên nó rút được kinh nghiệm rồi!

Bữa ăn được dọn ra, nhìn nồi canh bí nó nấu mà phát ...gớm ! Nó bỏ nguyên cả trái bí vào nồi, không gọt vỏ cũng không rửa ráy chi cả. Cộng thêm những đồ xí lơ cổ khác làm nước nhom nhóp, đục ngầu, lại thêm 1 đồng hành thiệt là dơ vì không chịu rửa nổi lên bề mặt nước. Nồi canh nhìn giống như nồi choheo ăn. Tôi không ăn, tôi bắt nó ăn nồi nó nấu cho hết,... Hương nói với tôi là nó hờn, vì Thầy bắt nó ăn hết đồ. Tôi nói *(cốt ý cho Giàu nghe để nó tức chơi)*:

- Nó nấu dơ dáy như cho heo ăn vậy, nếu nó ăn được thì đó là cho người ăn, còn ăn hồng được tức là nấu cho heo ăn !

Hương nói:

- Nhưng mà nó hờn đó, thưa Thầy !

Tôi trả lời:

- Ủa ? Hờn gì lạ vậy ? Mình nấu mình ăn thì có gì đâu mà hờn? Chừng nào người ta ăn hết đồ của mình làm mà không chừa cho mình thì mới hờn chứ !

Quy luật ở đây là ai kệt chuyện gì thì bị móc chuyện đó ra, người hay giận thì bị “thọt” hoài riết cho hết giận. Điểm thứ 2 1 không phung phí thức ăn, vì vậy Giàu mang bí vào

phòng ăn... Chiều hôm đó, cả nhà ngồi quây quần ăn hột gà lộn, đang ăn một hồi thì Giàu rời bàn ăn đi ra ngoài. Tôi hỏi:

- Ủa ? Sao không ngồi ăn cho hết, em đi đâu đó ?

Giàu nói:

- Dạ, con đi cầu !

Tôi nói:

- Thì ăn xong đã rồi hãy đi cầu, vừa ăn, vừa ỉa đó là tướng nghèo nghen !

Giàu trong nhà tắm nói vọng ra:

- Con ăn nguyên 1 trái bí nên bị tiêu chảy !

Tôi nói:

- Như vậy là nó giấu trái bí vứt đi đâu rồi ! Đã nói là “bí” thì làm sao mà ra được !

Tiếng cả nhà cười rộ, trong nhà tắm, Giàu vừa cười vừa đốt pháo....

HỘT GÀ LỘN

Giàu cùng mấy đứa con gái trong nhà ăn hột gà lộn. Mấy cô nhau nháu:

- Í ! Có con lớn ở trong ! Không ăn đâu, không ăn đâu....

Giàu cũng bắt chước kiểu của mấy đứa con gái:

- Không ăn đâu, không ăn con đâu... !

Tôi thấy kỳ, vì thường ngày nó thích ăn lắm mà, nay lại trở chứng, chắc là còn hờn nên tôi la:

- Giàu phải ăn ! Mấy đứa con gái không ăn không sao, nhưng con trai phải ăn cho hết, không được chê khen !

Tôi nói từng chữ chậm rãi:

- Người ta nói “Nam thực như hổ” mà hổ thì phải biết ăn gà !

Cả bàn đứa nào cũng ôm bụng cười, nhờ câu nói chí lý mà Giàu ăn hết những gì nó chê lúc đó!

THIỆT LÀ VÔ DUYÊN

Tôi cùng mấy đứa trong nhà cùng với gia đình anh Thành, cô Lý ghé vào một quán ăn. Ai cũng đói đang chuẩn bị ăn thì Bibi cười kể cho tôi nghe câu chuyện:

- Hôm nay đi làm, thằng chủ hãng hỏi ý kiến của em...

Tôi nghe Bibi bắt chuyện nên ngừng ăn và hỏi cô:

- Nó hỏi ý em chuyện gì vậy ?

Tự nhiên Bibi đổi mặt nói với một cách khó chịu:

- Em đang đói! Anh cho em ăn xong rồi mới nói có được không?

Tôi thấy người này đang lên cơn vô duyên kiểu ... Mỹ đây! Chính mình là người đem chuyện ra, rồi chính mình tỏ ra là mình đang bị phiền hà khi ăn,... Tôi im, tìm dịp trả đũa.

Ăn xong, mọi người đi chơi, tôi làm lơ như đã quên chuyện Bibi nói lúc trước khi ăn.

Đứng trước mọi người, tôi làm vẻ quan trọng, miệng thì bô bô:

- Mấy vị biết hông có chuyện này lạ lắm ...

Rồi tôi im, không nói tiếp. Bibi nhin không được mới hỏi:

- Chuyện gì vậy ? Chuyện gì vậy ?

Tôi nhăn mặt, tỏ vẻ khó chịu với Bibi:

- Em cho anh ngày mai mới nói được không? Bây giờ anh đang mệt....

Bibi ngó mặt ra vì cách vô duyên kiểu mới của tôi. Tôi mới kể chuyện hồi nãy của Bibi, vừa kể vừa pha trò khiến cho mọi người đều cười ồ ! Suốt ngày hôm đó, Bibi luôn bị chọc vì kiểu vô duyên mới của mình.

HALLOWEN

Ngày Halloween của Mỹ còn được xem là ngày lễ của ma. Trong ngày này, các em thiếu nhi tại Mỹ thường hóa trang mình thành những nhân vật mà mình thích như: Tiên, ma quỷ, phù thủy, các nhân vật cổ tích, thần thoại, điện ảnh,... rồi các em trong bộ hóa trang ấy đến từng nhà để xin kẹo với một câu nói dân gian “trick or treat” (muốn phá hay muốn cho). Cho ở đây là cho kẹo, nếu không cho thì phá.

Một đêm Halloween năm 2004, nghe tiếng gõ cửa, Bibi ra ngoài xem. Một cô bé gái người Mỹ, hóa trang thành 1 bà phù thủy, tay cầm bình xin kẹo đứng sừng sững trước cửa.

Bibi quên hôm ấy là ngày Halloween, Bibi hỏi:

- Muốn cái gì?

Vì chỉ là một bà phù thủy giả nên cô bé đứng run... đợi hoài không thấy nói chi cả Bibi phát bực:

- Muốn cái gì?

Bà phù thủy giả này càng run hơn nữa nên càng không nói được. Bibi nói:

- Mở gõ cửa nhà tao mà mày không nói mày muốn cái gì hả?

Cô bé lắp bắp:

- Trick.... or treat !

Bibi bật cười:

- Ố ! Xin lỗi mày nhe, tao quên hôm nay là Halloween...

Dù không có kẹo nhưng cô phù thủy giả này cũng không dám phá..... thiệt, theo tục lệ dân gian của Hoa Kỳ.

SẼ HỐI HÂN

Thấy chị Thuận thích hoàn cảnh của Mỹ, tôi mới nói với chị gọi về sở làm xin nghỉ thêm vài ngày. Chị nói không dám vì chị đã hết hạn nghỉ phép rồi. Tôi nói:

- Chị cứ như vậy! (*Xem trong tập 5, chuyện Đối Số*) Chị hiền quá nên cả đời cứ như vậy!

Chị Thuận nói:

- Vậy chớ biết nói làm sao bây giờ?

Tôi chỉ:

- Chị nói với ông chủ như vậy: “Ê! Tui nghỉ thêm vài ngày nữa đó nhe! Rồi ông chủ của chị chắc chắn sẽ nói “cô có nghỉ được thì nghỉ luôn đi !” Lúc đó, chị sẽ nói với ông: “Tui nghỉ luôn thì ông không tiếc sao?” Chắc chắn ông sẽ nói “Tiếc cái gì?” Tôi đổi vấn đề: Trong hãng chị, chị cũng thuộc loại dờ ẹt chứ gì? Phải không?... Mọi người đều cười, tôi tiếp:

- Chị nói với ông một cách khẳng định và cứng rắn như vậy: “Ông sẽ tiếc vì ông sẽ mất đi một người dễ bị đi nhất trong hăng!”...

Ai cũng ôm bụng cười, tôi tiếp:

- “Thiệt mà ! Trong hăng từ trên xuống dưới ai cũng đi tui hết, ông coi có ai được như tui không? Đuổi tui đi! Rồi ông sẽ tiếc cho mà coi !”....

TÂM NHÌN”CHIẾN LƯỢC”

Chị Thuận từ Pháp sang chơi, lần đầu tiên tham quan Đạo Viện, đến nơi nào, chị cũng khen nức nở nơi đó. Nhân đó, Bibi và Hương nhắc đến chuyện cách đây 2 năm, gia đình anh Lân từ Pháp sang chơi, tôi cũng dẫn các vị đi tham quan Đạo Viện. Đến nơi, tôi cũng bô bô về những dự án sẽ làm tại đây. Tôi phóng hỏa cho anh Lân về những hòn đá sẽ được sử dụng để làm công viên như thế nào. Chị Trang nói:

-Nhưng đệ tử thấy mấy cục đá này toàn là cứt bò không hà!...

Tôi nói:

- Thì cặp mắt của người khai phá phải nhìn cứt bò không thấy cứt bò. Mình phải lột vỏ nó ra mới tưởng tượng được hình ảnh trong đó được....

Hơn 1 năm sau, gia đình anh Lân hiện diện tại Đại Hùng Linh Điện để chuẩn bị tham dự Đại Hội VVQN lần 2. Sau khi nghe 1 số kế hoạch được đem ra bàn thảo, chị Trang hỏi:

- Thừa Thầy! Làm thế nào mình có thể nhìn ra được như vậy?

Tôi trả lời:

- Điều trước hết là phải nhìn cục cứt bò mà không thấy nó là cứt bò...

Chị Trang bật cười, vì chuyện xảy ra hơn 1 năm trước mà tôi vẫn còn nhớ.

NỘI TÌNH

Một cuộc cãi vã tại một gia đình đệ tử đã đến hồi quyết liệt. Tôi đến nơi theo lời thỉnh cầu của gia đình để hòa giải đôi bên cho được êm đẹp. Người vợ mếu máo,, tôi cũng không biết khuyên nhủ như thế nào cho trôi vì gia đình này tôi đã khuyên nhiều lần và nhiều cách rồi... người chồng thì im lặng, người vợ la hét tiếp:

- Thầy nói đi ! Ảnh ngoại tình như vậy thì còn coi con ra cái gì nữa....

Đã đến lúc ông Thầy phải mở miệng, chứ im hoài cũng kỳ mà nói thì biết nói gì bây giờ nên:

- Thôi, cô cũng đừng buồn! Ông cũng coi cô là nội tình mà !

Nhờ tiếng cười của những người tháp tùng cùng tôi nổi lên nên không khí trong gia đình nhẹ trở lại,... Rất may, bây giờ đã có Pháp Nghi và Luật Đạo ra đời đã giúp cho tôi có lý do chính đáng không dính líu với chuyện đời, với đời tư của người khác dầu họ có cầu khẩn cách nào đi nữa! Tôi không phải là 1 nhà tâm lý học, một nhà xã hội học, một nhà chiêm tinh, một nhà thương mại, một nhà ngoại giao, chính trị chi cả, thế mà không hiểu sao, con người lại thích cầu tôi vào những công việc này. Không đáp ứng thì họ giận mà mình cũng khó chịu vì họ là đệ tử không lẽ chỉ im lặng không nói 1 tiếng nào? Bây giờ đã có Pháp Nghi, cảm ơn Pháp Nghi, cảm ơn hành lang của Đạo đã giúp cho tôi ra khỏi những chuyện đời thường...

MỜI ĂN

Sau buổi lễ đệ trình Pháp Nghi ngày 28 tháng 12 năm 2004, Bibi mời chị Cúc và anh Trúc ăn trưa với món bánh mì hot dog (hot dog là một loại xúc xích của Mỹ). Chị Cúc trả lời với Bibi:

- Cảm ơn em, chị mới ăn rồi !

Bibi cười:

- Vậy không ăn cũng không sao, hot dog dở lắm !

ANH HÙNG KIỂU MỚI

Đang ngồi nói chuyện với chú Diễm, tôi xoay lại bảo với Hương:

- Em đi mượn giùm Thầy phim “Hán Sở Tranh Hùng”!

Tiến ngồi nghe loáng thoáng:

- Ủa? Hán Sở Tranh Hùng mình coi rồi mà !

Tôi nói:

- Cái này là phim bộ, chứ không phải phim 2 tiếng !

Bibi ở xa hơn nên nghe ba chớp, ba nháng:

- Ai hỏi hán vậy?

Tôi im lặng, vì không hiểu Bibi bắt đầu đề mục gì? Bibi thấy ai cũng im lặng nên hỏi:

- Phim gì vậy? Anh hùng hỏi hán hả?

Nói tới đây tôi mới hiểu:

- Bà ơi.... Hán Sở Tranh Hùng chứ có phải là Anh Hùng Hở Hán đâu?

ĂN ẢNH KHÔNG?

Chị Cúc có người bà con mà mấy lâu nay thường rủ rê chị ấy vào pháp khác nhưng không được. Cho đến khi các tờ báo lá cải tung ra những loạt bàicott làm giật gân thiên hạ thì người bà con này đã chụp lấy cơ hội ấy mà gọi đến chị. Bà nói dồn dập:

- Cúc! Cúc! Tao thấy có hình mày và thằng Trúc trên báo kia !

Chị Cúc đáp tỉnh queo:

- Thím coi giùm, hình con có đẹp gái không?

TRỨNG GÀ Ở ĐÂU RA?

Ngày đầu tiên mới đến Pháp, vì chưa quen giờ giấc nên tôi và Bibi chỉ ngủ vùi, bỏ mặc cả buổi cơm mà các vị đã chuẩn bị cho chúng tôi.

Tối đó, thức dậy, đói bụng nên bảo Bibi vào nhà bếp tìm đồ ăn. Tôi thấy mấy trứng gà do ai luộc sẵn để đó, tôi hỏi Bibi:

- Trứng này ăn được không em?

- Được! Cứ lấy ăn đi !

Nhưng tôi lại muốn biết những quả trứng đó do ai luộc và luộc để làm gì? Tôi hỏi Bibi:

- Ăn được không đó?

- Được mà! Cứ ăn đi!

Tôi còn dự dự:

- Nhưng ... trứng này ở đâu ra?

Bibi trả lời với cách “vô duyên” thường ngày:
- Thì trứng gà trong đít con gà ra chứ đâu ra !

ĐỪNG CÓ XAO !

Sau nhiều năm lôi kéo Châu và gia đình không được, tên phản đạo đổi hướng lôi kéo Quý là chồng của Châu. Vào một buổi sáng Chúa Nhật, anh ta gọi phone đến, hấn nói cùng Quý:

- Anh thương vợ chồng em, anh nói cho em hay, vợ của anh bị ông Thầy “hăm hiếp”! (*Ý nói đừng tới gặp Thầy nữa sợ sẽ có họa lây...*)

Quý hỏi lại, với 1 giọng nói rất đàng hoàng, từ tốn:

- Anh nói anh thương tôi nhưng tôi đâu có quen anh?

Châu ngồi bên cạnh bật phá lên cười, tên phá đạo sau vài giây im lặng, rồi cúp máy.

Người hiểu biết thì khác! Không có mệnh đề 1 thì sao có được mệnh đề 2 ? Nhưng người vô học và học thiếu căn bản thì chỉ nghĩ đến cái ngọn mà quên cái gốc: “Ừa sao vậy? Hăm sao vậy? Có chuyện vậy sao?”... Một chuyện vui nhưng là một bài học đáng suy gẫm.

CÒN NỬA TIẾNG NỮA

Nấu ăn xong, tôi đánh keng báo mọi người vào bàn. Lúc ấy thì tôi đi rửa tay chuẩn bị ăn, có nhiều khi thì tôi đi tắm vì khi nấu nướng thường dính các mùi dầu mỡ vào người. Cũng lý do đó nên người nấu ăn thường không thích ăn những gì mình nấu. Vì vậy, để có thể ăn những món mình làm một cách ngon lành như ăn ở tiệm thì tôi phải đi tắm mà nhiều khi quên nhiều người đang đợi mình ngoài bàn ăn.

Có lần, sau khi đánh keng báo hiệu giờ ăn, mọi người vào bàn, tôi thì có thói quen đi vòng vòng. Bibi mới nói:

- Anh ơi...! Lúc nào cũng đợi anh cả nửa tiếng mới chịu vô ngồi...

Bibi nói xong thì muốn nhòe dậy, định đi lấy một cái gì đó, có thể là cái đĩa hay chai xì dầu,... từ đằng xa, tôi nói với tới:

- Bì cần gì cứ nói để anh lấy cho !

- Thôi để em tự lấy được rồi....

Sẵn dịp tôi xỏ:

- Thôi nói đại đi cho rồi, anh còn 2 phút nữa mới đủ nửa tiếng mà !...

MỘT CÁCH ĐIỀU TRA

Công tác gì thì cũng có sai sót, đó là chuyện đương nhiên của con người. Vì vậy, sau này tôi rất ít khi để ý đến công việc làm của các vị ngoại trừ các việc quan trọng. Lâu lâu thì có một vài sự việc đập vào mắt như có bức thư gởi đi bị trả về vì do thiếu tem hay mất nhãn ghi địa chỉ người nhận,... và lâu lâu tiện tay, xé những lá thư bị gởi về như vậy thì mới phát hiện ra những gì các vị thuộc Khối Văn Phòng gởi đi. Nếu gặp sai sót thì tôi thường trách chú Lành. Chú là người ít nói nên chú cứ im lặng, còn tôi thì trách hoài...

Có bánh ích đi nhưng không có bánh quy lại nên hành động người trách, người im coi như không có gì thường khiến cho 2 đối tượng có phản ứng. Một là Huyền, Huyền không hiểu rành về tiếng Việt lại hay bị tự ti nên chuyện gì cô cũng tưởng người ta đang trách mình nên mới có phản ứng bào chữa, còn đối tượng khác là tác giả của sự kiện

KIỀU ĂN CỦA BÁC SĨ

Trong các phim hài, người ta thường chọc giới bác sĩ là ăn uống thật phiền phức như phải ăn như vậy, như vậy, uống là phải như vậy, như vậy,... Tôi tưởng chỉ có trong phim nhưng ở ngoài thì có thật. Có lần tôi nghe Hương giảng cho Huyền khi hai chị em đang ăn hột gà lộn:

- Khi mua trứng hột gà lộn, em biểu họ bán cho loại trứng 33 tiếng đồng hồ thì không có con, 10 ngày thì không có lông...

ĐÒI...

Trong buổi ăn, Bibi khen Huyền:

- Ngon ! Huyền nấu canh ngon !

Huyền khiêm tốn:

- Thầy nêm đó !

Với giọng khàn khàn, Bibi rên:

- Mặn chút...

QUAN SÁT CÔNG PHU

Có lần Huyền bị tôi la, bỗng dưng cô nổi cơn bốc đồng. Tôi lấy làm lạ vì ở nhà Huyền rất siêng năng công phu nhưng không hiểu sao, công phu siêng năng như vậy lại còn tánh bốc đồng...

Khoảng 5 giờ sáng vài hôm sau, Huyền lặng lẽ ra trước ngôi Tam Bảo để thiền. Tôi nấp vào 1 góc để quan sát, cô ngồi khoảng 1 phút thì mũi của cô động đập mỗi lúc 1 nhiều. Cô mở mắt, cho ngón tay vào ... mũi, để tìm ...”thủ phạm” làm cô ngứa ngái mà gián đoạn thiền. Xong cô ngồi thiền tiếp tục. Khoảng 1 phút sau, có lẽ hối hận vì sự việc ngưng thiền bởi ngứa mũi nên cô ... mở mắt, để nhìn dáo dác chung quanh xem có ai bắt gặp hành động gãi mũi vừa qua không? Thấy an tâm vì “không có ai” nên cô ngồi thiền tiếp tục,....

ĐƯỜNG VÒNG

Cô Claudie lo lắng cho vấn đề tài chánh hoạt động của nhóm đạo tại Quarouble, cô bàn với anh Lân:

- Đệ tử thấy Pháp Đạo mình nghèo, ai cũng nghèo mà nhiều lúc muốn giúp đỡ các đạo hữu có phương tiện sinh sống, làm việc cũng không có được nên đệ tử nghĩ là mình nên mở ra một nghiệp vụ sản xuất sữa đậu nành.

Anh Lân hỏi:

- Rồi cô bán sữa đậu nành ấy cho ai?

Cô Claudie vô tư:

- Dạ, thì bán cho các đạo hữu tới đây!

Anh Lân:

- Trời đất !

NỘI TIẾNG

Trên chuyến bay từ Pháp về Mỹ, ngồi bên cạnh tôi có cặp vợ chồng trẻ người Việt. Chúng tôi chào hỏi nhau, tôi xã giao:

- Anh chị ở Mỹ à? Tiểu bang nào vậy?

Người vợ trả lời:

- Tụi tui cũng ở Orange County.

Té ra họ cũng biết mình.

Về nhà, đi ăn với Bibi, Hương, Huyền. Khi ăn xong, người dọn bàn đến dọn, họ hỏi Huyền có cần mang về đĩa thức ăn còn lại không? Huyền ngần ngừ, tôi bảo Huyền:

- Lấy về đi!

Người hầu bàn nói cùng Huyền:

- Thầy biểu lấy về!...

Mọi người nhìn nhau cười, coi ra ai cũng biết mình. Tuy nhiên, ai cũng mến và vui vẻ cả, điều này cho thấy mình rất có nhiều thiện cảm với ngoài xã hội.

Hôm sau, tôi và Hương đi chợ, ra chợ thấy rất nhiều người đứng sau lưng mình nhìn, chỉ chỗ,... về nhà, rờ mông mới phát hiện quần mình có hai cái lỗ rách thật là lớn.... mà chú Lành, người có tiếng lịch sự, lẳng thính nhất từ trước đến giờ cũng phát cười...

CHÓ CÔNG CHÚA

Huyền thường được mệnh danh là “công chúa” ở trong nhà, con chó của cô nuôi cũng na ná tánh của người chủ.

Lucky, là con chó đực nhưng không bao giờ biết sữa, cả ngày nằm hoài trong phòng lại hay giận hờn, ghen tuông mỗi khi thấy cả nhà lo ẵm bồng những con chó khác. Có lần, con Lucky nổi ghen khi thấy cả nhà lo chơi với các con chó nhỏ do Ba của Hương Huyền mang đến cho mượn, nó bỏ nhà ra đi, dù chạy thật chậm nhưng cũng không thềm quay lại sau lưng khi nghe Hương gọi “ơi ới”. Hương lấy xe đạp đuổi theo, nó vẫn bỏ chạy, rồi dừng lại đưa ánh mắt hờn oán nhìn Hương và bỏ chạy tiếp. Hương bắt nó đem về cho 1 trận,...

Bibi kể cho tôi nghe chuyện trên khi tôi từ Pháp mới về và cả nhà ai cũng cười về chuyện này. Tôi nói với Huyền:

- Tánh của nó cũng giống như những khuyết điểm của em, nó lỡ có duyên với mình thì mình phải dạy nó. Thương không có nghĩa là ôm bồng, mà thương có nghĩa là phải dạy dỗ để nó đừng gặp sự khổ do khiếm khuyết của nó. Đừng để sau này những đời sau, đời sau của nó những cái tánh này sẽ làm hại nó nhưng nó sẽ không được như em là có Thầy bên cạnh.

Huyền hỏi:

- Vậy em đổi tánh của nó như thế nào?
- Tôi trả lời:
- Em dạy cho nó như những gì Thầy dạy cho em.

Huyền bắt đầu áp dụng kỷ luật lên con chó và dĩ nhiên chỉ là kỷ luật của... “công chúa”... dần hồi thì con Lucky cũng đã biết sửa, biết làm phận sự của một con chó nhưng tánh “công chúa” vẫn còn, khi không có ai để ý thì len lén vào phòng nằm ngủ cả ngày. Cuối cùng thì tôi dùng biện pháp mạnh khi thấy nó suốt ngày cứ nằm trong phòng, tôi la nó, nó lật đật chạy ra ngoài, tôi chửi theo:

- Chó, mà cũng có chó công chúa nữa !...

Cả nhà ai cũng bật cười, cũng từ hôm đó trở đi, tôi không còn thấy con Lucky lén chui vào ngủ trong phòng....

HỒ.

Sau khi nghe phong phanh về bác sĩ Thông, một Nha Sĩ có phòng mạch gần ngôi 3 tháng 2 là đệ tử của bác sĩ Hiền (huynh trưởng tại Việt Nam), Giàu sang gặp bác sĩ Thông trách:

- Tại sao Thầy về mà bác sĩ không sang thăm Thầy?
- Thầy nào?
- Thì Thầy Đạt từ Mỹ mới về đó ! Sang chào Thầy một tiếng để Thầy vui!

Bác sĩ Thông ngờ ngợ nhưng không muốn làm mất lòng thân chủ của mình. Bác sĩ chỉ trả lời cho có:

- Dạ... dạ....

Giàu về lại ngôi 3 tháng 2, kể chuyện này cho tôi nghe. Tôi nói:

- Nhưng bác sĩ Thông đâu phải là đạo hữu?

Giàu nói:

- Ông đó là đệ tử của chú Hiền đó, thưa Thầy!

Tôi cười:

- Nhưng là đệ tử của Y Khoa chứ không phải là đệ tử trong đạo! Em lầm rồi !
- Ủa vậy sao?

EM CŨNG “TỬ” THÂN.

Về Việt Nam, thấy một số người có những phản ứng... hơi lạ, khiến tôi thật khó hiểu. Tôi hỏi Sư Ti, Sư Ti trả lời:

- Tại con nói như vậy nên họ tử thân!
- Cái gì kỳ vậy? Vậy mà cũng tử thân?...

Tôi nói quay lại nói với mọi người chung quanh:

- Thiệt tình tui cũng không hiểu tử thân có nghĩa là gì nữa? Tại sao khi không lại chế ra thêm một cái cảm tính nữa? Tử thân? Tử thân? Vậy là tử thân sao?

Tôi quay lại hỏi Nguyễn Hồng Oanh, một đệ tử cũng mới ...bị rầy:

- Em có tử thân không?
- Dạ em “tuổi” thân!

- Em ... Em cũng... tui thân à?
- Tôi ngạc nhiên nhìn Oanh nhưng tôi chợt hiểu:
- Em tuổi con khi phải không?
- Oanh cười gật đầu.

CẦN THIẾT SAU BUỔI ĂN

Đang trên đường đi shopping, tôi hỏi bé Tâm (Tâm là con của anh Lân ở Pháp hiện đang ở tại ĐHLĐ – 2005):

- Đố Tâm, sau mỗi buổi ăn người ta cần “tâm” để làm gì?
- Dạ để rửa chén!
- Sai! Cần “tâm” (tăm) để xia răng!

KHÔNG ĐỦ “ĐẠN”

Huyền cãi lộn trong hàng với người quản lý. Cãi nữa chừng thì cô bỏ ra ngoài xe, bên trong người quản lý họp cùng với Ban Giám Đốc về việc của Huyền nên viên quản lý này mới chạy ra nơi đậu xe gọi Huyền vào họp. Huyền nói:

- Tao đi ăn trưa, một tiếng nữa tao trở lại!

Nói xong, Huyền lái xe về nhà. Chú Ngọc và anh Lân hỏi tại sao Huyền về nhà giờ này? Huyền mới kể lại việc cãi lộn trong hàng và nói:

- Em hết đạn rồi nên chạy về hỏi Thầy để lấy thêm đạn để vào hàng cãi tiếp.

Ai cũng bật cười, thì ra cô Huyền không biết phải nói gì nên về nhà hỏi ý.... *(Kết quả, viên quản lý này đã bị cho thôi việc).*

CÓ KHÁC KHÔNG?

Chiều trình với tôi:

- Thừa Thầy! Nhà con bị hư nên con phải sửa chữa lại, vì vậy bức tượng Quan Thế Âm để lộ thiên ngoài balcon cần phải dời vào trong nhà nhưng có vị pháp hữu bảo con không thể dời vào nhà vì “tượng thờ Quan Thế Âm lộ thiên khác và trong nhà là khác!” Xin Thầy cho ý kiến?

Tôi trả lời:

- Chiều đang đứng ở ngoài nhà rồi đi vô nhà, như vậy có mấy Chiều?

MỜI CHÚ LÀNH DỪNG CƠM

Chú Lành rất khó mời, nhất là mời chú dùng cơm. Vì mỗi lần chú sang làm việc tại Đại Hùng Linh Điện, chú làm việc từ sáng tới tối cũng không rời computer hay không ăn uống chi cả. Mỗi khi có chú đến làm việc, tôi thường nấu thêm phần chay cho chú nhưng thường thì chú không chịu ngưng công việc để cùng dùng bữa.

Một hôm, trong buổi ăn, mời mọi người vào bàn, tôi gọi chú Lành:

- Mời chú vào dùng cơm...

Chú vẫn ngồi im, tôi mời tiếp:

- Có đồ chay cho chú nè, rau Muống xào tỏi....

Chú vẫn ngồi im, và mọi người trong bàn đã bắt đầu dùng bữa. Đợi lâu quá, tôi gọi:

- Chú ơi! Có rau Muống xào tỏi nè....

Đợi một hồi cũng không thấy chú ư hử gì tôi gọi tiếp:

- Chú ơiiii ! Có ... tỏi xào nè...

Mọi người ai cũng cười với lỗi mời của tôi khi thức ăn đã vơi dần...

MỘT CHUYỆN LÁO TUYẾT VỚI

Một người từng là đệ tử trong Đạo, tuổi đời xấp xỉ 50, trông chắc đẹp hơn, đã kể cho tôi nghe chuyện hành trình của mình từ... đến ĐHLĐ:

- Thừa Thầy, trên máy bay có 2 người đàn ông, cứ theo kè kè với con, cho con số điện thoại của họ rồi muốn con cưới với họ để ở lại Mỹ !

Thực ra tôi không muốn nói đến sắc đẹp về người như thế nào nhưng tôi biết người này muốn thăm dò phản ứng của tôi như thế nào nếu người này có ý định ở lại Mỹ bằng hình thức hôn nhân. Nhìn người đang lợi dụng Pháp Đạo cho ý đồ riêng và nói láo không biết chớp mắt này:

- Vậy.... vị là đàn bà?

CÁI ÁO BỊ OAN

Tình cờ, đi ngang qua phòng của Huyền, cánh cửa phòng khép hờ, bên trong, Huyền cầm chiếc áo màu đỏ của mình mặc ban sáng quất mạnh vào giường túi bụi. Vừa đập cái áo, cô vừa trách:

- Tao không mặc mày nửa! Tao không mặc mày nửa!...

Tôi thấy lạ, dừng lại hỏi Huyền:

- Chuyện gì vậy em?

Huyền hậm hực, chỉ tay vào cái áo:

- Em không mặc nó nửa!

Tôi ngạc nhiên:

- Nó đẹp mà?

Huyền vẫn còn hậm hực:

- Nhưng mọi lần em mặc là em bị rầy!

Tôi cũng chưa hiểu, Huyền tiếp:

- Mỗi lần em bị Thầy la là mỗi lần em bận cái áo này...

Tôi bật cười và bỏ đi...

CON THÍCH KHÔNG?

Mọi người trong nhà đi ngang khu giải trí Knott Berry Farm gần nhà, tôi và Tâm ngồi trên xe nhìn vào. Tôi hỏi Tâm:

- Con có thích mấy trò chơi đó không?

Tâm gật đầu lia lịa:

- Dạ thích! Dạ thích!...

Tôi chọc:

- Con thích hả? Vậy thì nhìn đi! Nhìn đi con! Cứ nhìn đi không sao hết !...

Cả xe bật cười.

YES OR NO

Trên một chuyến đi chơi, tôi hỏi Tâm:

- Con có muốn đi ăn thử đồ của Phi Châu không?

Tâm lắc đầu, tôi nói:

- Tại sao không? Con chưa biết thì phải ăn thử chứ! Phải thử để cho biết!

Tâm thấy có lý nên chấp nhận ý trên. Một hồi tôi đổi ý nên rủ mọi người đi coi phim. Tôi hỏi Tâm:

- Con có thích đi xem phim ... đó không?

Tâm quay đầu vòng vòng, tôi nói:

- Con quay đầu như vậy, ai biết con muốn cái gì?

Bibi nói hộ:

- Tại vì gật đầu anh cũng nói, lắc đầu anh cũng nói nên bây giờ nó quay đầu vòng vòng...

Tôi bật cười vì hai cô cháu hiểu ý nhau lạ...

QUÊ MỘT CỤC

Tôi rầy Tâm, vì suốt ngày nó theo 1 cô gái con của pháp hữu người Âu Châu:

- Tâm quê vừa vừa thôi nghe! Con trai gì mà cứ đi theo con gái?

Tâm ngớ ngẩn:

- Thưa Thầy, quê là gì?

Tôi giải thích cho Tâm ý nghĩa của chữ quê, Tâm cũng không hiểu nên tôi đưa cho em cuốn tự điển để em tự đọc. Đọc xong em thốt lên:

- À! Thì ra là “quê một cục”.

Té ra ở nhà của em, ba mẹ em không dùng chữ “quê” mà dùng chữ “quê một cục”.

